

I am better kid everyday
I am the type of kid that holds promises for me
I am the type of kid that gets over obstacles
Or whatever you call it I have balls for it.

ARAŞTIRMALAR VE SORUŞTURMALAR DEVAM EDİYOR

Her güne bir ekmek.

Yeni bir amaç, yeni bir

Peşini sürdürme mücadelesi.

Hayatın işte.

sana her gün bir e

One day.

u goal, I am the type of kid that holds promises for me

I am the type of kid that gets over obstacles

Or whatever you call it I have balls for it.

I am better kid everyday

I am the type of kid that holds promises for me

I am the type of kid that gets over obstacles

Or whatever you call it I have balls for it.

BERAT EMRE NEBİOĞLU

B|E|N

Hayatımın çalışması: İMAJ

Bu kitap temel olarak 2 bölümden oluşmaktadır. Bu bölümler yazı ve fotoğraf. Bu kitap yaklaşık on yıllık sıkı bir çalışmanın ardından bir araya geldi. Bu çalışma için şunu söylemem mümkün. Hayatımın çalışmalarından biri.

İMAJ aslında hayatın bir çok yerinde yeri olan bir slogan gibi.. Ne yazdığımız, ne ne düşündüğümüz, ne gördüğümüz, neyi kayıt altına aldığımız. Tüm bunları yaparken neyi hayal ettiğimiz. Ve nasıl vücut bulduğu. Kısacası bütün bunların birleşimi İMAJ'ı inşa eder.

Bu kitabın amacı tam da burada ortaya çıkıyor: bir mesaj iletmek, bazı fikirler yaratmak, gerçekliği manipüle etmek vb. Daha doğrusu, çevremizdeki hayatın farklı açıları yansıtarak belli yorumlar yapmak ve/veya bu yorumu size bırakmak.

Bu kitapta hayal gücümü, duygularımı, her şeyimi içeren yazılarımı göreceksiniz. Ayrıca, hakkında kısa öyküler yazmama neden olan bazı ilhamlarla fotoğraflar da var.

¹**SpinningCat** kendime taktığım bir takma isim. Sürekli yeni fikirleri kovalayan, sahneler inşa eden bir yapım var. Yani ben de bir şeyleri kovalıyorum. Kedinin kuyruğunu kovalaması gibi. Bu kitapta karşılaşacağınız şey bu tür bir kovalamanın getirdiği yaratıcılık olacak.

Kitap Hakkında

Hoş bir hayale dalmayı seviyor musunuz? Bu kitap onlarla dolup taşıyor! Büyüleyici resimlerle dolu, Duyularınıza hitap eden şiirler ve sizi heyecan verici yolculuklara çıkaran hikayeler.

Resimleri fark ettiniz mi? Her biri bir hikaye anlatıyor. Yakından inceleyin ve sizi nereye götürdüğünü takip edin! Yeni yoldaşlarla karşılaşın. Kendi hikayelerinizi yazmak ya da yazılan hikayelerden yeni ilhamlar çıkarmak bu kitapta mümkün olacak. Bazı fotoğraf anlatımları hayal gücünüzü zorlayabilir. Sayfalar arasında gezindikçe bu gerçekliği göreceksiniz.

İçinde küçük mutluluklar olduğu gibi hayatın diğer duygularını da bulacaksınız. Şiirler ve kısa hikayemsi anlatılar bile hayat hakkında düşünmeye sevk ediyor. Kısacası bu kitapta ki her bir paylaşım bir şey ifade ediyor. Yorumu size kalmış.

Teşekkür

Hayat yolculuğum üzerine düşünürken, beni bu yolculuğa çıkararak olağanüstü bireylerin varlığı için minnettarlık duyuyorum. Öncelikle hayat boyu borcumu ödeyemeyeceğim anneme ve yakın zamanda vefat etmiş babama çok şey borçluyum. Hem annemden hem babamdan bir çok şeyi aldığımı düşünüyorum. Tabi annem için burada özel bir parantez açmam gerekiyor. Beni bugün olduğum kişi olarak şekillendirdi. Hayatımın her anında bunu görüyorum. Hem annem hem de vefat eden babamın kalbimde silinmez bir yeri vardır.

Annem için bir paragraf yazmak istiyorum. Sarsılmaz sevgisi ve desteğiyle hayatımın her döneminde yol gösterici ışığım olan sevgili anneme sonsuza dek minnettarım. Gücü, bilgeliği ve sınırsız nezaketi bana her gün ilham vermeye devam ediyor. Bu kitabı yaparken annemden aldığım bir çok duygu ve hayata bakış açısının bana yardımcı olduğunu görüyorum. Anneme buradan saygı ve sevgilerimi sunuyorum.

Sevgisi sınır tanımayan ve nazik rehberliğiyle hayatın zorluklarını aşmama yardımcı olan sevgili babama teşekkür borçluyum. Karmaşıklıkları güç ve akıl ile çözme konusunda bana ilham veren anları oldu. Bu yüzden kelimelerle ifade edemeyeceğim bir minnet duyuyorum. Mekanı cennet olsun. Cesaret, dürüstlük ve samimiyet hayatımda her zaman belirleyici bir yol oynayacaktır. Seni çok özlüyorum. Ruhun şad olsun sevgili babam.

Sabrı, teşviki ve adanmışlığıyla mesleğime olan tutkumu ateşleyen ilk okul öğretmenime teşekkür ederim. Hep hatırlayacağım kişilerden biridir. İlk okulda masasında otururdum. Hem o kadar çocukla uğraşırken bana özel ilgi gösterirdi. Bu gayreti ve bana gösterdiği bu ilgi beni hayat boyu sürececek bir merak ve keşif yoluna soktu. Potansiyelime olan inancı ve tereddütsüz desteği beni bugün kendi kitabını çıkaracak cesareti olan bir yazılım mühendisi yaptı. Minnetlerimi sunuyorum.

Yaşadığım bu hayatta beni zorlayan çok durum oldu. Bunlar olurken bana farklı bakış açılarını aşılamanı, köpürmek yerine, sakinliği öğütleyen, beni sorgulamaya iten ve sis perdesinin arkasındaki gerçeği görmem gerektiğini devam hatırlatan sevgili müzik hocam, dostum, abim, mentorum olan müzisyen, güzel insana da teşekkür ederim.

Kitapta paylaştığım fotoğraflar çektiğim fotoğrafların bir kısmı tabi ki. Ve bu konuda kendimi eğitmeye çalıştım ve hala da çalışıyorum. Bu yolda bana yardımcı olan yeri geldiğinde 1 fotoğraf için bile bana saatlerini ayıran sevgili fotoğraf sanatçısı abime teşekkür ediyorum. İmkansızlıkları onun sayesinde imkan oldu.

Kısacası yanımda duran, beni dinleyen, kulak kabartan, rahatlatıcı bir kucak ya da bir kelime sunan herkese en çok ihtiyaç duyduğum anda beni cesaretlendiren herkese en derin şükranlarımı sunuyorum.

Hakkımda

Merhaba, ben Berat Emre Nebioğlu ve sizinle kendim hakkında biraz daha fazla Şey paylaşmaktan heyecan duyuyorum! Gündüzleri, teknoloji ve inovasyonun inceliklerini araŐtıran bir bilgisayar bilimcisiyim. Problem çözmanın zorluğundan ve yeni fikirleri keŐfetmenin heyecanından, özellikle de Yapay zeka alanında çalıŐmaktan zevk alıyorum.

Hayatımın sadece bunlardan ibaret olması beni tam ben yapan bir Şey değil. Bu yüzden, iş günü sona erdiğinde, dünyam teknolojinin sınırlarının ötesine geçerek sanatın canlı dünyasına dalmaktan geçiyor. Sanatsal ifadenin çeŐitli biçimlerine tutkuyla bağlıyım. Görsel sanatın büyüleyici dokunuŐlarından müziğin ruhu okŐayan melodilerinden beslenmek isterim.

Sanat benim için estetikten daha fazlasıdır; derinlikleri keŐfedebileceđimiz bir araçtır.

Hem profesyonel hem de kişisel arayıŐlarımda, her çabaya bir sanat anlayıŐıyla yaklaŐmaya çalışıyorum. Bu kısımda doymak bilmeyen bir merak ve sarsılmaz bir tutkum var. Hem bir yazılımcı olarak hem de sanatın formlarını icra etmeye çalışan biri olarak bu işin peŐindeyim.

Aslında hikayem beni bu dünyaya çekti. Göreceğiniz üzere bazı fotoğrafların büyüleyici bir hikayesi vardır. Hikayenin ve fotoğrafın gücü birleştiğinde ortaya paha biçilemez bir an çıkar. İşte bu o anlardan biriydi.

Atmosferin inanılmaz olduğu bir gece de anın getirdiği o coşku ve heyecan ile anın tadına varıyorduk. Amon Amarth sahneyi yıkarken, biz de olanları görüyor. Ve kendi yorumumuz ile bulunduğumuz mekanı yıkıyorduk. Unutulmaz o an sahnenin ve izleyicilerin varlığıyla tarihe yazılmıştı.

İçerik

1 Hikaye ve Şiirler	13
1.1 Araştırmalar ve soruşturmalar devam edecek.	15
1.2 Kendime Notlar	19
1.2.1 1 Nisan 2015	20
1.2.2 2 Nisan 2015	20
1.2.3 3 Nisan 2015	21
1.2.4 4 Nisan 2015	21
1.2.5 6 Nisan 2015	22
1.2.6 8 Nisan 2015	23
1.2.7 8 Nisan 2015	23
1.2.8 8 Nisan 2015	23
1.2.9 9 Nisan 2015	24
1.2.10 10 Nisan 2014	25
1.3 Kendime Notlar - 2 Sanırım bu işi sevmeye başladım. . .	26
1.3.1 14 Nisan 2014	26
1.3.2 15 Nisan 2014	26
1.3.3 15 Nisan 2015	27
1.3.4 15 Nisan 2015	28

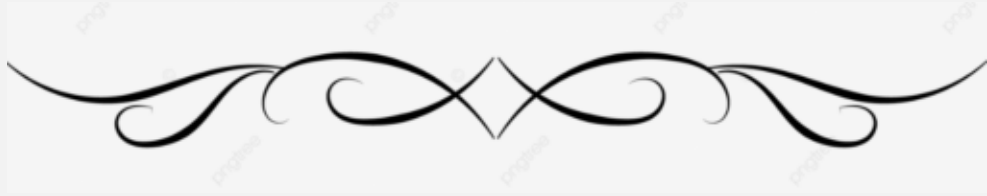
1.3.5	17 Nisan 2015	28
1.3.6	28 Nisan 2015	30
1.3.7	28 Nisan 2015	31
1.4	Unutma	32
1.5	Birer insan olarak	34
1.6	(İsimsiz Not)	36
1.7	(İsimsiz Not) - 2	36
1.8	His	37
1.9	Bir Piyanistin Hikayesi	38
1.10	Sahnedede bir müzisyen gördüm geçen.	40
1.11	Bize de ekmek varmış.	42
1.12	Herkes gibi	43
1.13	Yolun yolcusu küçük adamın müzik bağı.	45
1.14	Özgürlüğüm benimdir..	48
1.15	Detaya inmek en büyük ağrı kesicidir.	50
1.16	Farkedilen ya da farkedilmeyen ama orada seni bekleyen bir ruhun var.	53
1.16.1	İlk doğuş hayata, ilk gözlerini açış.	53
1.16.2	Hayatla içli dışlı olma.	54
1.16.3	Temiz bir ruhu nasıl anlarız?	56
1.16.4	Temiz ruhlu olmak için gerekenler vardır.	58
1.16.5	Eninde sonunda seçim sizindir.	59
1.17	Şarap Etkisi	60
1.18	Ağlamak.	62

1.19	İçimde ki hazinelerin en büyüğü meğersem göz yaşlarımda saklıymış.	65
1.20	Ben Hala Buradayım.	67
1.21	Haykırış !	69
1.22	Benim asla bitmeyen bir melodim ve sonu gelmeyen nefesim var.	72
1.23	Sessiz Çığlık!	73
1.24	Yüzler...Yüzler...	76
1.25	Bazen insanın yüzüne bakmak yeter.	78
1.26	Bir yazıyı kaleme almak.	79
1.27	Benim asla bitmeyen bir melodim ve sonu gelmeyen nefesim var..	81
1.28	Umut	82
1.29	Karanlıktaki Meleklerim	84
1.30	Kollektif bir şiir denemesi - Gece Yüzüşleri	87
1.31	Filler ve Çimenler	89
1.32	Peter Griffin, Eric Cartman ve Gazoz	94
2	Fotoğraf ve Hikayeleri	96
2.0.1	Seçmeler ve Hikayeleri	98
3	Kategorik Seçimler	135
3.1	Kategoriler	137
3.1.1	Şehir	137
3.1.2	Kırmızı	145
3.1.3	Siyah ve Beyaz	157

3.1.4	Hayvanlar	176
3.1.5	Deneysel	213
4	Spontane Anlar - Deneysel	251
4.0.1	Tamamıyla Özel ve Hayattan Bir Kare	253
4.0.2	Hayatımda ki özel kareler.	254
5	Geleceğe dair planlar.	336
5.1	Fotoğraf tabletleri	336
5.2	Dijital Sergi - 2D	337
5.3	Duvar Sergisi	337
5.4	Dijital Sergi - Kişisel uygulama IOS, Android	337
5.5	Dijital Sergi Kitabı - Dijital	337
5.6	Dijital Sergi Kitabı - Fiziksel	337
5.7	Çerçevenlenmiş Fotoğraf Sergi Kitabı	338
5.8	3D Sergi	339
5.9	Anılar El Kitabı	340
5.10	Anlatı Çabaları	340
5.11	Fotoğrafçılık Uygulaması	340
6	Ek	341

Bölüm 1

Hikaye ve Şiirler

Kendimizi ifade etme dünyasında yazılar, öyküler ve şiirler eski dostlar gibidir. Onlar sadece bir sayfadaki kelimeler değil; insanların kalplerine ve zihinlerine açılan pencerelerdir. Bunlar aracılığıyla hayatı birlikte keşfederiz.

Hikayeler bizi kitaplar ya da ekranlar aracılığıyla maceralara sürükler. Ailemiz gibi hissettiğimiz karakterlerle tanışır ve daha fazlasını istememize neden olan yolculuklara çıkarız. Bize rahatlık, ilham ve aidiyet duygusu verirler.

Şiir ruh için müzik gibidir. Sadece birkaç satırda güzel resimler ve duygular yaratmak için kelimeleri kullanır. İyi bir şiir bizi güldürebilir, ağlatabilir ya da dünyayı farklı görmemizi sağlayabilir. Bize basit kelimelerin çok güçlü olabileceğini hatırlatır.

Hikayeler bize insan hayatının farklı bölümlerini gösterir. Hikayelerimizi paylaşmamıza, düşüncelerimizi anlamamıza ve başkalarıyla bağlantı kurmamıza yardımcı olurlar. Yazmak kendimizi derinden ifade etmemizi sağlar.

Harika olan şey, bu ifade türlerinin genellikle nasıl birbirine karşıtlığıdır. Hikayeler şiirlere benzeyebilir ve şiirler hikayeler anlatabilir. Her bir parçanın muhteşem bir şey yapmak için bir araya geldiği bir yapboz gibi.

İnsanlar var olduğu sürece, bize ortak insanlığımızı hatırlatacak hikayeler, şiirler ve yazılar da var olacaktır. Bunlar sadece geçmişe ait değil; bugün hala bizimle birlikteler, bizi birbirimize bağlarlar. Bize hayat yolculuğumuzda yalnız olmadığımızı gösterirler.

1.1 Araştırmalar ve soruşturmalar devam edecek.

Benim cidden pes edeceğimi düşünenler oldu.

Belki de birilerinin içi rahat etsindi.

Vicdanlarının sesi onlarla fazla konuşmasındı,

İç sesi ona karışmasındı bütün mesele.

Ama hayat o kadar UCUZ değildi,

Zamana geldi gelecek derken geldi.

Farkında varacağın o an oldu senin yüzleşmen,

Gerçeklerin tek tek ifşa olacağı anlardan birindeydi o zaman.

Hiç merak edilmesin ki araştırmalar ve soruşturmalar durmaksızın
sürecek,

Hiç merak edilmesin ki üzeri toprakla örtülmüş her şey bir bir
ortaya çıkacak.

Bu durumu zaman ve zamanla çok güzel eş olan bir zeka yapacak,

Zamanın kumları akacak,

İşte araştırmalar ve soruşturmalar önemi o zaman ortaya çıkacak.

Başka bir zaman akışında ise,
İnsan üstü bir adaletin gelişinde ise,
Adaletin tam olarak ortaya çıktığı zaman ise,
Kimin başı yukarıda, kimin başı yerde görülecek.

Araştırmalar ve soruşturmalar sürecektir,
Gerçekler çıkacak ortaya tek tek.
Yapılanların yanlışlığı, doğruluğu illa takdir edilecek,
Ama bunu sen yapmayacaksın, insanoğlu sen değilsin. Sen zayıfsın.

Bazı durumlar bizi aşmalı,
İlahi güç ya da ne dersen orada olmalı.
Yıldırımlar tepemize inmeli, rüzgarlar bizi oradan oraya uçurmalı.
İşte o zaman anlayacağız gerçekten ne yaptığımızı.

Pes etmeyi beklemek, boyun eymeyi beklemek,
Ne yazık ki moda oldu bu evreden geçmek.
Ama ne zoraki olabilecek ne de akıllara uyabilecek bir durumdu.
Gene de yaşanan yaşandı, görülmesi gereken görüldü.

Bugün bitti mi dersin? Hayır, bitmedi.

Saat 2:30 ve ayaktayım.

Çalıyor trash metal'im, berraklaşıyor içimdeki sesim.

Tek yankılanan ise araştırmaların ve soruşturmaların bitmeyeceği.

Son soru ise şuydu bu satırlara veda ederken:

İnsan hayatı ne ifade ediyordu senin için o güne veda ederken?

Hayatın anlamıyla ilgili bir satır yazabilir misin?

Yoksa kalemin elinde hiçbir şey yazamadan mı bitirirsin geceyi?

Öyle ya da böyle, neyse o'sun, nereden geldiysen oraya gidiyorsun.

7'de neyse 70'inde o'sun lafına pek inanmam.

Statükocu duruşlara pek aldanmam.

Yolum değişimin yolu, gideceğim yön ise her gün farklı.

"Uzun ince bir yoldayım, gidiyorum gündüz gece," der.

"İşçisin sen işçi kal, giy dedi tulumları," der.

Başka daha neler neler der.

Ben de bir şeyler derim bu hayatta.

Alırım sazımı, sözümü, kendimi vururum yola.

Mırıldanırım bir şeyler o zamana.

Hayat şunun farkında olsun ki,

Her zaman söylerim, her zaman çalarım.

Notamı basarım, şarkımı söylerim.

Özgürlüğün tadını da her daim yanımda taşıyım,

Araştırmalarımı ve soruşturmalarımı yaparım,

Sonra da güne gözlerimi kaparım.

1.2 Kendime Notlar

Hayatta gördüğüm şey insan mutlu olabilir, huzurlu olabilir, çok üretken de olabilir. Ama bir gün bir hata yapar, bu küçük ya da büyük olabilir. Yıllar geçtikçe büyür ve başa çıkamazsın. Ben de bu notları kendime zaman zaman hatırlatmak için yazmaya karar verdim. Bir gün ben ya da bir başkasının ihtiyacı olabilir.

Tarihleri de not ettim, çünkü olabilirse - bilemiyorum - ama 20 yaşından beri düşündüğüm, 40'lı yaşlara dayanan bir perspektifim var. Bir "deneme" kitabı çıkarmak. Evet, bu hayatımdaki en büyük düşüncelerimden biridir. Çok eksiklerim var, ama 10 yıllık bir zaman diliminde bunlar kapanabilir. Tabii her zaman hayatımın peşinde olacağım.

1.2.1 1 Nisan 2015

Hayatta her zaman bir yöne esen bir rüzgar vardır. Kimi vicdanıyla yüzleşememiş insan o rüzgarı kendi günlük çıkarlarına alet eder. Kimi insan ise büyük bir amacın peşinde, o rüzgarın önünde saf tutar. Rüzgarı kendine alet eden kişinin çıkardığı fırtına hiçbir fırtınaya benzemezken diğer insan ise öyle bir fırtınayla hayatımıza gelir ki, rüzgarı kendine alet etmeye çalışan insan türleri sağa sola savrulur.

1.2.2 2 Nisan 2015

Varlığımızın temelinde yatan iki olgu vardır: iyilik ve kötülük. Bunu yapıcı enerji ve yıkıcı enerji diye de ifade edebiliriz. Belki bu iki enerji türü daha dünya gaz bulutu halindeyken bile vardı. Bu iki enerji yaratılışın daha en dibine dayanmakta ve çetin ceviz bir savaş sürmektedir. Uzak Doğulular bu iki enerjiyi "yin" ve "yan" olarak ifade ediyorlar. Yin'in Yan'ı ya da Yan'ın Yin'i tam olarak susturabilmesi mümkün müdür? Ben pek sanmıyorum. Dünyada zaman zaman karalık dönemler olmuştur. Fakat Yin enerjisi, Yan enerjisinin bir yerinden girip onu alt etmiştir - tıpkı güneşin geceyi alt etmesi gibi. Kısacası, doğa bize ne sürekli yin ile ya da yan ile hayatımızı sürdürebileceğimizi söyler. Ama yin tarafımızı yeterince güçlü tutarsak, yan tarafımızı kısıtlayabiliriz. Dahası, yan tarafımızın enerjisini alıp yin için bile kullanabiliriz. O zaman durdurulamaz oluruz. Ama unutmamak gerekir ki karanlık çok daha güçlüdür ve ışığın karanlığı aydınlatması, karanlığın ışığı karartmasından çok daha kolaydır.

1.2.3 3 Nisan 2015

İnsanların bu hayatı yaşayabilmeleri, bu hayatı yaşanabilir kılmaları için içlerindeki enerjiyi bulmaları ve potansiyellerini açığa çıkarmaları gerekmektedir. Bir insanın yeteneksiz, boş olduğu söylenemez. Bu hayatı anlamamaktır. Önce hayatı anlayacağız. Sonra neden burada olduğumuzu sorup. Hayatın aslında esnek bir kabuktan ibaret olduğunu ve biz potansiyelimizi buldukça hayatın bize daha çok yaşanabilecek bir yer verdiğini göreceğiz. Aslında çok basit değil mi?

1.2.4 4 Nisan 2015

Hayatın bana öğrettiği, aslında benim inisiyatif alarak öğrendiğim birkaç şey var. Birincisi değişim, ikincisi gelişim, üçüncüsü pozitif olma ve dördüncüsü bunların hepsini bir ruhta sentezleme. Tecrübelerimden edindiğim fikir ön koşulumuz pozitif olmaktır. Değişimin kapısını açan, iyi yöndeki değişimleri içeri buyur eden ve kaçınılmaz olanı yani gelişimi bize getiren pozitif olmaktır. Sonrasında sessiz sakin ama gayet üretken ve diğer insanlara yardımcı olabilecek bir hayatı vaat etmektedir. Sanırım bana hayatın verdiği en büyük ders bu oldu. Hayatta önemli şeylerden biri belki de bildiklerini zamanla daha iyi anlayıp geliştirip hayatına daha farklı, güzel bir şekilde koyabilmektir. Hayat her zaman beklediğin gibi gitmeyecektir. Ama bu olduğunda zaferi tadacak ve aydınlığı görecek ve yepyeni günlerin başladığına şahit olacaksın.

1.2.5 6 Nisan 2015

Aslında bu hayata dair çok fazla merakım var. Araştırmak istiyorum, öğrenmek ve anlamak istiyorum, başka insanlara aktarmak istiyorum. Bu bana hayatın verdiği en önemli görevlerden biriymiş gibi geliyor. Dürüst olmak gerekirse meraklarım için bir sıralama yapmam gerekiyor. Belki birkaçını elemek ya da başka bir bahara bırakmak zorundayım, tabii ömrüm yeterse. Ama olsun hayatta oldukça, sağlıklı oldukça - yani yatalak olmadıkça - araştırmalarım devam edeceğim. Belki yatalak olunca bile bir yolunu bulurum. Evet kesinlikle bulurum. Ben de bu sürekli çalışan, çarkları hiç durmayan beyin oldukça mekanımın belli olduğunu düşünüyorum. Bu hızla akan ve milyonlarca bilginin aktığı dünyada kendi gündemine odaklanmak zor olsa da mücadelenin aslı burada değil mi? Seni sen yapanın gene sen olduğunu bulmak, tercihlerini bu doğrultuda yapmak senin en kutsal görevin değil mi?

Gelir o anda her bir yandan: "Nedir bu çaba? Bilginin çekirdeğine mi ulaşacaksın?" Tabii öyle bir çekirdek varsa. Bilginin özünün yani çekirdeğinin ütopya da olduğunu ve bizim gibi dünyevi varlıkların asla oraya ulaşamayacağı kanısındayım. Fakat ütopya bir gün karşıma çıkarsa, az da olsa ona hazır olmak istiyorum.

1.2.6 8 Nisan 2015

Her gün hayatla ilgili bir yığın yorumlar yapıyorum. Yaptığım yorumların hakikaten hayata oturma olasılığının yarattığı ihtimalle denizde yüzüyorum. Karanlıkta yüzmeyi her zaman sevmişimdir. Bunun hiç söylemiş miydim? Karşına ne çıkacağını bilmezsin, her zaman tetikte olursun, daha bir dikkat kesilirsin. Göz bebeklerin büyür. İlerideki ışık taneciklerine yoğunlaşırsın. Çünkü o ışık taneciklerine ya da yarattığı yansımalara ulaşmak en büyük amaç olmuştur o an için. Asıl soru ise ışığa ulaştığında bir ferahlık mı yoksa bir acı mı hissedeceksin. Meselenin aslı orada başlıyor işte. Eğer çekilecek cezam varsa, sonuna kadar çekmeye gönüllüyüm. Fakat ışık bana ferahlık verecekse, dahasına ulaşmak için arzulu ve istekliyim.

1.2.7 8 Nisan 2015

İnsanların eylemlerine, düşünce kalıplarına, yaptıklarına göre hayatı şekilleniyor. En azından benim düşüncem bu yönde işliyor. Ne olursa olsun insanın öğrenme, öğrendiklerini hayata koyma ve sonrasında daha da öğrenme faslı asla bitmiyor. 107 yaşında tiyatro yapan Johannes Heester'ın hayatı da tıpkı böyle. Kendisi 107 yaşında her seferinde değişik rollerle seyircilerin karşısına çıkıyor.

1.2.8 8 Nisan 2015

Kimse bu dünyayı pembe bir dünyaymış gibi varsayarak yaşayamaz. Dünya, hayat, bu diyar dengelerin diyarı olmalı. Her zaman iyinin kötüye, kötünün de iyiye varlığını borçlu olduğunu unutmamak gerek. Tabiri caizse bunu damarlarımızda hissetmeliyiz. Bu iki kısımda damarlarımızdaki kanda akış halindedir. Ama son tahlilde dikkat edilmesi gereken terazinin dengeye oturmasıdır.

1.2.9 9 Nisan 2015

Sanırım biz insanların hayattan alması gereken en büyük ders, hiçbirimizin birbirine benzemek zorunda olmadığıdır. Tutucu toplumlarda ya da bazı yaklaşımları tabu haline getirmiş yörelerde, bu farklılık gösterebilir. Ama işin aslına bakarsak, insanlar büyüdükçe, geliştikçe, akıllandıkça, farkındalık yarattıkça kısacası bunların hepsi bir vücut olunca, bu tabular ya da tutucu kalıplar geçerliliğini yitirecektir. Bir takım insanlar ise hala bu tabuları sürdürmeye çalışarak, bir nevi kendini savunma, sorumluluklarını görmezden gelme de kullanılacaktır. Ama zamanla görecektir ki bunu yapmayan insanlar geçerliliklerini yitirecektir. Hayatın doğal ama bir o kadar da acımasız işleyişi budur. Asıl olan ise yaşamaktır. Her gün yeni bir şeyle tanışmaktır, hayatı anlamaktır, kendinin onun için koymaktır. Kısacası, hayatın inine girip, o sert kabuklu deniz tarağının sakladığı pasparlak inciyi büyük bir titizlikle ellerimize almaktır. Bunu özenle yapmamız gerekir çünkü sorumluluklarımız her zaman bizimdir. Birbirimize saygı duymak, her birimizin kendi seçim hakkı olduğunu anlamak ve ne olursa olsun yaşamak hakkının o kişiye ait olduğunu görmek. İşte bunlar bizim sorumluluklarımız. Sorumlulukları yerine getirdiğimizde o sert kabuk yumuşayacak, esnek bir hal alacak ve yaşamamız için gerekli ortamı bize verecektir. Ve mutlu olacağız.

1.2.10 10 Nisan 2014

Herkes kendini bilir zaten. Bir bebeğin "ben buradayım" diye bağırmasıyla bilinçsiz olan bu süreç başlar. Sonraki süreç gelişme sürecidir. Bu süreçte kürekleri herkes çekiyor. Sıkıntı yok o yüzden. Kiminin küreği çok ağır, kolları kopacakmış gibi geliyor. Ama zamanla kolların güçlendiği ve küreklerin de hafiflediği bir gerçek. Sıkıntı yok yani. Hayat hiçbir zaman toz pembe olmadı. Ve biz hiçbir zaman pembe rüyalar satmadık. Hayat zordu. Ve biz bunun farkındaydık. Bu kadar fazla şeyin olduğu, ani gelişen bir o kadar da spontane geçişin olduğu bir hayatın kolay olduğu düşünülemezdi ki zaten. Biliyor musunuz? Hayat zor olmalıydı da zaten. Bu zor hayatın içinde hepimiz kendimizi bulduk zaten. Mesela ne kadar dürüstsün ya da ne kadar dürüst değilsin meselesi. Her zaman kürekleri ellerimizle tutacağız.

Olur da tutamazsak, azgın denizlere aklımızla karşı koyacağız. Ama her zaman dürüst olacağız. Kesinlikle alabora olmayacağız.

Geçenlerde bir filme denk geldim. Filmin adı "Pi'nin Hayatı"ydı. Okyanusun ortasında bir kayığın içinde, Bengal kaplanıyla aynı mekanı paylaşmak zorunda olan bir adam.s Aslında hepimiz okyanusun ortasında 2 tane kürek, 1 kayık ve bizi devirmeye çalışan sürüyle olayla başbaşa değil miyiz? Yaşadığımız zorlayıcı olayları, bir Bengal kaplanına benzetmek çok mu abartılı olacaktır bu noktada? İşte tam da bu yüzden herkes kendini bilir zaten. Sıkıntı yok yani.

1.3 Kendime Notlar - 2 Sanırım bu işi sevmeye başladım.

1.3.1 14 Nisan 2014

Afrika'da yaşayan bir çocuğun senin olanaklarınının 100'de belki de milyonda birine sahip olabilmesi durumunda, senin bir türlü bulamadığın mutluluğa erişecek olması hatta o mutluluğu fersah fersah geçecek olması, çoğumuzun bu hayatta bir yerlerimizdeki kaşıntıyı bir türlü geçirememiz konusunu bayağı bir ironik yapıyor.

1.3.2 15 Nisan 2014

Şu an sahip olduğu hissiyat, kendinden emin bir o kadar da güçlü. Ben bu hissiyatı hiç de yabancı değilim aslında. Bu hissiyatı ifade etmek istersek kısaca, hayatı boyunca gün ışığına çıkıp, kendini göstermek isteyen bir durum oldu benim için. Tabi bu noktada hayatta seçimleri yapmak önemliydi. Fazlasıyla düşüp kalktığımı bazen çok zorlandığımı kabul etmek zorundayım. İnsan hayatı bu değil mi zaten? Ama dikkat etmek gereken seçimlerinin asla adaletin terazisini negatif yönde sarsmaması gerektiği. İşte ancak o zaman daha başından bahsettiğim hissiyat açığa çıkıyor. Aslında çok da zor gözüküyor değil mi?

1.3.3 15 Nisan 2015

Analitik düşünce çok önemlidir. Sigmund Freud psikolojide analitik düşüncenin babası olarak anılır. Sigmund Freud, duyduğuma göre bilinç dışına yönetmeye kalkmıştır ama becerememiştir. Bunu yapmak düşünce bazında ona zarar verdimi bilmiyorum. Fakat analitik düşüncenin fazlası zarar gibi görünebilir. Dahası her olaya analitik düşünceyle yaklaşmak akıl karı olmayabilir. Ama ben yine de problemin ne olduğu, nereye varacağı, yan etkilerinin ne olacağını, domino etkisi yapıp çevresindeki taşları yıkıp yıkmayacağını düşünülmesi taraftarıyım. Bu da analitik düşünce ile olur.

Bir nevi forecasting yapmalıyım. Yani ileriye doğru tahminlerimiz olmalı. Durumları iyi belirleyip ona göre senaryolarımız olmalı. Aksi takdirde kafası tavuk bir tavuktan farkımız mı olur? Sersem sersem koşarız sağa sola.

Ama unutmamak gerekir analitik olmak bizi duygusallıktan uzaklaştırır. Özellikle kin, nefret, kibir, saçma sapan egosal saplantıların bayağı uzağına götürür. Pek tabii ki hiçbirimiz robot değiliz. Yani hiçbirimiz Doctor Who'da her bölümde yırtık dondan fırlamış siber adamlar gibi değiliz ya da o exterminator "yok et" diyen uzaylı, robotik varlıklardan değiliz. Programlanmıyoruz. Hem meleği, hem şeytanı içimizde taşıyoruz. Analitik düşünceyi belki aradaki dengeyi bulmakta kullanmamız gerekmektedir belki de. Tabi biraz duygusal zekamızdan da serpiştirelim de, robotik siber adam olup, exterminate yapmayalım.

1.3.4 15 Nisan 2015

Jazz müziğinin benim ilgili neden bu kadar çektiğini gerçekten bilmiyorum. Belki de kendi ruhumda gördüğüm karmaşıklık bunun sebebidir. Yani tek düze olmayan ruhum, çeşitlemeler yapan ruhum buna sebep oluyordur. Benim bir zaman içerisinde dinlediğim Jazz müzik resmen böyleydi. Tek şey konturbastı, o standart olarak çalınıyordu. Onun dışında hangi enstrümanın ne zaman gireceğini bilemezdim. Gene de bir ahenk olurdu. Ve ben şaşar kalırdım. Sonra içimden derdim ki ruhumun her parçası birleşecek ve ortaya bir ahenk çıkacak. Jazz müziğinde deterministik yani saptanabilir bir yapı olmadığını düşünüyorum. Hayatta 1 dakika sonrasını saptamak, öngörmek mümkün değil. Sadece tahminlerinle, analitik düşüncenle yaşıyorsun. Oysa ruhun bunlardan tamamen arınmış bir şey. Belki de Jazz müzik bu yüzden bu kadar hoşuma gidiyor.

1.3.5 17 Nisan 2015

Bence insanlar hayatı küçümsüyor. Evet, evet, kesinlikle vizyonumuzu genişletmemiz gerekiyor. 4 duvar arasına sıkışmışız, kandırılmışız, oyalanmışız. Bu sebeptendir ki çoğu insan mutsuz ve huzursuz, materyalizmin dibine vurmuş olsak da bu böyle. Eğer içimizdeki potansiyeli bilsek, daha doğrusu keşfedebilecek cesareti bulabilsek, yaşamımızda büyük değişimler olacağı su götürmez bir gerçek. Bu yaşamda öğrendiğim iki tane terim var: yaşama biçimimizi şekillendiren. Bunlardan birincisi materyalist yaşam, ikincisi metafiziksel yaşam. Hepimiz bu dünyada elle tutulur, gözle görülür şeylere sahip olmak istiyoruz. İngilizce'de bir deyim vardır: "Face the music" (rahatsız edici gerçekle yüzleş), gibi. Music "müzik" kelimesine kanmayın. Buna diğer yakın deyim "face up with inevitable result"dir ki aynı anlama gelir. Kabullenmekse yavaş bir faaliyettir.

"Slow as mollases" deyimini kullanılabilir. Ben mesela baget sahibi olmak istiyordum. Kütüphanemde duruyor. Kimisi ev, araba istiyor. Kimisi jet, yat, kat ölçeği büyütüp küçültmek bize kalmış. Ama "face the music" biraz. Peki, bu liste nereye kadar uzar gider? Muhtemelen bir sınırı yok. İnsan denen varlık çok 'maymun iştahlı' bir varlığa dönüşebilir. Ama İngilizce'de bir deyim vardır: "put your money where your mouth is" (boynu kadar konuş), diye çevrilebilir; kaba bir tabirle. Peki, bu ömrümüze, hayatımıza ne katar? Yani boyun kadar konuşmamak ve listeyi gittikçe uzatmak. Yatalak olduğunda bunların bir önemi kalacak mı? These are questions you should ask yourself every day. "Her gün sorman gereken sorulardır bunlar." Günümüzde paraya tapılıyor, "worship to money dedicate for gaining this small shitty piece of paper or coin". Paraya tapma ya da küçük, oktan birkaç tane ya da jeton misali parayı kazanmak için. Güzel eşyalar, güzel bir kitaplık istiyoruz. Bense yarınki gideceğim Jazz konseriyle devam eden konser serilerinin 5.'sinde Jazz müziği dinlemek istiyorum. Belki de kitaplığımıza koyduğumuz kitaplardan ki kahramanlarda benim istediğimi istiyorlardır, olamaz mı? Kitabın kapağından değerlendirmek yerine hiç içini açtınız mı? O kahramanlar bir ruh istiyor. İşte o zaman diğer yaşam biçimi devreye giriyor. Metafiziksel yaşam insanın bu hayatta inşa ettiği evine yeni pencereler ekliyor. Görmediği manzaraları görebilsin diye. Bu manzaralarda görebileceğiniz şeyler, metafiziksel yaşamda sahip olabileceğiniz her şeyden daha çok haz veriyor. Tabii ki, denge hayatın her yanında olması gereken bir olgudur. Ama biliyor musunuz? Bu noktayı keşfetmek bize her şeyden daha fazla mutluluk veriyor. Platon'un idealar dünyasında, ütopyasında asla olamayacağız, fakat hayatlarımızı daha güzel yapıp tek düzelikten kurtulabileceğiz. HADİ KURTULALIM.

1.3.6 28 Nisan 2015

Güç eve çok önemlidir. Gücünü bilmek, nelere kadir olduğunu bilmek, sınırlarını bilmek, hangi noktada teslim olman gerektiğini bilmek, hangi noktada kendini akışa bırakman gerektiğini bilmek, içindeki senin seni nereye götürebileceğini görmek, sezmek. Aslında bunlar sahip olduğun asıl güç. Güç denen şey gerçekçi olmalıdır. Fazla şişirmemelidir yoksa patlar. Çünkü insan ne kadar güçlü bir varlık olarak tasarlanmış olsa da, çok kolayca abartıya kaçıp, o şeyin sarhoşu olabilir. Ve kafası kıyak bir nevi köyün delisine, mahallenin atarlı delikanlısına döner. İşte o zaman gücünü de kaybeder. O yüzden güç kendi içinde aranmalıdır. Daha doğrusu o gücü ortaya çıkarabilecek şeyler bulunmalıdır. Ancak o zaman kendine ve çevrene gücünün yaydığı ışığı gösterebilirsin. Bu noktada verilebilecek örnekler çoktur. Ben sadece 2 örnekle sınırlayayım izninizle. Öncelikle bu yakınlarda konserine gittiğim bir müzisyenle başlayayım. Kendisi 60 yıllık bir perküsyon sanatçısı ve bu yıl 60. yılda 60 yerde konser konseptiyle ülkemize geldi. 60 yılda insanların ne hale geldiğinin aksini kanıtlarcasına, yemyeşil yaprakları olan, boylu boyuna uzun dallarıyla tam bir çınar. Bize nasıl da dinletti kendini. Hayatımdaki "o" anlardan biriydi belki de. Hem davul çaldı, hem de perküsyonunu ustaca kullandı. Yetmedi piyanonun başına oturdu. O da yetmedi şarkı söyledi. Buhulu bir sesi vardı. Buhulu camdan dışarı bakarsın, dışarıda kar yapıyor. Hayran kalırsın. Aynen öyleydi İşte. Onun adı Marilyn Mazur'du. Bir de bir tiyatrocunun örneği verelim. Bizim toprağımızdan. Genco Erkal sahnede nasıl derdi. Sesini nasıl güzel kullanıyordu. Sesinin oktavı yüksek olmalıydı. Evet öyle olmalıydı. Kalın sestem, ince sese süratle geçiyordu. Diyaframı çok güçlü olmalıydı. Kafa sesine de hakim gibi gözüküyordu. Ya ses frekansına ne demeli? Yüksek sesle konuşurken bir bakmışsın, duyulması zor bir ses tonuna bürünmüş o sahnedeki dev. İşte size gücünü bulmuş

ama insan olarak kalmış iki dev! Biz insanların kendimize çeki düzen vermemiz gerektiği bir gerçek. Hayatın her saatinde, her dakikasında suratımıza yapışan okkalı bir tokat bu. İşin aslına bakarken bunu yaparken, feyiz alacağımız öyle çok örnek var ki; Sadece gözlerimizi biraz açmalıyız.

1.3.7 28 Nisan 2015

Hayat her zaman istediğin gibi gitmek diye bir şey yok. Ancak sen gelişen durumları görüp, ona göre şekil alırsın, suyun kabına şekil alması gibi. Tabii bu noktada ilkeli ve dürüst olmak gerekir. Hayatın bir gün biteceği ve senin kaçınılmaz gerçekle bir gün yüzleşecek olman ve bu gerçeği kucaklaman gerektiğini bilmen gerekir. Bu sana hayatta ciddi anlamda yardımcı olur. Hayatı karmaşıklaştıran bizleriz bunu görelim, sonrasında hayat boş demeye başlıyoruz. Çünkü o karmaşıklığın içinden çıkamıyoruz. Örneğin kulaklığımı cebime koyduktan bir süre sonra görüyorum ki kulaklığın kabloları birbirine dolanmış. Çözene kadar akla karayı seçerim. Hayatta aslında böyle çözmesi mümkün olmayan düğümlere gitmemiz çok kolay. Kısacası hayat, sana bu düğümü hep atmaya çalışacak. Bunu bilmek ve buna göre hareket etmek gerekir.

1.4 Unutma

Hayat güzel olabilir,
Bırakmamak lazım.
Yarın ne olacağını kim bilir,
Sağı solu iyi kolaçan etmek lazım.
Fırsat her an gelebilir,
Elden geleni yapmak lazım.
Ölüm de her an gelebilir,
Gözlerin açık gitmemeli.
Unutma!

Hayat geçici bir heves,
Senin varlığın ise sonsuzluğa açılan bir süreç.
Dün, bugün, yarın varlığın hep orada,
Ama asıl önemli olan bugündür.
Bugünse o gündür!
Varlığının sana hediye edildiği gündür bugün.
Onu da iyi değerlendir.
Dünlerine iç çekip, yarınlarını kaçırma,
Çünkü yarın da başka bir "o" gün olacaktır.
Unutma!

Git bitap düşene kadar savaş,
Hayatın için çabala, ona layık ol!
Çabaların istediğin sonucu vermese bile bıkmadan, usanmadan
çarpış.
Savaşların çoğu kirli ve hasarlıdır.
Unutma!

Gün geldiğinde gözünü kapayacaksın.
Gözünü kaparken akacak gözlerinden iki damla yaş,
Belki de barındıracak hayatı içinde bir çare.
Göz yaşını boşa giderme!
Hayatta her şey gibi onun da anlamı olmalı.
Bunu sakın unutma!

Unutma ki yarınını güzel yap,
Unutma ki dününe gülümse,
Unutma ki bugünü dünün güzelliğiyle, yarınların hayaliyle donat,
resmet, renklendir.
Ve unutma ki hayatın iki damla göz yaşına sığacak kadar karakterli,
Yanaklarında kuruyana kadar manalı olsun.
Sakın unutma bunları,
Unutma ki başkaları yazsın bu satırları başka bir şekilde, başka bir
hayatta.

1.5 Birer insan olarak

Hepimiz aynı yerde yaşıyoruz, birer insan olarak. Yiyoruz, içiyoruz, uyuyoruz, dua ediyoruz, yine de devam ediyoruz; gerçekleşse de, gerçekleşmese de kurgularımızla ilerliyoruz. Senaryomuzu boşluğa yazıyoruz ve birer birey olarak hareket ediyoruz. Dünümüzü yaşadık ve bugünümüze bakıyoruz ancak yarınımız için ne yapacağımızı bilmiyorum.

Belki yarınımız için resim yapıyoruz, belki notalar yazıyoruz veya hikayeler yazıyoruz. Belki de müzikler besteliyoruz. Hangi enstrümanın bestemize en iyi şekilde uyarlanacağına karar vermeye çalışıyoruz. Belki duygularımıza göre enstrümanları nitelendiriyoruz. Kemanımız, çellomuz, gaydamız, elektrik gitarımız, bas gitarımız ve davulumuz var. Başka neler olabileceğini düşünüyor ve karşımıza her an başka bir enstrümanın çıkabileceğini biliyoruz. İşimizi düzgün yapmalıyız ve bu aleme koyacağımız şeyi doğru bir şekilde koymalıyız.

Çökmürlük ve mahvolmuştuk her yerde. İnsan belki de doğası gereği bu durumlarda bulunuyor. Her yer yalanla, yobazlıkla kaplanmış durumda. Kendimize "Bu neden böyle?" diye sormalıyız. Sormak yerine kötülüğe zemin hazırlamamalıyız. Sınırımızı bilemeden devam ederek daha büyük bir çöküntüye doğru gidebiliriz. Kıyametin en büyük göstergesi insanların çöküntüsü değil miydi? Belki de farkında bile değildik. Aniden hayvanlardan bile daha aşağı bir seviyeye indik. Neden olduğunu hiç sorduk mu yoksa sadece kendi çökmürlüğümüzün etrafındaki insanları da bulaştırmaya çalışarak mı hareket ettik? Bir deccal mı olduk? Yoksa yecüc'le mecüc mü? Hala bir mesih olabilir miyiz? Bunun bir yolu var mı?

Tabii ki var. Resim yapmak, müzik yapmak veya heykel yapmak bizi kurtaracak. Kalem ucunda dostluğu, samimiyeti, dürüstlüğü bulacağız. Ruhumuzun köşesindeki notalar ölçüyü verecek. 4/4'lük mü yoksa 13/8'lik mi? Hep düz bir yoldan gitmek zorunda mıyız? Ritimlerimiz aksak mı olmalı? Bunu bilemiyorum. Bildiğimiz tek şey insanların yalan ve dolanla etrafını sardığıdır. Namusun yerini namussuzluk, şerefin yerini şerefsizlik almıştır. Kıyametin başlangıcı tam da burasıdır. Birer insan olarak unutmamız gereken şey budur.

1.6 (İsimsiz Not)

Bazı şeylerin kökleri kurumuş, Başını önüne eğmiş o şeyler, Artık ne kadar suyunu versen de ihtiyaç duyduğu oksijeni alamıyor, Tamamen bitmiş, kurumuş ve tükenmiş.

1.7 (İsimsiz Not) - 2

Şu aralar çok şey biliyorum hayatım hakkında. Sildim gözümde akan yalnız yaşları. Ruhuma akıtıp yakıyorum onları. Gelemiyorlar artık gözlerime, ışıldayamıyorlar yanaklarımdan. Yoramıyorlar ruhumu, derinlere itmeyi başaramıyorlar her an beni, boğulmama neden olamıyorlar ruhumu. Sanırım gözlerimi kapattım bir şeylere. Görmüyorum ya da görmek istemiyorum gerçekleri. Yine de taşıyorum ruhumda kuruyan o gözyaşlarını, tüm gerçekleri. Yaşanmışlıklar gidiyor, bir daha geri gelmezcesine. Yine de yaşıyorum hayatı tadına bakmayı umut ederek.

1.8 His

Ölen insanlar için elbet üzülürsün. Ağacın dalında ki yapraklardır insanlar. Sonbahar gelir, yapraklar yerlere düşer. İşte insanlar öldüğünde, bizim de son baharımız geldi demektir. İnsanlıktan bir parça kopar illa ki. Kendini eksik hissedersin, bir can yitip gitmiştir. İnsanlık ölüyordur. Bunu gören gözlerin ne hissedeceğini bilemeyen bir ruhun vardır. Çırpınır, çırpınır durur. İnsan ölüyorsa, insan ölmüştür. Giden bir candır. Hele yaşanan olaylar der ki: bu yarınlarda sen de olabilirsin. Kendin ölmüş gibi hissedersin. Sanki prova edersin. Son 4-5 aydır ölümden başka bir şey görmüyor bu gözler. Paris'te ölse de, dünya iki yüzlülük yapsa da umurumda değil. Zaten bunu bilmiyor muyuz? Alışık değil miyiz? Ne hissedeceğimi hakikaten bilmiyorum. Ne insanlığın kaldığı günler, ne de insanca yaşamamanın ne olduğunu bildiğimiz günler tekrardan bizlere yaklaşıyor. Gittikçe uzaklaşıyorlar. Lanet olsun

1.9 Bir Piyanistin Hikayesi

Dünyanın en sakin köşesinde kendi halinde bir adam yaşıyormuş. Kendi dünyasında, kendi yaşanmışlıkları, kendi ruhunda her gün yanıp tutuşan arzu ve istekleriyle. Ama adam ne duyuyor, ne görüyormuş ve neredeyse tamamen felçmiş. Sadece sahip olduğu bir piyanoyla 10 tane parmağı ona hayat boyu sırdaşlık, arkadaşlık ediyormuş. Piyanosu kimi zaman onun sevgilisiymiş, kimi zaman onun en yakın dostuymuş. Ama sonuç olarak ona hayat boyu yaverlik eden biriymiş.

Bu adam piyano başına oturduğunda, o piyano ve tuşları sanki bir ruhta şekil bulup, ona hayatının en güzel anlarını yaşıtıyormuş. Piyano başına oturup çalmaya başladığında birçok hikayenin başlangıcı ve bitişi rol alıyormuş o parmaklarında, ruhundan gelen titreşimlerde. Sanki o çalarken insan tam anlamıyla kendini cennette hisseder, aşkını sevdiğine ilan eder ya da tüm kızgınlıklarını toprağa gömer ve hayata yeniden başlarmış. O piyano başındayken insan o ana dalıp gider ve o piyanistin ruhundaki hissiyatın yaşadığı limanlara usulca yaklaşmış. Ve o orada oldukça, diğer insanlar da orada olurmuş.

O adam çok güzel piyanistmiş. Birçok şeyi tadamasa da haberci bir kuş misali, adamın ruhuna anlatıyormuş bunları. O sihirli parmakları birçok şeyi tadıyormuş piyanonun tuşlarında ve haberci bir kuş misali adamın ruhuna aktarıyormuş.

1.10 Sahnede bir müzisyen gördüm geçen.

Uzun zamandır ilk defa canlı müzik yapan bir grubu izlemeye
gittim,

İçimde bir hissiyat vardı bana eşlik eden,
Ve diyordu ki "Orada bir müzisyen göreceksin, sana seni anlatacak.
Cidden de öyle oldu, bir müzisyen gördüm beni bana anlatan.

Kendisi elektro gitar çalıyordu, bir ara klasik gitar aldı eline ya da
akustik tam emin olamadım.

Ama tartışma götürmez bir gerçektir ki enstrümanın bir anlamı
yoktu.

Enstrümanı onun sadece bir uzantısıydı, birleşmişti onunla o
sahnede.

Enstrümanına kendinden bir parçaymış gibi davranabiliyordu.
Sahnede gördüğüm o müzisyen.

Dimdik duruyordu o sahnede, dersin havasından geçilmiyordu.
Ama aslında biliyor musunuz öyle değildi.
Oradaki adam enstrumanıyla sevişiyordu sadece.
İşte bu yüzden sahnede gördüğüm o müzisyen benim için çok
önemliydi.

Gecenin bitiminde gene aynı dik duruşu, çevreyi süzüşüyle
sahnedeydi o müzisyen.

Enstrumanını çıkardı omzundan, sakın bir tavırla koyuverdi.
Sonra sahneden indi, yürüyüşünde hala o gecenin tatminliği vardı.
Her yanına yansımıştı, dedim bende sahnede bir müzisyen gördüm,
Ve o müzisyen beni yansıtıyordu, içimdeki bir şeyler onun sahnede
anlattıklarını eşleştiriyordu kendinde.

Dimdik ve onurlu bir müzisyen biçimleniyordu kendimde.

1.11 Bize de ekmek varmış.

Hayatı tırmalıyorum her gün ve görüyorum ki;

Bize de ekmek varmış.

Her güne 1 ekmek.

Taze taze, çıtır çıtır, sıcacık bir ekmek.

İyi geceler demeye hazırlanırken bugüne,

Yani veda etmeye hazırlanırken yaşadığım güne,

Karnımı doyurduğunu söylemek istiyorum.

Aç uyumayacağım bugün de.

Doyurdun beni ekmek. Allah senden razı olsun.

Her güne bir ekmek.

Her güne yeni bir amaç, yeni bir uğraş.

Peşi sıra gelen mücadele.

Hayat buymuş işte.

Hayat sana verirmiş her gün bir ekmek.

Veda ediyorum bugüne, gözlerimi kapatıyorum.

Sırtım pek, karnım da tok.

Yarın gene açıklayacağım.

Ekmeğin tadıyla yaşayacağım.

Gün gene bitecek.

Ve ben gene ekmeğimi bitireceğim.

Yeni başlayan günde, başka tadları olan ekmekleri yiyeceğim.

Ekmek, ekmek, ekmek.

Bize de ekmek varmış.

Her güne bir ekmek.

Sıcacık, mis kokulu.

1.12 Herkes gibi

Herkes gibi ben de kendi romanımın kahramanı olarak kendi romanımı yazıyorum. Bitmeyen, sonu belli olmayan bir yolda yürüyorum, çoğu zaman arkama bakıyor, kendime sızlanıyorum hayatımın en ender zamanlarında. Arkama bakarken her ne kadar tozlu raflarda dura dura sararmaya yüz tutmuş ve hatırlanması gayet zor olan şeyleri getirsem de gözümün önüne, hayatımın geri kalanında yaratacağım karakterlerde ve onları üzerime giyme şeklimde bana verdiği bir yaratıcılık oluyor. Tıpkı bir roman yazarının kitabının geri sayfalarına giderek onu ileri de nasıl daha heyecan verici, daha kışkırtıcı hale getireceğim düşüncesinde var olan yaratıcılık gibi.

O roman yazarı romanın bir kısmında birini bulmaktan söz ediyormuş, tıpkı herkes gibi. Romanına çok şey katacak, daha doğrusu kendi romanının kahramanına aslında kendisine katacak bir değer varmış gibi bahsediyor o kısımdan satır yığınlarında. Aslında belirli birini arıyormuş. O kişinin One Tree Hill'deki Peyton Sawyer gibi biri olacağını hayal ediyormuş roman yazarı. Hayatının Lucas'ı olmak istiyormuş. Sonra gene arkasına bakıyor. Hayatındaki Peyton Sawyer'leri görüyor. Bütün gelmiş geçmiş Peyton Sawyer'leri ve bir anda düşünüyor: "O Peyton Sawyer'ler her zaman romanındaki satır yığınlarını birbirine geçirmiş, paragraflarının düzenini bozmuş." Ve artık biraz düşünceli ve korkak şekilde kalemini eline alıyor, başlıyor bir resim çizmeye. O sade, o gizemli, o korkak ama bir o kadar da o korkaklığı savuşturmaya adanmış hatta yeni korkuları, ürkeklikleri yaratacak o kelimelerle resmi çizmeye.

O roman yazarı başlıyor resmi çizmeye, çizimin gideceği yer yeni bir Peyton Sawyer. Düzgünce satırlara başlıyor. Ama o satırlar çoğaldıkça korkular büyüyor, kendini açmak, kalbini açmak zorunda kalıyor. Sanki o satır yığınları sürekli "gel bana" diyor. O anda roman yazarı yeni bir dünyaya adım atmış bir varlık gibi uyum sağlamaya çalışıyor. Ama bu içine düştüğü durumda çok daha fazla satır yığını görüyor. Ve biliyor ki o satır yığınları birbirine girdiğinde çıkacak anlam aşkın geri de kalıp, bir daha gelmeyeceği anlamı oluyor. Ama gene de inatla yazıyor, yazıyor, yazıyor... Tıpkı herkes gibi...

O zaman anlıyor ki roman yazarı herkes gibi "ben de kendi romanımın oyuncacıyım.

Aslında o, o zaman anlıyor ki "ben o satırların oyuncacıyım.

Aslında gerçekte "kendinin oyuncacı" olduğunu anlıyor... Herkes gibi...

1.13 Yolun yolcusu küçük adamın müzik bağı.

Kendi yolunu çizmiş, kendi melodisini yazmış, kendi hikayesini tasarlamış, kendi sahnesini şekillendirmiş küçük bir adam vardı.

Hayatın karşısında kendini büyük görmek istiyordu.

Bütün adımlarını ona göre atmaya çalışıyor, hayatın ona merhametli davranmasını bekliyordu.

Hayatın ona ne kadar merhametli davranacağını bilmiyordu ama notaları tekrar yazmasını biliyordu.

11/8'lik, 6/8 ya da 3/8'lik ölçülerde yaratabiliyordu armonisini ya da başka ölçülerde.

Her günün melodisini yaratıyor, sarılıyor o melodiye, sanki kendisine kalkan e diyordu. Müzik onun için çok önemliydi, belki diğer şeylerden daha önemliydi.

Belki diğer şeylerden daha önemliydi.

Her günün melodisini yaratıyor, sarılıyor o melodiye, sanki kendisine kalkan ediyordu. Müzik onun için çok önemliydi, belki diğer şeylerden daha önemliydi.

Aslında düşündüğü şey her şeyin içinde müziği bulmak ve buluyordu da.

Çünkü şu sıralar onu ağlatan, onu güldüren, onu coşturan, onun motivasyonunu arttıran ruhlar müzik veriyordu ona.

Sanırım hayat boyunca bunu yapacaktı, çünkü hayatın müziksiz olmayacağını düşünüyordu ve içten içe ona karar veriyordu.

Müzik onun için sessiz sedasız açan bir çiçektir.

Müzik onun için her yerdedi, çünkü o dinlemesini biliyordu ve ışığı çevresine yaymak istiyordu.

Müziği unuttuğu, içinde kaybettiği zamanlar vardı onun hayatında. O hayatta sadece kızgınlık, kabuslar ve çirkin anılar vardı.

Ve o hayatta sadece kızgınlık vardı. Kabuslar vardı. Çirkin anılar vardı.

Ama sonra gene o müziği buldu. Ve içide kaybettiği sandığı şeyler geri döndü.

Artık çevresini dinleyebiliyor, anlayabiliyor, okuyabiliyor ve melodilerini yazıyordu.

O melodileri kitabında topluyor.

Ve yeni güne uyanıp aynı şekilde devam ediyordu.

1.14 Özgürlüğüm benimdir..

Özgürlüğüm beimdir. Onu ben ifade ederim.

Yollarımı kendim bulurum. Sürekli ararım.

Özgürlüğüm belki de benim hak ettiğim bir şeydir.

İstedğim nokta buydu. Ben de o noktaya geldim.

Özgürlüğüm benim helalimdir.

Hak etmeseydim bugünler gelmezdi.

Düşünülebilir ki, özgürlük acınası dünyevi araçlarla kısıtlanabilir.

Hayır kısıtlanamaz.

Bunu anlamamak saçma bir durumdur.

Çünkü özgürlük bir insanın helalidir. Hak ettiği bir şeydir.

Özgürlük hak edilir. Kimsenin kimseye verdiği bir şey değildir.

Özgürlüğüm benim vicdanımdır.

Hayatla hep barışık olacağım.

Hiç bir kızgınlığın devam etmemi engel olmasına izin vermeyeceğim.

Hiç bir zaman yıpratmayacağım onu, yıpratırmayacağım.

Acınası dünyevi araçlarla beni 4 duvar arasına sıkıştırırsanız bile

Bütün hayatım orada sürse bile.

Vicdanım dünyanın 4 bir yanında yoculuk edecek.

Özgürlüğüm benim affediciliğimdir, ettiğim dualarda gizlidir.
Ne olursa olsun dua edeceğim herkes için. Dualarım sadece kendime
olmayacak.

Hekres için ağlayacağım sadece kendim için değil.
Bunu yapmayı hiç bırakmayacağım.
Ama biliyor musunuz? Gün gelecek ve şu denecek.

Özgürlüğüm benim herşeyin ortaya çıkmasını istememdir.
Gün gelecek havadan sudan şeyler söylenmeyecek.
Gün gelecek gerçekler ortaya çıkacak.
Gün gelecek her şey kanıtlarıyla önümüze serilecek.
Belki de kanıtlar kendi söylediklerimiz olacak.
Gün gelecek gereken şey bir daha ki kıta da söylendiği gibi olacak.

Özgürlüğüm benim sonuca ulaşmam olacak.
Ölüm gelmeden önce sonuca mutlaka ulaşılacak.
Ne bir şey unutulacak, hiç bir şey eklenmeyecek.
Özgürlüğümün en büyük göstergesi olacak bu,
Hayatın her saniyesinde aynı duruşu sergileyen kişi olacak.
Bu sayede muhakkak sonuca ulaşılacak. MUHAKKAK

1.15 Detaya inmek en büyük ağrı kesicidir.

Müzik, detayların bir araya gelip ahenkle dans ettiği bir dans pisti gibidir. Ve detaylara inen biri ancak o dansın içinde, o figürleri yapar halde kendini bulabilir. Ve kendisini başka bir safhaya geçirebilir. Bu da aslında onun için en büyük ağrı kesicidir.

Mesela insan başı ağrıdığı zaman, tek yaptığı bir yere odaklanıp orada kalmaktır. Sadece baş ağrısını düşünür; o zaman insan onunla ilgili yakını, hayıflanır, zaman zaman söylenir, sık olmasa da küfür bile eder. Bazı insanlar bunu yapar çünkü bu kolay olandır. Ama o insanın bu seçimi yapmak yerine detaya inmeyi seçmesi gerekir. Çünkü detaya inmek en büyük ağrı kesicidir. Detayların en yücesi ise müziğin içinde barınmaktadır. Müzik o kadar destansı detaylar taşır ki, insan bazen sadece oraya yönelip diğer şeyleri unuttur. Sadece o dünyada varlığını sürdürür ve sadece o dünyada var olanlarla ilgilenir. Diğerlerini dışlar. Neden dışlamasın ki? Şu anda o insan ağrısının yok olup gittiğini hissetmektedir. Ve gittikçe varlığını yitirdiğini görmektedir çünkü o insan detaya inmektedir. Ve unutmayalım ki detaya inmek en büyük ağrı kesicidir.

“Detaya inmek” ise o kadar kolay bir süreç değildir. Detaya inmenin öncül koşulu içinde yaptığın büyük bir meydan okumadan elde edilir. Başka bir deyişle konsantre olmak içsel dünyanda kendinle yaptığın en büyük meydan muharebesidir. Çünkü genelde insanlar hep anlık gelen ve giden konsantrasyon durumlarının mağduru olmayı seçmektedir, istemeseler de. Oysa insanın başka bir yol seçme ihtiyacı gün gibi açıktır. Başka bir yolun tanımını da şudur: “Tamamıyla kendini o akışa bırakmak ve seni asla bırakmayacağını, sana sıkı sıkı sarılayacağını düşündüren ve senin soyutsal düzleminde varlığını sürdüreceğini gösteren o akıl almaz şeyin ‘konsantre’

sana yol göstermesini izlemektir.” İşte başka bir yoldan kastımız tam olarak budur. İnsan bunu başardığında, samimi olarak başardığında, detaya inmeye sıra gelir. Detaya inmek ise, “içsel varoluşundaki dürtülerin açığa çıkarılıp, bizim yukarıda tanımını koyduğumuz ‘konsantre’ diye nitelendirdiğimiz varoluşun birleşmesi sonucunda, beyinsel masturbasyon olmadan açığa çıkarttığı cümleler bütünü” olacaktır. Ki bunun ne kadar zor ve çetrefilli bir süreç olduğu, verdiğimiz tanımların içerdiği süreçlerden anlaşılabilir. Ama tekrar hatırlıyoruz: “Detaya inmek en büyük ağrı kesicidir” ve inanalım ki bu katlanılası bir süreçtir. Bu süreci tamamladığınız anda elinizde doğal bir ağrı kesici olduğunu bileceğiz ve kendimizi daha güçlü hissedeceğiz.

En başta dediğimiz gibi, detayın en destansı olanları müziğin içinde barınmaktadır. Biraz da bundan bahsedelim. Müziği dinlediğinizde üzerine emek verilmiş, kafa yorulmuş bir sürü şey görürüz. Tabi burada bütün yukarıda bahsettiğim süreçlerdeki sınavları başarıyla verdiğiniz varsayıyorum. Müziğin içinde olanları gördüğünüzde işte “detaya inmek” gerçekleşecek bir süreç ortaya çıkacaktır. Kısacası yukarıda size teorik kısmını verdim. Şu anda bunu pratiğe dökeceğim. Bu açıklamadan sonra asıl bahsedeceğim yere geçeyim: “Müziğin içinde var olan şeyler nelerdir?” Müzik gerçekten içine kendini koyduğun ve müziği yapanın yukarıda bahsettiğimiz konsantreyi sağladığı ve detaya inebilme gücünü edinebildiği bir şey ise, her gıdımında o insan ruhunu barındıran, ruhundaki üzüntüler taşıyan, ruhundaki gülümsemeyi sergileyen, ruhunun söylemek istediği cümleleri söyleyen ve somut dünyaya bunların hepsini yaymana yardım eden “destansı” bir karmaşalar dizesidir. Sonra beynindeki şifreleri barındıran, beynini emir-komuta zincirini, kullandığın enstrümanlar sayesinde görmeni sağlayan, düşüncelerini, düşünce yapısını tüm dünyaya gösteren şeydir müzik. İşte “en başta

en destansı detayları barındırır” cümlesinin sebebi, bu kadar şeyi içinde barındırmasıdır. En başlardan bir cümleyle bunu bağlamak istiyorum: “İnsan başı ağırıldığı zaman, tek yaptığı bir yere odaklanıp orada kalmaktır.” Bu noktada yukarda bahsettiğim testleri verip, müzikteki destansı hikayeler bir göz attığınızda ne kadar çok şey yapıp ne kadar detaya indiğinizi görüyor musunuz? Ve detayın en büyük ağrı kesici olduğunu görüyor musunuz? Aslında en büyük ağrı kesici “kendini tek düzelikten kurtarıp, kendini belli alanda birçok parçaya bölmek, düşüncelerinizi oraya buraya dağıtmış gibi görünürken bile aslında bir bütünün parçalarında barındırmaktır. Müzik size bunu sağlamakta ise biçilmiş kaftandır.”

1.16 Farkedilen ya da farkedilmeyen ama orada seni bekleyen bir ruhun var.

Ruhun farket yaa da farketme seni bekliyor.

1.16.1 İlk doğuş hayata, ilk gözlerini açış.

Hepimiz bu hayata tertemiz bir ruh ile geliyoruz. Doldurulacak tertemiz sayfalarımız var. Gözlerimizle inceliyoruz hayatı. Ne kadar saf ve temiziz hiç bir şeyin farkında olmadan, bilinçsiz bir şekilde bakıyoruz. Ağlıyoruz. Avazımız çıktığı kadar bağıriyoruz. Bu dünyaya gelmenin mutluluğu mu yoksa bu dünyaya gelmiş olmanın pişmanlığı mı? Bunları hiç bilmiyoruz. Çünkü hayatla daha yeni tanışmışız. Ruhani bir tokalaşma içinde olan ruhumuz hayatla ilk temasını gerçekleştiriyor. Dediğim gibi, o an için her şey o kadar net ki, sadece ruhumuzla varız.

Bir bebek geldi dünyaya, yeni bir sevinç oluştu.

Ne yapacağını bilemeyen bir bebek vardı.

Çok saf, bir o kadar da naif bir şekilde hayata dokundu, gözleriyle etrafını süzdü.

Bir birleşim vardı o anda, bir şey vardı, birleşimi simgeleyen.

Bebeğin ağlaması daha doğrusu haykırıışları duyuluyordu.

Kim biliyordu haykırıışlarının ne anlama geldiğini?

Sevinç miydi? Yoksa Hüzün mü?

Bana kalırsa büyük bir sevinçti, çünkü o tertemiz bir ruhla dünyaya gelmiş.
Kendine tertemiz bir amaç edinmişti, gözlerinin içi parıldıyor.
Ben geldim hayat diyordu.
Yoksa insana huzur veren bir başyapı Haykırışları belki de bir notaydı.
Böylelikle hayata dokunuyordu ve notalardan sonunda bir müzik oluşacaktı.
Tabi bozuk bir müzik mi olacaktı, kulakları tırmalayan?
t mı olacaktı?
Bunlar ise zamanla anlaşılacaktı.

1.16.2 Hayatla içli dışlı olma.

Aslında, bu hayat boyu süren bir süreç. Hayatla hepimiz içli dışlı oluyoruz. Mücadelemizi verirken ya kırıcı oluyoruz veya yapıcı oluyoruz. Aslında ikisini de yapıyoruz. Bunu fark etmemiz lazım. Hiçbirimiz temiz değiliz. Önemli olan soru ne kadar temiziz? Şarkıda 'masum değiliz hiçbirimiz' diyor.

Hayat, bizim için de büyüdüğümüz bir süreç.
Ruhumuzun yüceldiği bir dönem,
Ya da ruhumuzun bataklığa saplandığı bir dönem.
Seçim bizim, biz insanların.
Hayat kendisi pek temiz değil.

Evet, hayatın kendisi temiz değil.
Çok fazla tuzak var. Her an sendeleyip düşebiliriz.
En büyük tuzak kendimize esir olmamız.
Ruhumuzu en çok ne kirletir biliyor musunuz?
Zihnimiz ve zihnimizin bize yaptığı oyunlar.
Aynı kitabın birinde geçtiği gibi,
Zihninize esir olmayın, ruhunuzu hayata katın.
Sizi felakete götürecek hislerinizi iyi fark edin.
Bunlarla her zaman barışık olarak,

İçinizde barındırdığınızı bilerek.
Ancak ona teslim olmadan yaşayın.
Yaşayın ki bataklığa sürüklenmeyin,
Çünkü bataklık sizi daha dibe çekecektir.

Bataklığı kurutmak zor olabilir.
Ve bataklığa batarken, bataklığı kurutamassınız.
O yüzden hiç bulaşmayın.

Eninde sonunda sizi dibe çekecektir, bunu bilin ve korkun.
O yüzden ilk bebek halinizde size miras olarak verilen
Temiz ruhu her zaman temiz tutun.

1.16.3 Temiz bir ruhu nasıl anlarız?

Tamamen mümkün olmasa da en azından temiz tutmayı deneyin.

Çünkü hayatın kendisi kirlidir, çok fazla tuzağı da içinde barındırır.

Onu tanımak için bir şans vermek şartıyla. Onun kendini sana açması gerekir.

Bir umut, seni de temizleyebilir. Seni daha iyi bir insan yapabilir.

Ama dedim ya bataklığa saplanmıssan, o bataklık illa ki seni çekecektir. Ama temiz ruhlar kendi kararlarını verir. Kendileri özgür ruhlardır. Hürdür ve uludur. Ayrıca sana yardım edecek kadar da eli açıktır.

Bir gün çıkın dışarı.

Sokaklarda dolaşın.

Sokağın birinde bir insan bulun.

Tamamen şans ve rastlantının birleşimi olsun o karşınıza çıkan insan.

Bir bakışınızı ona saklayın.

İnceleyin onu, gözlerinin içine bakın.

Farı sönmüş mü yoksa gözlerinin içimi parlıyor bir bakın.

O göz size çok şey anlatacaktır.

Gözlerinden göreceksin ruhu temiz mi kirli mi?

Eğer kirli bir ruhu varsa, dünyaya kızgın bakacaktır.

Ruhu temiz ise size pasparlak bir bakış atacaktır.

Karşınızdakini anlayın, iyi tanıyın.

Sonra yüzüne genel olarak bir bakın.

Gamzelerini görün, gülümsediğinde ortaya çıkan.

O anda gözleri de parlayacaktır.

O gülümsemeyi yakaladığınız an.

Ne kadar saf bir varlıkla karşı karşıya olduğunuzu anlayacaksınız

Onu daha çok mutlu etmelisiniz.

Onu üzmemelisiniz.

Eğer kirli bir ruhunuz varsa, onu kirletmeye çalışmamalısınız.

Kirletmeye çalışırsanız. O bir gün sizden vazgececektir.

Bir nevi daha sakin bir liman arayacaktır.

Bunu iyi bilin ve ona göre davranın.

Temiz ruhları farketmek çok önemlidir,

Bunun için bir şeyler yapın.

Ne kendinizi ne de karşınızdakini feda edin.

Çünkü kirliliğiniz temiz ruhlara bulaşamayacak,

Ve daha da kirlenmiş bir halde kalacaksınız.

Kendinizi bataklığın dibinde bulacaksınız.

1.16.4 Temiz ruhlu olmak için gerekenler vardır.

Yapacak çok iş var, bunu biliyor musunuz? Çok zor işler olmasa da. Her an dikkat gerektirir. Her an tetikte olmalısınız. Sizi bekleyen pek çok tuzak var, ve o tuzakları kuran için, o tuzığa düşmek hayli eğlendirici olacaktır. Hayat bu yüzden çok da basit değildir. Kendi yollarınızı bulacak ve hayat boyu o yolları takip edeceksiniz. Asıl önemli olan, mümkün olduğunca temiz ruhlu olmaktır.

Temiz ruhlu olmak için gereken şeyler vardır.

Hepimiz ruhu iyi olmakla, adaletli olmakla donatılmışız.

İzlemeniz gereken yol işte budur.

Başkalarının hayatına iyilikle dokunmayı gerektirir.

1.16.5 Eninde sonunda seçim sizindir.

Hayatın kendi sorumluluğunuzda olduğunu bilin.
Farkettiğiniz ya da farketmediğiniz bir ruhunuz var.

Sizi orada buluşmak için bekliyor.

Belki çoktan birleştiniz, siz farkında değilsiniz.

Bu buluşmayı size sağlamak için başka temiz bir ruh da karşınıza
çıkabilir.

Her zaman gözlerinizi açık tutun ve gözleri parlayan insanları arayın.

Bulduğunuzda, onun temizliğini almaya çalışın, onu kirletmeye
çalışmak yerine.

1.17 Şarap Etkisi

Hayatımda birçok şarap tattım.
Kimisi kırmızı, kimisi beyazdı.
Kimisi ekşi, kimisi tatlıydı.
Her birinin farklı bir sarhoş edici etkisi vardı; bir tür
yan etki.
Başımı döndürdüler,
Ayağımı yerden kestiler.
Hayatımda birçok şarap tattım.

Aslında, her şarabın yapımının ardında derin bir hikaye yatar:
Bir pervasızlık, bir baş dönmesi vardır;
Kendine çeken bir gücü vardır.
Seni kendinden uzaklaştırır ve geri vermez.
Geri verdiği ise derin bir uykuya yatırır.
Kalkamazsın, kalksan bile uzun süren ve korkunç bir baş ağrısı
bırakır.

Yine de, çoğu zaman ruhumuzu o şaraplarla birlikte uzaklaştırırız.

Gitmek, gelmek, gezmek, görmek gibi ben de
Hayatımı meyhanede şarabımı yudumlayarak yaşıyorum.
İyi zamanlarda, güzel anılarda içersin ve yenilerini istersin.

Hayatında hep güzelce içilmesi gereken şarapların
Varlığını hayal edersin.
Ne olursa olsun, ağzında acı veya tatlı tat kalana kadar içmeye devam
edersin.
İçersin, içersin..

Şarabın hayatın üzerindeki bitmeyen etkisi,
Şarabı yoğun bir şekilde yaşamının en iyisi olduğunu düşünürsün.
Her deneyimin bir sonu olduğunu bilmen rağmen,
Şarabın etkisini büyük bir arzu ve özlemle yaşarsın.
Fakat şarabın etkisi sonunda ne olacak kimse bilemez.
Kimse tahmin edemez, kimse göremez; sadece anı yaşa.
Şarabın hayatındaki etkisi, o anın daimi bir tadı gibidir.
Ve sen, sonuna kadar içmeye devam edersin.

1.18 Ağlamak.

Ağlamak nedir, ne anlama gelir?" diye düşünüyorum bu aralar, çünkü sık sık ağlıyorum.

Bir anda gelen esen bir rüzgar, sonrasında ruhumu dağıtıyor.

O rüzgar arkasında bıraksa da dağılan bir ruh, bir o kadar mutlu, bir o kadar neşeli, bir o kadar da isyankar, başı dik, alnı açık bir melodiyi gerisinde bırakıyor.

Çünkü ağlamak aslında kendinle barış kurmak, kendi benliğini anlamak, kendine teslim olmak dahası kendinle ilgili cümleler kurmak imiş.

Her zaman gülersin, ben gülerim, sen gülersin, o güler ama herkes ağlayamaz. Ağlamak, samimidir, sahicidir ve bir o kadarda sana aittir.

Ağlamak ruhundaki kırıkları, kızgınlıkları akıtmaktır dışarıya. Kendini tam yapmaktır. İşte o zaman gerçekten varsındır ve gerçekten büyüyorsundur.

Ağlamak büyüme demektir. Kendinle, çevrendeki insanlarla barış kurmaktır. Önemli olanın "duygu" ve "hissetmek" olduğunu anlamaktır.

Ağlamak bir şekilde potansiyelini dışarı vurmaktır. İçindeki sessiz sesleri daha görünür, daha harmonik bir hale getirmektir.

Ağlamak işte ağlamak o an, kendini tekrar bulmaktır, hayatla tekrar bağlantı kurmaktır. Demektir ki benim gerçekleştireceğim bir sürü şey var.

Çünkü şu sıralar onu ağlatan, onu güldüren, onu coşturan, onun motivasyonunu arttıran ruhlar müzik veriyor ona.

Ağlamak aslında hayata bir randevu vermektir. "Buluşuruz!" demektir. Ağlamak göz pınarlarından yaşları salmaktır, ruhunun bir parçasını dışarı salıp, seni bulacağım demektir.

Ağlamak ruhunu salmaktır ve söz vermektir. "Senin içimdeki gülümsemelerle besleyeceğim" demektir.

Ağlamak işte budur. Aslında çok önemlidir. Düşünülmesi ve anlam verilmesi gerekir. Hayat anlamlıysa, gülme kadar ağlamanın da verdiği bir anlam vardır.

Ve hayata dair geçtiği bir özet vardır.

Özet ise "insan" olmaktır.

1.19 İçimde ki hazinelerin en büyüğü meğersem göz yaşlarımda saklıymış.

Bir melodi geldi uzaklardan.
Duyduğum an etkisine kapıldığım bir melodi.
Beni duygusal bir yolculuğa çıkarmıştı.
Dans etmeye başlamıştım.

O melodiyi duyduğum her an,
İçim titriyordu.

Soğuk bir esinti bütün vücudumda dolanıyordu.
Üşümüyordum ama tüylerim diken diken oluyordu.
İşte o an o melodiyi tekrar başlatıyordum.

Duygularım birikiyordu içimde.
Kendini dışarı vurmak için doğru anı kovalar gibiydi.
O an bir merak sardı içimi.
Neydi içimdeki soğuk etkiyi dışarıya göstermenin yolu?
İçim içimi yiyordu.
İşte o an cevap geldi:
Birkaç damla gözyaşı.

İçimdeki müziği hissetmemi sağladı.
İşte o an başladı hayatla olan dansım.
Sanki hiç bitmeyecekmiş gibi.
Gittikçe çoğalan bir ışık gördüm.
Koşuyordum gökten düşen yıldızların tepelerinde.
En sonunda çıktım bulutlara.

Bir merdiven gördüm.
Yer yüzüne iniyordu.
Yeşil bir çayırın ortasına inmiştim.
Ve o an pembe çiçekleri buldum.
Gözyaşlarımdan oluşan.
İşte o an dedim ki:
İçimdeki hazinelerin en büyüğü meğerse gözyaşımda saklıymış.

1.20 Ben Hala Buradayım.

Ben hala buradayım,
Sanmayın ki bıraktım.
Bildiğim en iyi şeyi paylaşayım mı sizinle?
Hayat bana bir gün zaten bıraktıracak.
Profil resmimde kaç yaşındaydım?
26 olabilir mi? Evet olabilir.
Kulakta küpe, saçımda bir kuyruk vardı o zamanlar?
Hatta gelin kulağınıza bir şey fısıldayayım:
O kuyruk 2'ye çıktı, daha sonra baya da uzattım.
Benim hayatımdan giden yıllarım var;
Kendi hatalarım olmuş olabilir. O beni bağlar.
Ama giden yıllar eğer benim yüzümden değilse,
Acaba o kimi bağlar?

Şimdi ben gene buradayım,
Sap sarı bir kafam var.
Saçları beyazlayanların aksine, benimkiler hala sapsarı.
Size bir sır vereyim mi?
Sanırım bu platin sarısı saçlarıma ak düştümü çok ilginç olacak.
Evet, kaderimde izin varsa saçıma aklar düşecek.
Kim bilir, belki bir müzisyen olurum.
Ruhumda sanatı her zaman taşıyacağım bir gerçek,
Yaydığım ışık asla sönmeyecek.
Evet, ben hala buradayım,
Ve hayatı bırakmıyorum.
Bildiğim en iyi şeyi paylaşayım mı sizinle?
Hayat zaten bana bir gün bıraktıracak;
O zamana kadar olanlar ise vız, tırıs olarak kalacak.

1.21 Haykırış !

Ben güzel bir adamım, 30 yaşına gelmiş güzel bir adam.
30 yıldır hayatın bezdiriciliğine, insanların saçma sapanlığına karşı
koymuş bir adam.

Sanırım insanlık hiç bu kadar AYAK altında olmamıştı, kimse
kusura bakmasın.

Büyük binalar, yalandan zenginlikler, üretmediğimiz kaliteli mallar,
doyumsuz bizleri yarattı.

Bugün bu noktaya geldik. Ama kimse kusura bakmasın,
hamurumuzda vardı bu.

Herkese duysun BUNU benim bir tane canım var. Her gün kendi
sonuma gittiğimin farkındayım.

30 yıllık bir kavganın sonunda barış içinde yaşamak istedim.
Mümkün olmadı. Belki de olacaktır. Kavgamı devam ettiriyorum.
Ama insanın yorulduğu anlarda oluyor. Biliyor musunuz?

Yorulmuş olabilirim. Buradan kimseye ekmek çıkmaz!
Çünkü ben hala inanıyorum, kendime güveniyorum.
Çünkü ben güzel bir adamım.

İsyan etmenin faydasız olduğunu gördüm.
Ama bugünlere bakın ve cevap verin. Bu olanlar kimin eseri????!!!
Benim eserimse, söyleyin bu senin eserin, kapa çeneni diyin.
Eğer değilse çıkın açıkça, mertçe "bugünler benim eserim, bizim
eserimiz" diyin.
Çünkü vicdanlar kanıyor.

Biliyorum ki kimse üzerine sorumluluk almayacak bu konuda.
Peki sorarım. Sormakta en büyük hakkımdır.
Hiç benim dünyamı anlamaya çalıştınız mı?
Doğru dürüst göremeyen bir adamım ben!
Asıl sorun zaten insanların birbirini anlamaya çalışmaması.
Lanet bir ortamda yaşıyoruz DOSTUM!
Ama ben kendi adıma bir şeyleri değiştireceğim..
Böyle gelmiş, böyle gitmez artık.
Bu böyle biline.

Haykırışlarım var benim. Hezeyanlarım var benim.
Beni güzele götüreceğ şekilde kullanacağım onları.
Hiçbir zaman bırakmıyorum hayatı. Bırakan bırakabilir.

Hiçbir zaman bezmiyorum hayattan, bezen bezebilir.
Sonuma giderken her gün başka bir mücadele.
Güzel olan bu belki de ama biraz da barış istiyorum be DOSTUM!
Çünkü haykırışlarımın altında kalmandan korkuyorum.

Bunu yazarken bir blues konserini dinliyorum.
Elimde bagedim. Yanımda çayım. Ocakta yumurtam var.
Güzel şeyler beni bekliyor.
En azından ben öyle kurguluyorum.

Ama sonuma giderken biraz da barış diyorum.
Haykırışlarım beni barışa ulaştırırsın diyorum.
Ve yoluma gidiyorum.

1.22 Benim asla bitmeyen bir melodim ve sonu gelmeyen nefesim var.

Hayat bir müzikse,
Ben o müziğin daima içerisindeyim.
Nefesimin sonu gelmez;
Notalar çıkar nefesimden,
Her biri başka, bambaşka.

Hayat bir notalar dizesi,
bense onu yorumlayan kişi.
Nefesimin ahengi hep başka;
Dedim ya, kendisi bir melodi.

Kırık bir melodi olsa da,
o bitmez, asla susmaz.

Bazen sanırsınız ki susturabilirsiniz,
hayır! O sadece dinlenmeye çekmiştir kendini.
Aslında hazırlar yeni melodilerini, bitmeyen gücüyle.

Sadece doğru anın sinyalini bekler;
sinyali aldı mı tekrar eser, gürlür.

Ama kendisi melodiktir, kulakları sağır etmez,
ve asla gücü bitmez; çünkü melodilerin gücü sonsuzdur,
Tıpkı nefesim gibi.

1.23 Sessiz Çığlık!

Benim sessiz çığlıklarım var.
Bas bas bağılıyor, çağırıyor, sağa sola saldırıyor.
İçin için ağlıyor. Dışarıdan görünmüyor belki.
Ama içimdeki fırtınalar durmuyor.

Gözlerimden akıyor bir kaç damla yaş.
Yüzümü sıkıyorum o an.
Çünkü sessiz çığlığımı kimsenin görmesini istemiyorum.
Çünkü istiyorum kendimle kalmak. O anlarda.

Bu bir anlaşılammama korkusu değil.
Bu bir çığlığındaki netliğin görülememe korkusu değil.
Bu bir kulakları sağır etme korkusu hiç değil.
Bu sadece insanın içindeki olgunlaşmış bir ruhun göstergesi o kadar.

Aslında içimde olan bir volkan, köpürmeyi bekliyor.
O kadar güçlü ki önüne geleni siler süpürür.
Çığlığımın çıkmasına bir izin versem, görülecektir neyin ne olduğu!
Ben gene de sessiz kalarak ilerlemeyi seçiyorum.

Aslında bu hikaye çok yaşanmaması gereken bir hikaye.
İçimdeki çığlık o kadar biriktiki dışarı çıkacağı günü iple çekiyor.
Ve illa ki çıkacak, bunu beklemelisiniz.
Hayat boyu göz yaşları dökmeyeceğim.

İçimde bas bas bağırın bir ses.
Geliyor ses sana aynı zamanda için için ağlıyorum. Bunu da bil.
Hayatımda hiç bunu hissetmedim. Ve bunu bana hissettirmeye
kimsenin hakkı yoktu.

Gene de bilinsin ki sımsıkı sarılıyorum hayata.

İçimi ağlatan bu olay çok büyük, bunu herkes bilsin.
Kimse yaşamadı büyük bir olay demiyorum.
Gene de kimsenin kalemşörlüğünün işe yaramayacağını söylüyorum.
Kalemşörler yüzünden de içim ağlıyor. Bunu bilin!!!

Kalemşörleri çok iyi tanıdım. İçimde çok iyi tanıdı.
Hepsini not ettim. Günlüğümde yazılılar. İsimlerine kadar kayıtlılar.
Gerçekten bir yaratıcı varsa ve bir adalet söz konusuysa, içimdeki
haykırışı görmesini talep ediyorum.

Bunların da hakkı neyse onun başına gelmesini, sessiz bir çığlık
atarak istiyorum.

Bir gün her şey ortaya çıkacak.
Sessiz çılgılığımı o zamana kadar içimde tutacağım.
Önceki şiirimde yazdığım gibi isyanım çok büyüktür.
Ne kaçan, ne uçan kurtulur.

Arkasında duramadığınız insanlığınız bir gün sizin içinize de sessiz
çığlık bırakacaktır.
Sessiz ve sakinim, bu durgun olduğum anlamına gelmez.
İçimdeki volkanın nasıl köpürdüğünü görerseniz.
Yarın gelir, benden özür dilersiniz.

Ama bunun hiçbir anlamı yok.
Zamanı gelince doğrusunu yaparsanız anlamı var.
İçimdeki çığlık ancak böyle susar.
Ama gasp ettiğiniz zamanları geri getirmez.

Sizle hesaplaşmayı cidden çok istiyorum.
Umarım ahiret denen hesaplaşma günü cidden vardır,
umarım bir ilahi adalet vardır ve tepemize güneş gibi doğar.
Umarım o zaman kim kel, kim değil görülür. Çünkü kel kafa parlar
güneşi yansıtır.

Şimdilik bu kadar, sadece bilin içimdeki sessiz çığlığı.
Umarım ahiret günü vardır ve karşıma çıkarsınız.
Bizim hesabımız orada olacaktır.
Çok da iyi bir hesaplaşma olacaktır. O günü bekleyin ve sessiz
çığılığımı hissedin!

1.24 Yüzler...Yüzler...

İnsan hayatının sırrını keşfetmek, belki de asıl gitmemiz gereken yol budur. Yüzler, evet insan yüzleri, her baktığında farklı görünür sana. Mimiklerimiz ayrı bir konu, ben daha büyük bir resimden bahsediyorum. Hepimiz birbirine hiç benzemeyen yüzlere sahibiz. Peki, nereden geliyor bu farklılık? Bunları hiç düşündünüz mü? Metroda, otobüste veya vapurda, canlı bir müzik grubunu izlerken, kısacası hayatın herhangi bir köşesinde, hep insan yüzlerini inceliyorum. Hepsi farklı anlatımlar, farklı yaşanmışlıklar, üzüntüler, sevinçler, sevgi sözcükleri, bağlılık yeminleri, duyulan aşkın heyecanı, evet hepsini insanın yüzünde görüyorum. İnsan yüzü sahip olduğu ruhun "mabedi" gibidir.

Tertemiz bir yüzü vardı onun.

Mabedin de uyanmıştı güne.

Heyecanlıydı, tutkuluydu.

Aynanın karşısına geçti, kendisine baktı.

Yüzüne güzel bir gülümseme kondurdu, ve yola çıktı.

Yolda olmak, ona mabedini korumak zorunda olduğunu hissettirdi.

Dünyanın güzel bir yer olduğunu biliyorduydu da,

dünyanın kirli bir yer olduğunun farkındaydı.

Çünkü herkesin bir mabedi vardı.

Ve değişik anlatımların, yaşafnmışlıkların sahibi bu mabetler,
İçinde savaş olan mabetler,
Beceriksizlik olan mabetler,
Kıskançlık olanları,
Ve tamamen huzurla dolmuş olanları.

Artık biliyordu, ayrımını yapmıştı.
Yolda olmak ona bunları farketmişti.
Bir gün yoldayken, şöyle bir gökyüzüne baktı.
Hava açık ve güneşliydi, çok hoşuna gitmişti.

Daha sonra düşündü, insan mabedinde neyi bekler diye.
Evet, bulmuştu, pasparlak bir güneşi.
Peki, neyi anlamıştı? Güneşi bulduğunda içeriye davet etmesi
gerektiğini.

Peki, neye fırsat vermişti? Güneşin her yeri aydınlatmasına.

Artık onun mabedi parlıyor, ışık saçıyordu.
Ona yakın mabetlere de ışığından bir parça veriyordu.
Yoldayken bunları yapıyor, güneşin ondan gitmesine hiç izin
vermiyordu.

Mutlu ve huzurluydu.
Önündeki pasparlak yol uzanıp gidiyordu.

1.25 Bazen insanın yüzüne bakmak yeter.

Bazen insanın yüzüne bakmak yeter onu anlamak için,
Her şeyi belli eder, insanın yüzündeki küçük bir kıpırtı.
Gözünün parlaklığı, dudağındaki gerginlik, alnındaki kırıışıklık,
Belki göz pınarlarından akan damlaların tortuları.
İnsanı anlamak için bir sürü malzeme var işte elinde,
Bazen insanın yüzüne bakmak yeter.

İnsanın yüzü belki de ruhunun aynasıdır,
Mutluluğu görürsün,
Onun karşısında moral bulursun,
Mutsuzluğu gördüğünde, hafif bir çareyle o yüz tekrar gülsün diye
bakarsın.

Çünkü anlıyorsundur, yazıyor, çiziyor, resmediyor,
Kare kalemle portresini yapıyorsundur.
İşte o an bazen insanın yüzüne bakmak yeter.

İnsan yüzü ipuçları verir yarına dair,
İnsan yüzü anlatır anılarını geçmişe dair.
Vardır o an kahkaha atan dudakları,
Vardır o an ağlayan gözleri,
Ama her şey o insanın yüzündedir.
O anı yakalamaksa büyük iştir.

1.26 Bir yazıyı kaleme almak.

Bir yazıyı kaleme alıyorum,
İşte çıkıyorum yola, hayallerimle gidiyorum,
En derin, en uçsuz bucaksız sonsuzlara.
O anın anlamlarıyla buluyorum yolumu,
İşte alıyorum kalemimi, birçok hayalle gidiyoruz.

Bir kadının yüzünü çiziyorum,
Neredeyse binlerce kez!
Aklımda gitmeye yüz tutmuş sahneleri canlandırıyorum.
Tam o an alıyorum kalemimi masamdan,
Değdiriyorum ucunu boş bir kağıda,
Başlıyorum çizmeye, bütün duygularım şahlanarak.

Çizerken o kadının yüzünü,
Her santiminde bırakıyorum o anı, o acıyı, o kederi bazen de
mutluluğu!
Her bir karesi ayrı bir duyguyu anlatıyor,
Ve sana kendini hatırlatıyor!
Her yeni çizgide,
Kalemimin ucunu gezdiriyorum boş bir kağıtta,
Başlıyorum her şeyi anlatmaya, daha doğrusu anlamaya ve görmeye!

Anlıyorum ki o an çok şey yaşanmış,
Resmediyorum benliğimde!
Daha da güzelleştirirken görüyorum kendimi.

Gerçekte o kadınla beni resmederken,
Kendimi buluyorum hayalimde yönlendirirken!
Görüyorum yüzünü, saçlarını, dudaklarını!
Hepsini büyük bir şefkatle çiziyorum.
Duygular bir bir dökülüyor her yeni çizimimde,
Dalıyorum duyguların ta dibine!
Başka hayallere yer yokmuşcasına dalıyorum!

Yazının sonlarına geliyorum,
Kalemimi masama koymak üzereyim.
Yazıyı bitirse de etkisi hala beynimde, kalbimde!
Her bir damarımda geziniyor, sürekli izlerini bırakarak.
Koydum kalemimi masaya ama o hala kalbimde!
Ruhunu her satırımda buldu ve gitti başka bir zamana, başka bir
yere!

Şimdi ben de gidiyorum başka bir yere,
Tekrar buluşma ümidiyle.
İşte aldım yazıyı kaleme, tüm o şekliyle!

1.27 Benim asla bitmeyen bir melodim ve sonu gelmeyen nefesim var..

Hayat bir müzikse,
Ben o müziğin daima içerisindeyim.
Nefesimin sonu gelmez;
notalar çıkar nefesimden,
her biri başka, bambaşka.

Hayat bir notalar dizesi,
bense onu yorumlayan kişi.
Nefesimin ahengi hep başka;
Dedim ya, kendisi bir melodi.

Kırık bir melodi olsa da,
O bitmez, asla susmaz.

Bazen sanırsınız ki susturabilirsiniz,
Hayır! O sadece dinlenmeye çekmiştir kendini.
Aslında hazırlar yeni melodilerini, bitmeyen gücüyle.

Sadece doğru anın sinyalini bekler;
Sinyali aldı mı tekrar eser, gürlür.

Ama kendisi melodiktir, kulakları sağır etmez,
Ve asla gücü bitmez; çünkü melodilerin gücü sonsuzdur,
Tıpkı nefesim gibi.

1.28 Umut

Umut, ruhun ekmeği.
Umut olmayınca, oluyormuş ruh durumunda bozulmalar.
Umut besliyormuş hayalleri,
Umut aydınlatıyormuş beyni,
Umut getiriyormuş yeni düşünceleri, duyguları.
Kısacası umutmuş insan ruhunu yücelten, sabah mutlu şekilde
uyanmasını sağlayan.

Umutmuş gece uyurken huzurlu olmayı garanti eden,
Umutmuş gün içinde sendelemeden, tökezlemeden ilerlemesini
sağlayan.

Küçücük bir umut bile insanın yüzünden sebep oluyormuş
gülümsemeye.

Umut hayata aşkla bağlanmayı sağlarmış.

Umudu yitip gidense, zamanı geldiğinde gözlerini kaparmış
dünyaya ya gözlerini hiç açmayacakmışçasına.

Ya da bir daha ki güne gözlerini açıp mutsuz olmaya devam
edecekmiş.

Umut pazarda satılan kiloyla alabileceğın bir şey değilmış.
O umut ki her yerde ve her zaman karşına çıkagelen bir şey değilmış.
Umut bir hazineymiş, gömülüymüş toprak altında.

Onu bulmaksa herkese nasip değilmiş.

Bulanın yüzüne geliyormuş bir tebessüm, ruhuna geliyormuş bir coşku.

O zaman yaşıyormuş heyecanı, aşkı, bağlanmayı tadmak istiyormuş.

Hep bunların sebebi küçük bir umutmuş.

Her zaman korunması gereken,

Her zaman saygı gösterilmesi gereken.

Umut seni ihtimaller denizinden çekip alan;

Dalgalı bir denizden pürüssüz rahatça kulaç atabileceğin bir denize bırakan.

Bunların hepsi umutmuş işte.

Ve asıl korunması gereken oymuş işte.

Çoğumuz farkında değiliz ama,

Umut bizim her şeyimiz.

Onu muhafaza etmeli ve yarınlara taşımalıyız.

Çünkü umut bizim her şeyimiz.

Umudu kalırsa dünlerde, yarınını düşleyemeyiz.

Planlarımızı yapamayız. Issız bir sokağın ortasında kalakalırız.

Ve ruhumuzda bulduğumuz güzelliklerin hepsi bir başka bahara gider. Sen oraya ulaşamazsın.

İşte umut böyle bir şeydir. Umutsuz kalansa hiçbir şeydir.

Umudun hikayesi buymuş işte.

Umuduyla gidenler, hiçbir zaman hedefsiz kalmazlar, her daim mutlu ve her daim umutludurlar.

Çünkü o umuttur; yarınları aydınlatan, dünleri hatırlatan ve sahip olduğumuz en güzel varlık.

1.29 Karanlıktaki Meleklerim

Karanlıktaki meleklerim benim hayatımda ciddi çok önemli bir yer tutuyor,
Çünkü ne zaman kendilerini açığa vurmalarını gerektiklerini iyi biliyorlar.
O an elimden tutarak, önümü göremezken bile önümü görmemi sağlıyorlar.
İşte karanlıktaki meleklerim o yüzden benim için çok önemli bir yer tutuyor.

Hayatımı sil baştan yeniden başlatıyor sanki karanlıkta ki meleklerim.
Çocukluk zamanlarımda bile hatırladığım meleklerim var benim.
Çok önemli dokunuşlar yapmışlar.
Beni baştan aşağı tekrar inşa etmişler sanki.
Karanlıktaki meleklerim bana çok yardımcı olmuşlar, özellikle hayatımın kış zamanlarında.
Kışlar soğuktur, çetindir, karanlıktır.
Güneş kendini pek göstermez,
gösterse de o kış güneşidir ve varlığını pek belli etmez.
Zaten kış güneşi de bilirsiniz yeterince ısıtmaz.

O buz tutan ruhumun buzlarını çözmekten çok uzaktır.
İşte o an gelir karanlıktaki meleklerim bulur beni.
Elimden tutar, buz tutan yollardan rahatça geçmemi sağlar.

Her kışın sonu bahardır, biliriz.
Bahara ulaşmam için bana kısa yollar verir.
Aslında insan kışı da sevmelidir,
hatta her insanın hayatında kış mevsimi olmalıdır.
Olmalıdır ki bahara ulaşmanın paha biçilemez olduğunu bilsin.

Kış mevsimi insana olgunluğu getirir,
hayata bakışını değiştirir.
Yutkunmayı öğretir, sabrı öğretir.
Aslında bunu ona öğreten kış değildir.
Kışın karalığında ansızın gelip kapını çalan meleklerdir.
O yüzden insan karanlıktaki melekleri her zaman yanında
tutmalıdır.

Bahara ulaştığında bile samimi bir tarzın olmalıdır
meleklerinle,
çünkü onların etkisi her zaman devam eder.
Hiçbir zaman yadsınamaz.

Karanlıktaki meleği insan sevmeli, korumalı ve her zaman
yüreğinde bir yeri onun için hazır tutmalıdır.

Karanlıktaki melekler, karanlığın emdiği ruhunu, ışığıyla aydınlatır
ve ona can suyu verir.

Tıpkı bir çiçeğe su verdiğinde çiçeğin coşması ve bütün renklerini
etrafına yayması gibi,
insanın ruhundaki renkler de yayılır ve karanlığı yener.

Karanlığı yenmek ne kadar önemli olsa da bir yerlerde tekrar
karanlığın olacağını bilmek gerek.

Karanlıktaki meleklerin o karanlıklara gizlediğini, senin için hazır
olduğunu bilmek gerek.

Seninse o melekleri nasıl hayatında tutacağını bilmen gerek,
çünkü hayatındaki aydınlık yolu ancak onların ışığının yardımıyla
bulacaksın.

Kendi aydınlığını kaybettiğin zamanlar olacak, buna emin olman
gerek.

Karanlıktaki meleklerini sev,

Arada bir onlara güzel şeyler söyle.

Kendilerini güzel hissetmelerini sağla,

Sağla ki zamanı geldiğinde yanında, omuz omuza seninle cephede
olsunlar.

1.30 Kollektif bir şiir denemesi - Gece Yüzüşleri

Bu gece yatağımın başında oturuyorum,
Seyrediyorum bütün dünyayı.
İçimde kopan dehşetengiz duygular
Oyuncak olmuş dilime, dökülüyor her biri bir kelimeye.

Gecenin körüne saplanıyor umudu bol sözler,
Gece lambalarının yansıması yatağımın üzerinde.
Kayboluyorum birkaç adımlık oda da,
Yarı aydınlık yarı karanlık.
Geceler mi uzun yoksa dilimdeki sözcükler mi?

Gecelerimde dolanıyor birçok kelime, yalnızlığını akıtıyor ruhuma.
Tam olarak bilemiyorum, anlayamıyorum ruhuma akan o
yalnızlığın solmaz ateşini.

Hangisi beni benden almıştı, tam olarak hangi zamanda?
Aklımda bir türlü yanmıyor o anın meşalesi, görünmüyor gözlerime
parlarcasına.

Buz kezmiş bir çağda yanıp yanıp sönüyorum sanki,
Kar beyazı düşlerimin üzerine küllerin kalıyor hep en sonunda.

Hem varım hem yokum bu gece oyunlarında,
Silemediğim onca kaygıyı yükleyerek yaşlı bir gecenin sırtına.
Ve biraz da üşüyerek titreterek gözlerimden süzülen yaşları,
Tuzlu bir yol açıyorum yanaklarımın üzerinden sana.

Nereye gidersin, nereden gidersin, ne zaman gelirsin bu yola?
Bilinmez.

Bir sürü bilinmez, ben kalmışım yolun ortasında, yekpare.
Ne sağımda, ne solumda var bir ışık taneciği.
Giderek kaybolan loş bir ışık sanki duygularımı da alıp götürüyor.
Ve o alıp götürüşte ben de siliniyorum sanki,
Gıdım gıdım her saniye bu gecedem.

1.31 Filler ve Çimenler

Bugüne kadar uyamadığım bir söz kalıbı. Ne kadar ben hayata böyle bakmasam da, bir ilham geldi içime ve bir vatandaş olarak bir şeyler yazmak istedim.

Filler tepişir, çimenler ezilir. Ne kadar da popüleritesi yüksek olabileceğini gösteren bir cümle değil mi? Bana vahşi kapitalizmin, sömürge düzeninin bilinç altına koyduğu bir cümle gibi gözüküyor. Bunun için kimseyi suçlayamazsın da, sorgulayamazsın da. Yaşanan günlerin eziciliği hepimizin tepesinde. Ayrıca bilinç altı ile mücadele etmek çok zordur, hele kendimizi bulmamızı engelleyen bu baskıcı toplumda.

Sigmund Freud zihindeki 3 farklı sestem söz eder: ego, süper ego ve id'dir. Bu çok basit bir örnekle açıklanıyor. Süper ego der ki "çişini tut", id "ne tutuyorsun, koyuver gitsin" der. Ego ise "müsade iste, git ve çişini yap" der. Süper ego bilinç altını temsil etmektedir ve okuduğum bir kitapta bir bireyin 30 yıllık süre zarfının psikolojisini, toplumsal mesajlarını içinde tuttuğunu ve bunların bireyin yaşamını bir şekilde yönlendirdiğini söyler. Bu yüzden en önemlisi özgür bireyler olmak kanımca.

Peki bizi çimen yapan nedir? Aslında çimeden çimene fark var tabii ki. Aslında çimenin doğada çok önemli bir yeri vardır, hadi bunu yazalım. Peki bizi ezilen çimen pozisyonuna sokan nedir? Doğaya, çevresine yararlı olan, toprağı koruyan, ineğin sütünü daha bir güzel yapan, tavuğun daha iyi beslenmesini sağlayıp, o beyaz çeper içindeki sarının daha bir güzel daha bir canlı olmasını sağlayan bir çimen olmak yerine hadi bunları da bir inceleyelim, ama cesurca irdeleyelim. Çuvaldızı da iğneyi de kendimize batıralım.

Bu ülkenin genç ve zengin kitlesi çocukluğumdan beri anlatılır. Öyle ki çiğneye, çiğneye tadı kaçmış bir sakız olmuştur. Ne sebepten tadı kaçmış bir sakız olmuştur? BİYAT kültürü yüzünden. Anahtar sözcüğümüz BİYAT. BİYAT'ın açılımını yapalım; zihnimizdeki "hayde" yankısıyla. Bana uyacaksın, dediğimi yapacaksın, ya bendensin ya acı çeken taraftasın. Sizin devamlı şikayet ettiğiniz kutuplaşma bu toplumu çok zaman önce sarmış. Ama ne olursa olsun bu ülke bunu aşmış, kendini bulmuş bireylerle dolu. Ama böyle bir durumun yan etkisi ise kaçınılmaz olarak

Bu satırları yazan kişinin

Çevresinde o ve onun gibi insanların varlığını bilerek yaşamaktadır. Yaşamı boyunca uğraşmıştır. Bu yaşadığı toplumun saçmalıklarının bir parçası olmamıştır. Üretmeyen, kopya çeken, hazır yiyen, emeğe inanmayan kişilerden olmamıştır. Bu yüzden hazımsızlık çeken kişilerden olmamıştır. Bu paragraf çok önemlidir.

Onun yerine şunları seçmiştir: bilime, ilerlemeye inanan, sanatın kendisini keşfetmesinde çok büyük bir rolü olduğunu bilen, müziğe gönül vermiş, her dokunuşun ondan bir parçayı ifade ettiğini bilen, pozitif bilimlere sarılmak ve pozitivismin arkasından gitmek çok önemlidir. Hayat dogmatik olamaz. Platon der ki, “Bir nehre iki kez giremezsiniz çünkü doğa değişim sürecindedir.” Platon’a göre ideler dünyası ve nesnelere dünyası vardır. Bu yüzden birilerinin ezberiyle senaryo haline getirdiği bir dünya da yaşamak yanlıştır, dayatılması yaşamın kendisini inkar etmektir. Bu inkarın yaşamımızda bize neleri tecrübe ettiğimizi görüyoruz. Devamlı konuşup, düşünce yapısını empoze etmeye çalışanların şimdi suskunlaşması bu yüzdendir. Çünkü bu dönem İngilizce’deki tabiriyle “confront zone” kendilerini rahat hissettiği bölgenin dışındadır. Ama confront zone’unu terk edebilecek cesareti gösterenler için yarınlar şekillenecektir. Bu çok açık bir gerçek.

Ve dahası, insanların birer birey olduğunu bilen, bunu hisseden, korumaya çalışan, fikirsel ilerlemenin en öncemli şey olduğunu bilen, Sokrat düşünce tarzının ilerlemeyi getireceğini bilen, ya da surrealist olmadan, rasyonel, realist, pragmatist yaklaşımları silah yaparak ilerleyen. Kısacası aydınlığı seçmiş kişi olarak, hayatın gerçekçi düzlemine gelen kişi olmuştur.

Ve dahası, vicdanlı olan, hiçbir zaman abartıya kaçacak tepkiler vermemiş, karşı tarafı düşünmüş, bu sebeplerden ezilen çimen olmayan, ne kapitalizme, ne emperyalizme ne feodalizmin karanlık aşiret anlayışına, yani karanlık yüzüne izin vermeyen kişi olmuştur.

Son olaylar, insanların yaşam hakları, ellerinden alınan haklar. Bunların hiçbiri unutulmayacaktır. Belki hiçbir zaman tam şekilde dillendirilemeyecek duyguları insanların içine yerleştirmiştir. Hepsinin yeri olmuştur insan zihninde, bu kaçınılmaz olarak gerçekleşmiştir. Başka bir deyişle, hiçbiri cümleye gelmese de, vicdanımızda bir ruhsal durumun özeti olarak kalacaktır. Ve her zaman hatırladığımız bu anlatım, bizi karanlıklara karşı koruyacak. İleriye yeni adımlar attıracaktır. Çünkü yerinde durmak yerine, dogmatik gerçeklere inanmak yerine, bu olayların neden olduğunu anlamış ve gerçekten ileriye dönük tezlerini üretmiş, karşısına çıkacak antitezlerden korkmayıp, sentez yapabilen birey, gelecekte olacaktır. Sokrates ne kadar önemliymiş değil mi?

İşte bu sebepten ötürü, sorumluluklarımızın bilincinde olarak ve bunları yerine getirme zorunluluğumuzun olduğunu bilerek her gün yaşayacağız. Çünkü bu ülkede olanın sorumluluğu, bizlerin omuzlarımızdadır. Sorumluluktan kaçamayız. Bu misyon daha en başından yüklenmişti zaten omuzlarımıza. Bugünlerde ise vurgusunun çok daha arttığını görüyoruz. Bunu görmemek bir aptallık olurdu. Ve o günlere ihanet içinde olmaya bedeldi.

O günler... Kurtuluş Savaşı'nın yapıldığı günler. Bizlere sınırları belli, toprakları çok güzel olan bir ülkenin verildiği günler. Bu ülkede bugünkü mentalite o zaman olsaydı, biz burada olamazdık. Ama merak etmeyiniz. O yarınlarda olacaklar burada olmayabilirler. Biz bugünlerde, o günün yarınları olarak buradayız. Ve sadece bir imparatorluğun, yarım kalmış yıkılma hikayesini yazıyoruz an itibariyle. Kitabın eksik kalmış bölümünü tamamlıyor gibiyiz. Bizim cümlelerimizle tamamlanıyor bugünler. Aferin bizlere. Koca bir aferin.

O günler ne güzeldi oysaki. Türkiye'nin bir olması için verilen mücadele, o yoklukların çekildiği günler. Keşke o günlerde yaşama fırsatı bana verilseydi. Belki de bir enkazın tekrar bir binaya getirilmesinde bir payım olmalıydı. Ne hemşireleri vardı. Ne doktoru. Ne öğretmeni. Ne de okulu. Ama ünlü Türk filmi HABABAM SINIFI'daki sevgili hocamız Mahmut hocanın dediği gibi, "okul sadece 4 duvarı olan bir yer değildir. OKUL HER YERDİR." Hayatı o anda öğrenmek lazımdı. Hiçbir şey çok kolay değildi. O yüzden KOLTUĞUNUZA OTURUP OSURAN BİREYLER OLMAYIN. Sorumluluklarınızı yerine getirin. Yarın yeni bir gün ve yarından sonrası.

Okul, okul, okul... Cumhuriyet dönemini kendimize okul yapmalıyız. Bir açıp, okumalıyız o dönemi. Neler üretmişiz? Olmayan parayla Osmanlı borçlarını mı ödemişiz? Tersane mi yapmışız? Ek olarak, bunları ne imkansızlıklarla yapmışız? Alın işte size okul. Cumhuriyet döneminde çıkan müzisyenler en büyük merakımız olabilir. İşte size bir okul ve 4 duvarı yok.

Cumhuriyet dönemindeki sanat akımlarını, özellikle müzik kısmında yapılan şeyleri inceleyiniz.

1.32 Peter Griffin, Eric Cartman ve Gazoz

Gazoz olma efsane ol. Aslında bu sloganı hiç sevmedim. Markaya ne kadar katkı sağladığı tartışılır. Reklamını ise irite edici buldum. Hele kovboyun bumerangı fırlatıp, karşısındaki kızılderilinin gazozunu açması çok absürt bir sahneydi. Kovboyla bumerangın bir alakası var mı? Yoksa bumerang kızılderiliye ait olan bir şey miydi? Tam hatırlamıyorum. Red Kit'in bir sahnesinde buna dair bir ipucu olabilir.

Neyse, hikayeyi kısa keselim. İngilizce'de deyimiyle "cut to the chase, get straight to the point" lağalugayı kes, direkt konuya gel diye çevrilebilir. Bu laf bugünlerde 2 yönüyle sorgulanmaktadır. Birincisi ironik "sarcastic", ikincisi metaforik.

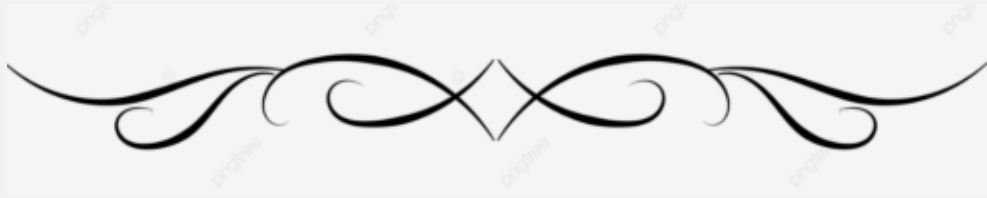
İngilizce'de iki kelime var: Cheesy ve phony. Konsept olarak birbirine yakın kelimeler. Cheesy ciddi görünen ama aptalca olan, phony ise sahtekar demek. Family Guy'ın bir bölümünde Peter Griffin alışveriş merkezindedir. Bir piyanonun başına oturur ve çalmaya başlar. Ama hiçbir şey görüldüğü gibi değildir. Ve Peter Griffin'in çalıyor gibi yaptığını anlayan genç, Peter Griffin'e phony der. Ve bölümün yaklaşık 5 dakikası içerisinde bu genç Peter Griffin'e phony demektedir. Gerçi baya komik bir sahnedir. Bu arada Stewart Griffin ("çizgi filmin bebek karakteri") ve Brian Griffin ("çizgi filmin köpek karakteri"), phony karakterlerin canına okumaya aday iki asıl adam karakterleridir. Gerçi bu terim pek uymasa da bu metne ama olsun. Teşbihte hata olmaz. Bu sahneye aslında bir de South Park'tan Eric Cartman'ı koymak gerek. Ne saydıırırdı ama LAN!!! Peter Griffin'e MUHAHAHAHA!!! Bir de o suratını çarpı şeklinde yapması yok mu LAN!!! İşte o an anlarsın Eric Cartman'da sigortalar atmış. Hatta yanmış ULAN PUAHAHAHAH!!!

NEYSE BU BİRAZ KARA MİZAHTI. Gazoz olma efsane ol lafı aslında cheesy ve phony'nin bir araya gelmiş durumuna tam uyuyor. Tam Family Guy'daki Peter Griffin kıvamındayız.

Metaforik anlamı ise gazoz olma derken, bizi bir anda parlayıp sonra sönen, tadı kaçan, çekilmez bir hale gelen gazozu benzetiyor olabilir. Örnek: 10 yıldan fazladır aynı masalı yutmamız. Aynı yemeğin tekrar tekrar fırına verilmesi. Bayatlayan yemeği tekrar tekrar yememiz. Kusura bakmayın ama tam gazozuz.

Bölüm 2

Fotoğraf ve Hikayeleri

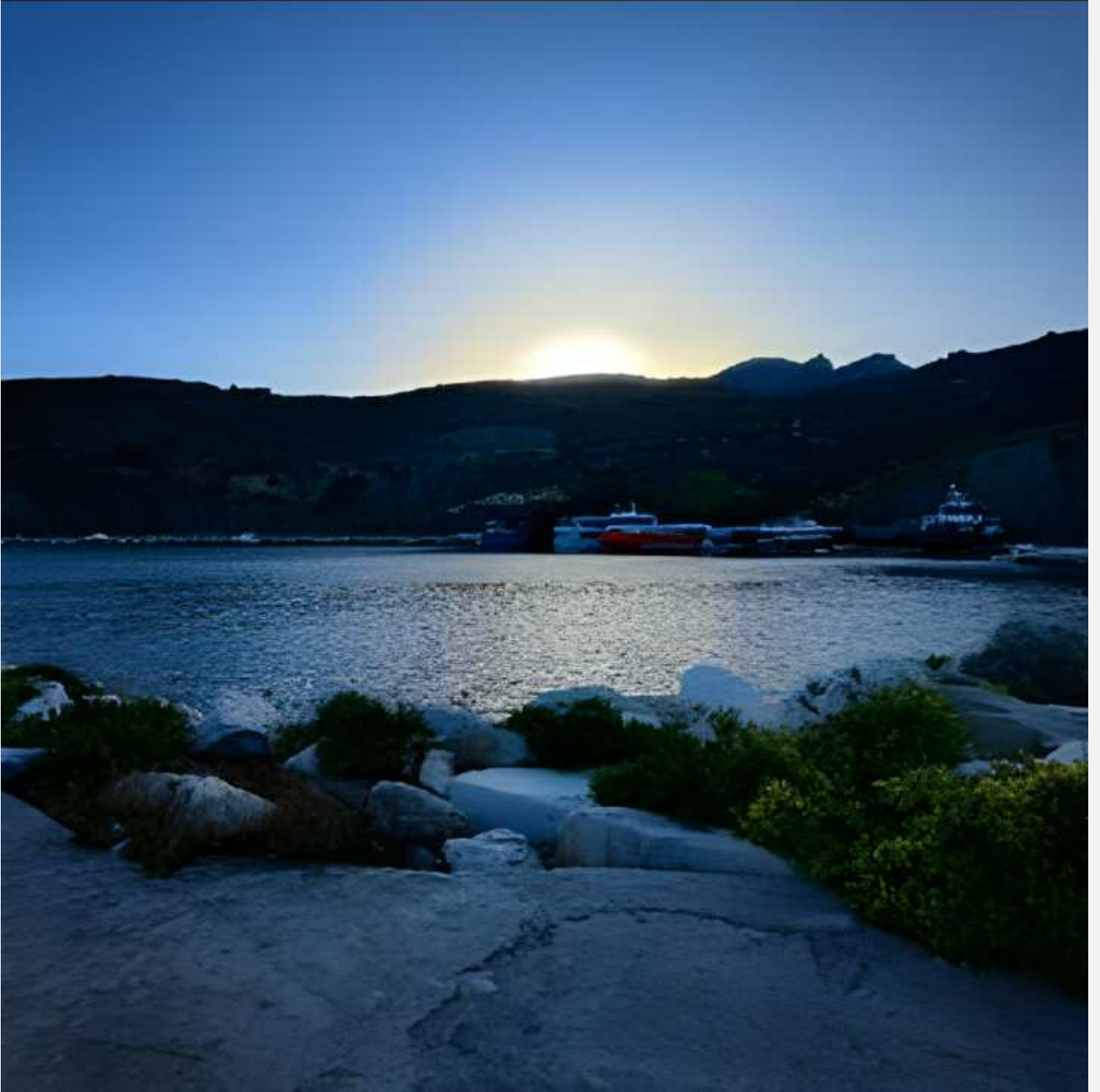
Fotoğraflar zaman içinde donmuş anlar gibidir, keşfedilmeyi bekleyen hikayelerle zengin sahneleri barındırır. İster hareketli bir şehir, ister rüzgarda dans eden tek bir yaprak olsun, bize gizli dünyalara girişin ipuçlarını verirler.

Fotoğraflar ekrandaki piksellerden çok daha fazlasıdır; hayal gücümüzü serbest bırakmamız için birer davettirler. Her görüntü ile bir merak yolculuğuna çıkar, sahneye hayat verir ve kendi macera, duygu veya günlük güzellik hikayelerimizi yaratırız.

Bu kitapta paylaşılan görüntüler bize hikayeler fısıldıyor ve bizi yakaladıkları anları daha derinlemesine incelemeye davet ediyor. Merak uyandırıyor ve hayal gücümüzü ateşleyerek bizi objektifin arkasındaki insanları düşünmeye sevk ediyor. Ve bu fısıltıları keşfettikçe, karenin içindeki anlamsal bütünlüğü daha iyi görüyor. Anın büyüsunü daha iyi keşfedip. Kendi dünyamızı oluşturuyoruz.

Bu yüzden, bir dahaki sefere bir fotoğrafa baktığınızda, fısıltılarını dinlemek için bir dakikanızı ayırın. Kendinizi, her görüntünün anlatılmayı bekleyen yeni bir hikaye vaat ettiğini ve sizi bir çok merakı içinde barındıran hayal dünyasına taşıdığını fark ediniz.

2.0.1 Seçmeler ve Hikayeleri

Dünyanın ucunda sessizlik hâkim. Beklerken, güneş ufukta yarı saklı doğuyor. Yansıması suyun üstünde dans ediyor, büyüleyici. Bu muhteşem manzara, hayatın gerçek potansiyelini gözler önüne seriyor.

Köprüyü geçerken, çitlerin arkasındaki sınırlı manzara şehrin karanlık yüzünü açığa çıkarıyor. Bu kapalı alan, materyalist dünyada sıkışıp kalma hissini yansıtıyor ve bir tutsaklık duygusu uyandırıyor. Sürekli var olan olumsuzluğa rağmen, hayatı sürdürme direncini buluyoruz.

Karşıdan karşıya geçmek günlük bir rutindir, fakat bu hevesli köpek için acil bir görev gibiydi. Yaya geçidinde ışığın yeşil yanmasını beklerken, köpeğin yoğun dikkatini fark ettim; yüzü sabırsızlıkla parlıyordu. Hızla karşıya geçmek onun için belli ki çok önemliydi..

Sokakta ağır bir çanta taşıyan bir adam görebilirsiniz. Öte yandan, paranın değerini görüyorsunuz. İronik değil mi? Sokaktaki o kişinin hayatı çoğu kişi için değerli görünmeyebilir, ama tartışmasız bir değeri var. Gerçeklerle yüzleşiyoruz.

Etrafımda hayat akıyor: insanlar yürüyor, taksiler rölantide çalışıyor, ve sürücüler bekliyor, hepsi de hayatın olağan ritminde gözüküyor. Kısacası her şey olması gerektiği gibi akıyor. Bir sistemin içinde olduğumuz acı bir gerçek. Kısacık bir anda, kameranın arkasında olan ben, özel bir şeyin görüntüsünü yakalıyorum, zamanda donmuş bir sahne. İki dakika geçer ve sahnedeki hayat değişir. Al sana hayat. Hiç bir şey aynı kalmıyor. Bu kısacık anların keşfedilmesi de hayatın bir zorunluluğu oluyor.

Şafak yaklaşırken, yalnız bir kedi sokaklarda dolaşıyor Şehir sessiz ve acımasız. Kediciğin ifadesinden bu gayet belli. Geçen saatler ve kedinin yorgunluğu, sığınacak bir yerin bulunmasını zorunlu hale getiriyor. Maddesel objelerin tam ortasında bir can , bu acı gerçeği yüzümüze vuruyor.

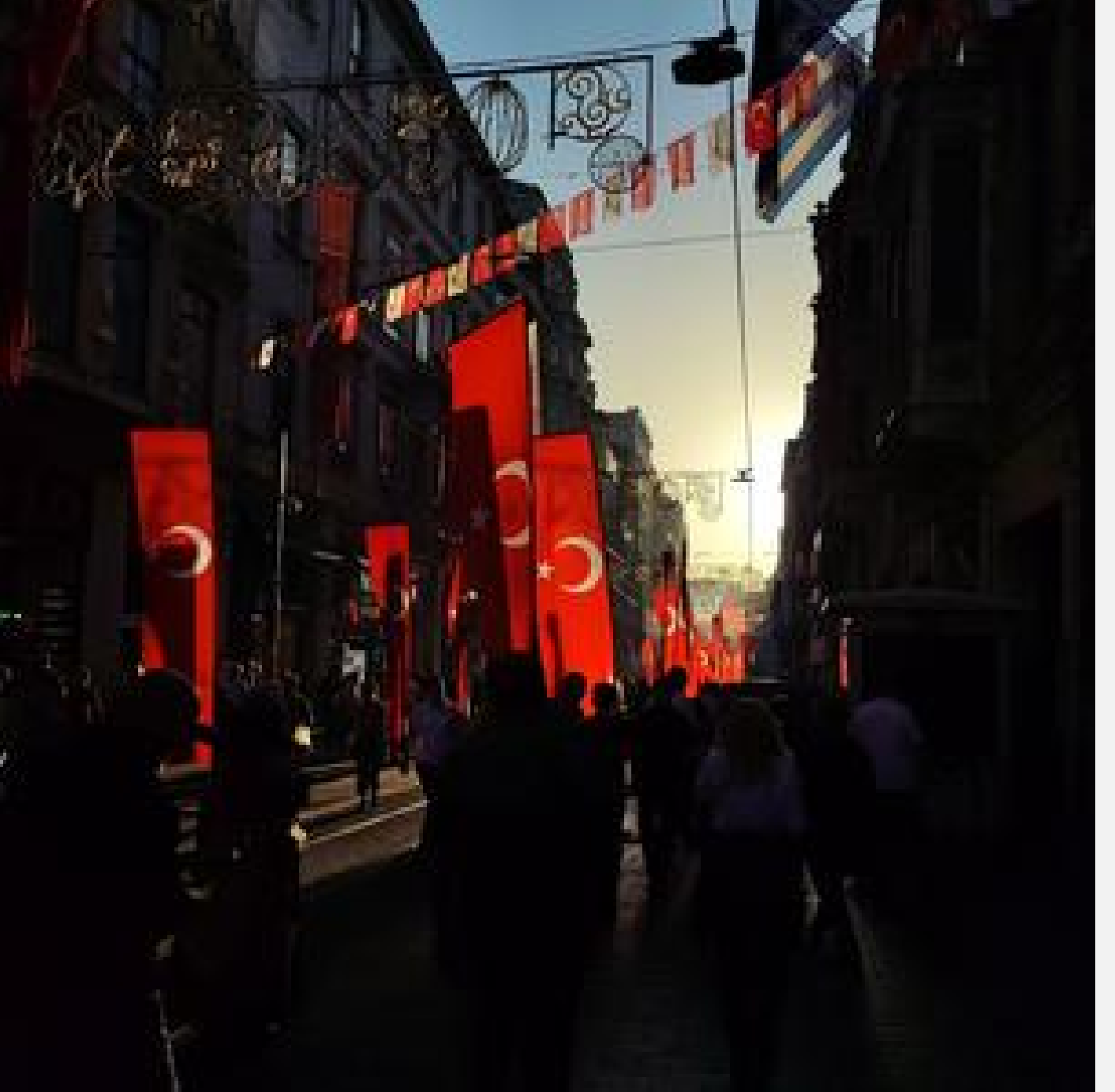
Tatil zamanı gelmedi mi? Dünyanın bir ucunda, güneş, deniz, kum ve çok daha fazlasını sunan huzurlu ve sakin bir nokta sizi bekliyor. Gelin ve burada biraz zaman geçirin; buna değer. Hatta yıldızların altında bile uyuyabilirsiniz - ben şahsen buna kefilim. Ben de oradaydım, şafakta ve alacakaranlıkta fotoğraflarda güzelliği yakaladım. Her an keşfedilecek kendi gizli hazinesini barındırıyor. Ruhunuzu beslemek için ihtiyacınız olan her şey burada. Öyleyse neden bir ara uğramıyorsunuz?

Günün o saatinde ne muhteşem bir manzarayla karşılaştınız. Gökyüzünün bir kısmı sarı, diğer kısmı ise maviydi. Aynı manzaranın denize yansıdığını görmek mümkün, sizi güzelliğine dalmaya davet ediyor. Yoğun, tozlu hayatınızı bir kenara bırakmayı düşünmek bir seçenektir; sadece harekete geçmek için biraz cesaret gerektirir. Bu fırsatı değerlendirin ve uzun sürmeyecek olsa bile yeni bir bakış açısı benimseyin.

Sokakta yalnız bir figür gözüme çarptı. Bu sahne beni daha yakından incelemeye sevk etti. Sadece bireye empati sunmanın ötesinde, kendimi hem mental olarak hem de sahnenin ideal aydınlatma koşullarını sorgulamak zorunda bıraktı. Bu başa çıkmak durumunda olduğum durumlar, bana sahneyi olabildiğince gerçekçi yansıtmam için gereken malzemeleri verdi.

Rüzgarda dans eden bayraklar eşğinde denizdeki sakin dalgalardan gibi yürüdük. Her biri ulusumuzun parlak bir sembolü olan bayraklarımız usulca dalgalanıyordu. Bu derin bağlantı, bir aidiyet duygusu getirdi. . Bu an, sonsuza dek kalbimize kazınacak, ve en güçlü bağımız olacak.

Köpekçik durdu ve oturdu, ardından belli belirsiz sıırttı ve içgüdüsel olarak düşündü, "Vay canına, buraya nasıl geldim? Neler oluyor? Bu insanlar ne hakkında gevezelik ediyor?" Köpekçik sadece merak ediyordu. Ama şimdi rahatlama zamanı; etrafta neler olup bittiği gerçekten umurumda değil. Köpekçik uykulu olabilir ve insanlar caddede yürüyebilir. Hayat böyle akıyor. Nostaljik trenler yolda. İnsanlar, nostaljik tren ve daha bir sürü şeyle meşgul oluyor. Hayat böyle devam ediyor, sesler gökyüzüne yükseliyor.

Önümüzdeki yol uzayıp gidiyor, her lastik toprağa değiyor. Her ne kadar yolumuz belirsiz olsa da, ağaçlar yolu kaplıyor. Kamyonun içindeki sesler gizemli; belki bir podcast, belki sessizlik. Seyahat ederken yanımızda bir arkadaş var. Romantizm bizi yol boyunca bulabilir. Hayat, bir başka toz ısırığı gibi devam ediyor.

Çok keyif aldığımız bir yerin girişi. Biz metal kafalarız. Omuz kırıcılarıyız. Oraya gitmek için uygun zamanı bekliyoruz. Döndürüp duruyoruz kafayı. Ritmi takip ediyoruz, duyguyu hissediyor ve dalıyoruz. Birisi için bu sadece abartıdır. Bizim içinse sadece farklı bir moda girmektir, Biz hala biziz ama bir şey eklenmiş sanki. Bunu tarif etmek zordur, o şeyi kendiniz bulursunuz. Bu bir momentum. Buradan ayrılana kadar devam edecek. Hayatımızda bu an bir kez olmalı.

Kedinin kanepenin rahatlığı nedeniyle kendini uykuya kaptırdığını düşünebilirsiniz. Siestalarının ne kadar süreceğini kim bilebilir? Görünüşe göre, onlar da bizim gibi siesta yapmayı seviyorlar. Bu keyif anını rahat bir tavırla, araya girmeden gözlemleyelim. Bazen kediler sizi de uykuya dalmaya zorlayabilir. Onları çok yakından izlemeyin, yoksa kendinizi uykunun içinde bulabilirsiniz..

Işık yalnız ve çaresiz görünüyor değil mi? Ancak ışık, ne kadar büyük veya küçük olursa olsun belli bir alanı aydınlatır. Bu kaçınılmaz bir gerçektir, Ne olursa olsun ışık karanlığı yenecektir.

İşte bir önceki fotoğrafın doğruluğunun bir başka kanıtı. Bu küçük bir kanepede ama bence sorun değil. Kedi tamamen huzur içinde, rüyalarında kaybolmuş. Anı bozmayalım. Bunun yerine, zamanın derinleşmesine izin vererek yavaşça akmasına izin verelim.

Şu fotoğraftaki çeşitliliğe bakın. Bazıları, akşam saatlerinde görünür hale gelen renkli gölgelerle dolu. Bu, sadece sıradan bir hayat. Karşıdan karşıya geçen sıradan insanlar. Gördüğünüz renkler çok özel ve kıymetli. O sıradan insanların bunun farkında olduklarından emin değilim, ama saf bir şekilde oradalar. Mükemmellik. Bu mükemmellik arınmayı getirir. Hayat o kadar berrak ki, renkli bir atmosfere sahip. Ve biz insanlar bu berraklığın içindeyiz. Her şeyi biliyoruz bu atmosfer hakkında.

Burası sık sık gittiğimiz bir cadde, bir varış noktasına giden yol. Neşe dolu anlar bizi bekliyor. Burada hayat, kahkahalar ve paylaşılan deneyimlerle dolup taşıyor. Müzisyenler, telleri nazikçe koparıyor ve davullara vuruyor, gece havasını blues'un tatlı sesiyle dolduruyor. Bu sokaktan geçmek, bizim için o unutulmaz anları yeniden hatırlamanın bir yoludur.

Ara sıra metal gecesi yapıyoruz. Rakibi parçaladığınızda gece biraz daha tatmin edici oluyor. Unutmayın, bu sadece eğlence için. Hava, sessiz bir zaferle titriyor. Nefes alma zamanı. Biraz kırmızı kanlı çay alın. Hafif bir esinti huzur fısıldıyor, içten bir sohbetin parçalarını taşıyor. Uyku çağırıyor çünkü yorgunsunuz, ama henüz bitmemiş bir görev var – bir fincan daha çay. Bu kutsal an, mümkün olduğunca uzatılmayı hak ediyor.

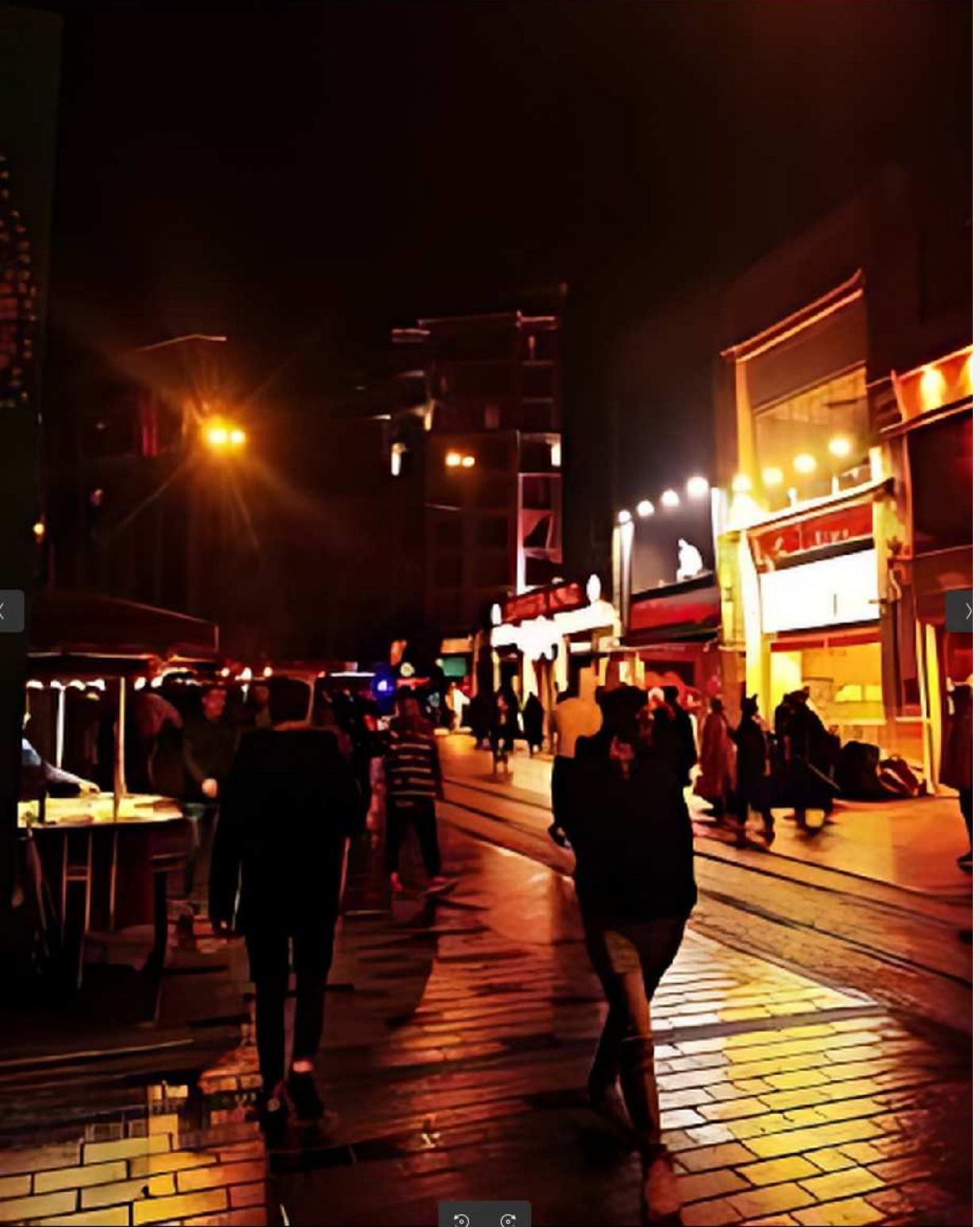
Meraklı bir kedicik pencere kenarında oturmuş, dışarıyı izliyor. Pençeleri hafifçe kenarda duruyor ve gözleri merakla parlıyor. Dışarıdaki dünyanın manzarası, bir kedinin keyif aldığı huzurlu bir sahne sunuyor.

Güneş henüz doğmamıştı, ancak insanlar gün ışığının yaklaşmasını bekleyerek hazırlıklara başlamışlardı bile. Birkaç saat içinde güneş doğacak ve telaşlı bir günün başlangıcını işaret edecekti. Bazıları geçimlerini sürdürebilmek için yoğun bir çalışma temposuna girerken, diğerleri sadece vakit geçiriyordu. Geceleri dışarıda duracak kadar şanslı olanlar biraz para kazanabilirlerdi. Gün sona ererken, anlık bir serinlik hissedildi.

Gece geç saatlerde bir caz konserine yetişmek için yolda ilerlerken, ortasında küçük, siyah bir kedi belirdi. Ulaşmak istediğimiz yer çok uzaktaydı ve gösteriye yetişmek için neredeyse koşuyorduk. Ama bu sevimli kediciyle göz göze geldik. Bakışları dikkatimizi çekmeye çalışıyordu, ve onu sevmek ve yumuşak kürkünü okşamak için bir an durduk. Hafif bir sapma olsa da, bu karşılaşma kalbimizi ısıttı. Sonunda konsere sağ salim ulaştık ve müzik harikaydı. Bazen en iyi deneyimler beklenmedik rastlantılardan gelir.

Bu filtrelenmemiş fotoğraf, yağmurlu bir günde İstanbul'un İstiklal Caddesi'nin enerjisini yakalıyor. Yağmur damlaları kaldırım taşları üzerinde dans ediyor, şehrin ruhu parlıyor, hatta önemli bir günde bile.

Bu siyah beyaz fotoğraf bizi zamanda geriye götürüyor. Parlak ve zarif bir eski tren hazır bekliyor. Şık giysili insanlar trene binip inerek geçmişten fırlamış bir sahne yaratıyor. Yaptıkları yolculukları ve nereye gittiklerini merak ediyorsunuz.

Bir tabağa özenle dizilmiş rengarenk balıklar gözünüze çarpar aynı zamanda damak tadınızı da cezbeder. Yerleştirilme şekilleri bir güzel tasarımı, onları duylara hitap eden lezzetli bir ikram haline getiriyor.

Bunlar eski zamanların alışkanlıklarıydı. İnsanlar oraya gider, klasik rakı, balık ve atıştırmalıklar eşliğinde neşenin doruğuna ulaşırdı. İyi bir müzik varsa, orada geçirdiğiniz zaman aziz bir anıya dönüşürdü. Hiçbir şey o anın yerini tutamaz. Gerçekten de belli bir tarzı olan biri için bu meşruydü.

Kedi huzur içinde uyuyor, sandalye doğanın sükunetinin ortasında hareketsiz duruyor. Hafif esinti akıyor ve ışık dengeyle etrafa yayılıyor. Uykulu bir kedi daha ne isteyebilir ki? Burası kestirmek için mükemmel bir yer.

Para çeken kişi ile kedi, farklı dünyalara ait olduğumuzun kanıtı olmalı. İlginçtir ki, ikisi de boş yere vakit geçirmekten mutlu değil. Kedi, burada gerçekten mutlu değil gibi görünüyor. Ancak yine de, bu anları yakalayın ve keyfini çıkarın.

Kedi çok sevimli. Siyah tüyleri o aydınlık ortamda bizi büyülüyor. Kedi, sadece biraz utangaçlıkla sizi kontrol ediyor gibi görünüyor. Ortamın tamamını kontrol etmek, kedinin duygularıyla o pozunu güzel bir parçası olduğu hissini veriyor. Tüm bunlar içgüdüsel olarak ifade edilebilir; basit bir gözden geçirmeyle kendini açığa çıkarır. Sadece biraz zaman ayırın.

Fotoğrafçı şanslı bir anı yakalıyor, büyüleyici bir kuşu yakalayarak fotoğrafını çekiyor. Her detayı görmek o anın getirisi oluyordu. İngiliz mizahının söylemiyle fotoğrafçı "Size yakışıyor efendim!" dedi. Kuş mükemmel bir şekilde çevreye uyum sağlamıştı.

Kediler rahatlamanın ustalarıdır. Kıvrılıp yatabilirler, en sevdikleri kanepede gibi rahat bir yerde saatlerce dinlenebilirler. Gerçekten keyif aldıklarını, sakin ve meraklı gözlerle dünyayı izlediklerini anlayabilirsiniz. Onlara katılmak ve keyiflerini paylaşmak cazip gelir. Huzurlu bir an, ama şimdilik bu onların gevşeme zamanı. Belki bir gün ben de onlar gibi dinlenmek için kendi mükemmel noktayı bulurum.

Çocukluğumuzdan kalma bu basit oyun bize çok şey hatırlatıyor: birçok mutlu anı. Bir taş atardık, sonra onun izini takip eder, neşeyle adım atardık. Hatta bazen biraz maceralı akrobasi eklerdik. Saf bir neşeydi. Hikayeyi paylaşmak o duyguyu yeniden yaşatmayabilir, ancak fotoğraf, anılarımızda gömülü olan gizli cevherleri hatırlatıyor. Bize bir şeyler katan basit mutlulukları, gülümseyin, yüzeyin altında saklı olsalar bile.

Şehrin bu küçük bölümü, kentsel yaşamın monoton ritminden ayrı bir yerde durmaktadır. Burada farklı şeyler oluyor. İnsanlar uyum içinde yaşıyor ve birçoğları için manevi değeri olan günlük nesnelere anlam buluyor. Her şey burada bir anlam taşıyor. Her ne kadar 'büyük küçük yutar' densedeyse, bazen hayata anlam katan küçük anlardır.

Kırmızı renkli bir kedi eşsiz bir kişilik sergiler. İfadesinin yorumlanması, onun kişilik kültürüdür. Buranın efendisi. Benimle uğraşmaya cüret eden biri mi var? Hiç sanmıyorum. Kızgınım, sinirliyim ve gecenin yargıçyım. Sen benim kararımı tadacak. Karşı gelmemeye çalışmalısın, yoksa başın belada demektir.

Küçük bir kasabada yaşamak gerçekten eşsiz bir deneyimdir. Hayatın temposu daha yavaştır ve zamanın geçişini damarlarınızda hissetmenizi sağlar. Sokaklarında gizli hazineleri keşfederken yaşamın önemini fark edersiniz, onlara değer vermek. Nefes almak ve etrafınızı saran güzelliğe hayran kalmak için bir an ayırın. Bazen oraya kaçmak, kendinizi yerel yaşam tarzına kaptırmak çok önemlidir. İster domates satmak, ister hayvanları beslemek ya da sadece toplumun bir parçası olmak olsun, yerel olma fikrini benimsemek saflık ve memnuniyet duygusu getirir.

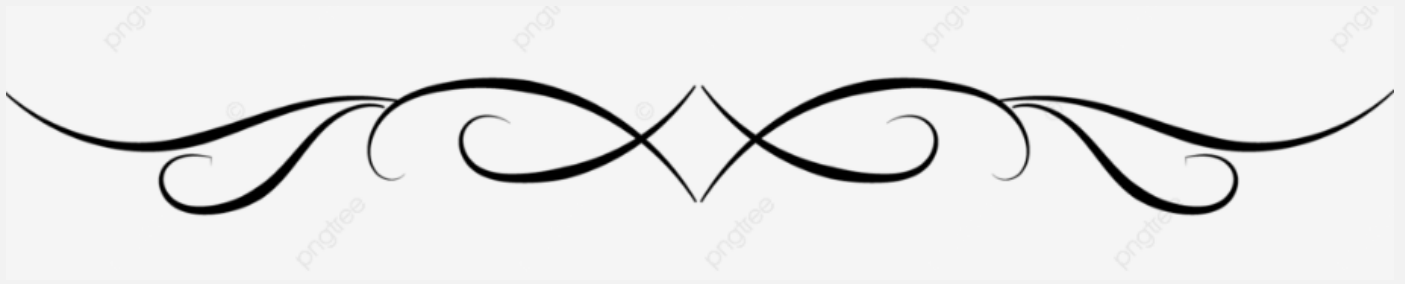
Denizin ortasında, sakin dalgalardan yansıyan güneşin turuncu ışıltısının tadını çıkararak tekne boş görünüyordu. Yine de birilerinin teknede uyuduğu, balık tutmak için uygun anı beklediği ya da sadece sakin atmosferin tadını çıkardığı hissi vardı. Koşullar mükemmel görünüyordu, ancak manzaranın dinginliği henüz ortaya çıkmamış potansiyel sürprizleri ima ediyordu. İnsan, önümüzdeki saatlerin neler sakladığını merak etmekten kendini alamıyordu.

G Güvercinler düzgün bir sıra halinde tünemişlerdi, liderleri duruşuyla açıkça ayırt ediliyordu. Diğerleri oturmaya devam ederken lider dimdik ve tetikte duruyordu. Belki de bir aile toplantısıydı ya da önemli bir görüşme yapılıyordu. Çeviklik şu anda onların birincil endişesi değildi; daha çok etrafı gözlemlemeye odaklanmışlardı. İnsanlar bu kuşları fark etmeden aceleyle geçip gidiyordu. Belki de durup etrafımıza bakmalıyız. Bu dünya sadece bizim için değil, onlar için de var. Biz bu kadar çok şey inşa ediyoruz, ama kuşlar nereye gidiyor?

Bölüm 3

Kategorik Seçimler

Hayat olanca hızıyla akıp gidiyor, ama kaosun ortasında durup düşünmeyi öğrendim. Belki de benim için hayatın en büyük öğretisi oldu bu. Kaostaki o derin anların değerini bilin. Elimdeki makinayla o anların güzelliğini bu sayede yakalıyorum. Günlük hayatın koşuşturmacası içinde çoğu zaman fark edilmiyor bir çok şey. Bu ister yıpranmış duvarlarda güneş ışığının nazik oyunu ya da tek bir betonu kıran çiçekler, ve daha nice tasvir. Bu güzelliklerin fısıltıları bana çok şey anlatıyor.

Bu bölüm o fısıltıların bir derlemesi, yolculuğumun görsel bir günlüğü oldu. Bu tematik anlatım, zamanda donmuş bir anları barındırıyor.

Sayfaları çevirirken, sizi bu sahnelere adım atmaya ve deneyimlem-

eye davet ediyorum Onları tüm duyularınızla algılayın. Bu fotoğraflar sıradan olanın içindeki sihri bulmak ve ruhunuza dokunan hikayeleri yakalamak için ilham kaynağı olsun.

Bu versiyon, içinde bazı kafiyeler içinde barındıran kısa anlatımları barındıracak. Bu kısa anlatımlar, poyansiyel uzun anlatımlar için sizlere davetler sunacak.

1

2

¹Kategori bölümünde biraz sınırları zorlamaya çalıştım. Fotoğrafları belli yollarla manipüle etmeye çalıştım. Bakış açımın pozların anlamını değiştirdiğini düşünüyorum..

²Kategorik seçimde tematik fotoğraf seçmeye çalıştım. Fotoğrafların bazıları diğerlerine yakın olabilir. Çeşitlilik yaratmaya çalışıyorum.

3.1 Kategoriler

3.1.1 Şehir

Şehir merkezindeki kuşlar.

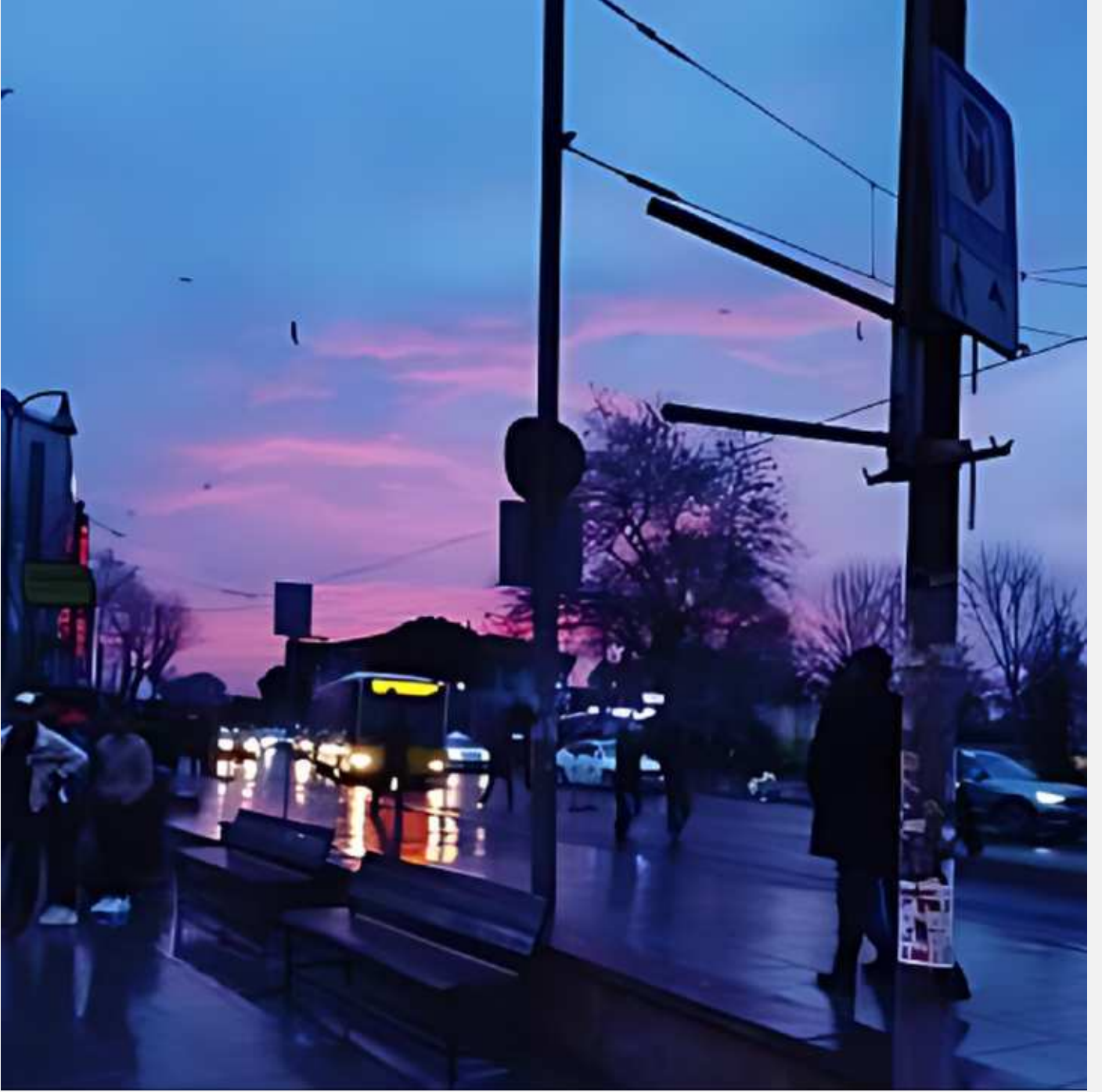
Avcılar

Taraftarlar ve bayrakları.

Güzel kediler her zaman ilginin ortasındadır.

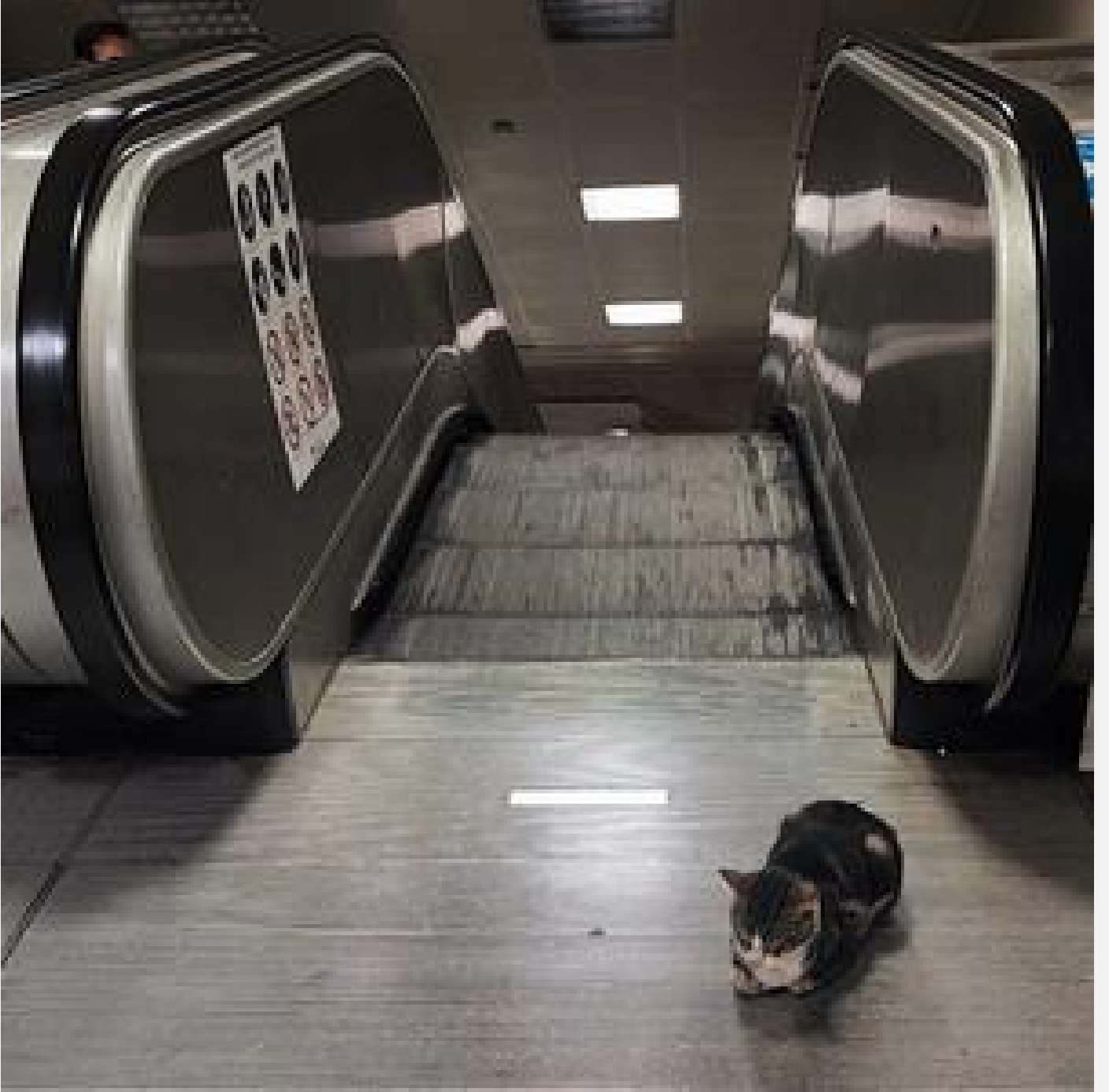
Akşam mavisi büyüleyici ve baskındır.

Hayat zor.

Gücün göstergesi.

Kediler her yerde, her yerdeki kediler.

3.1.2 Kırmızı

Göz kamaştırıcı ışık kaynağının gücü.

Görselliği farklı yorumlatan baskınlık.

Kırmızının yarattığı etki kırmızı sana çok yakışıyor der gibi.

Kırmızı ve siyahın beraberce yarattığı uyum ve aşk.

Sokaklar kalabalık. İnsanlar hayatın hızına ayak uydurmuş.

**Siyah ve kırmızının değişik tonlarının, beraberce oluşturduğu
güzellik.**

Sonsuzlğpa gidişin yolu camdan bakınca görünüyor. Güneş ise orada bütün renkleriyle bizi bekliyor.

Olan şey ne ise çok gerçeki ve harikulade.

Gökyüzüne bakarken bulutlu bir havayı gören kişi, gerçekten neyin geldiğini tahmin edebiliyor mu?

**Güzel bir temada farklı bir dokuyu görmek ve hissetmek.
Parahbiçilemez.**

Zaman eğlenme zaman. Mekan bize el sallıyor.

Dokunun nasıl değişik bir hal aldığını baskın bir ışık kaynağında görmek. Anı yakalamak bu olsa gerek.

3.1.3 Siyah ve Beyaz

Hızalanma çok ta güzel. Yakalanacak nadir bir an.

Suyu yer altından getireceksiniz. Haliyle gücünüzü göstereceksiniz.

Meyva ve belli belirsiz bir arka plan.

Bu gördüğünüz alelade noktalar değil. Şehrin yalnız kalmasını engelleyen ışıklar.

Karanlıktaki yalnız adam.

Yalnız kuşun yansıttığı duygunun okunması gerek.

Kedi ne kadar sakin ve uyumlu. Ağacı cidden sevdiği ne kadar belli.

Olan şey çok gerçek ve kabak gibi ortada.

Doğa çok yalnız. Umusamazların istilasına rağmen ayakta.

Bir şehir görüntüsü..

Çiçeklerin kattığı güzellik.

Muhteşem ayrıntıların bir araya gelmesi.

B-W formunda orta çağdan alınmış gibi.

**Küçük bir kasaba, küçük bir hayat sunan yaşanabilir bir yer.
Başka ne istiyorsun?**

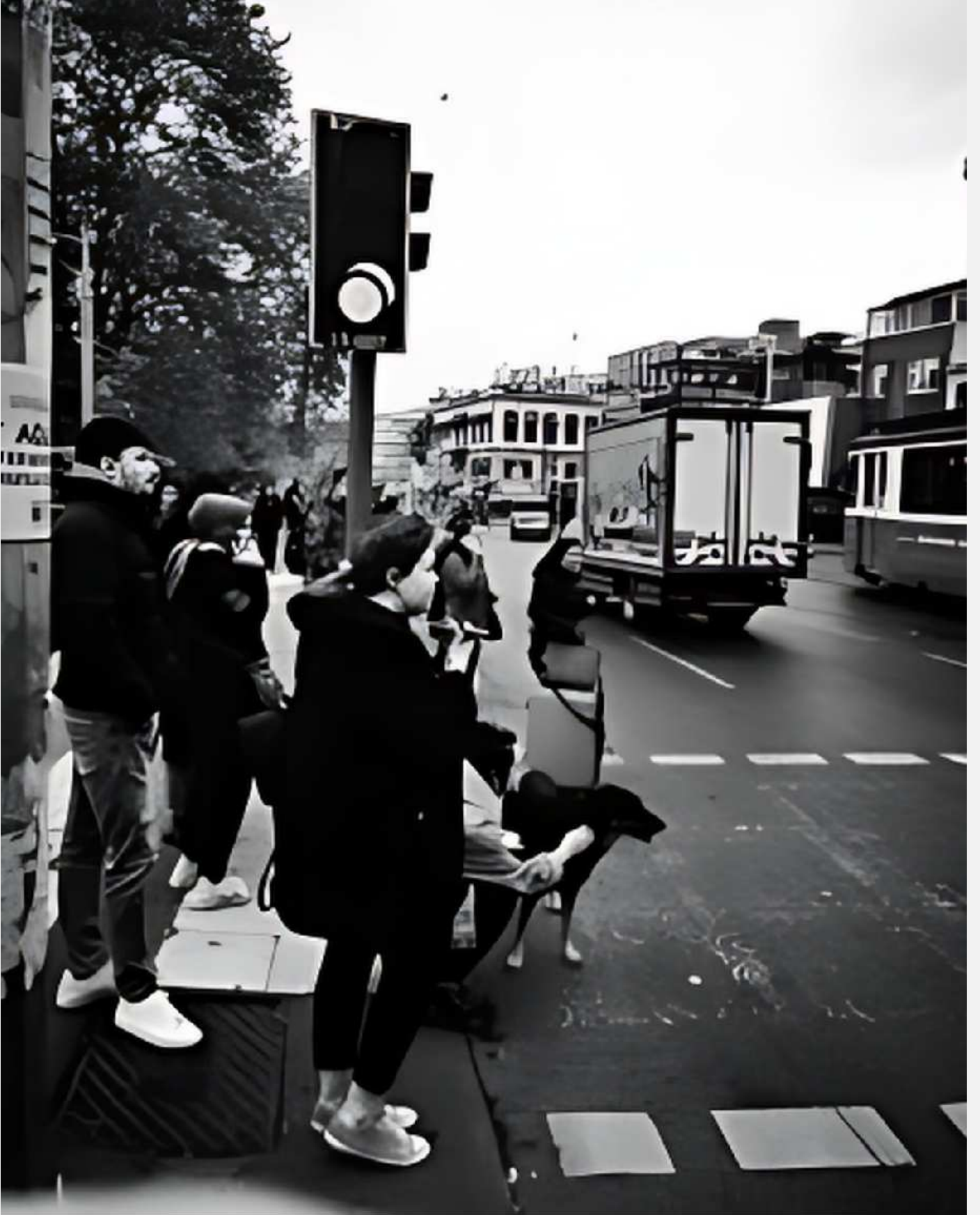
Arkadaş değiller, ortak noktaları yok. Gene de umarsızca birbirlerini kesiyorlar.

Bu sahnedeki tek harika şey kanatlarını açmış bu kuş.

Artistik ve klas bir kompozisyon. Tek gereken şey geometriyi iyi tasarlamak.

İnsanlar ve önlerindeki şirin köpek karşıya geçmek için hazır.

Sakinlik onlar için ava hazırlığın bir göstergesi.

3.1.4 Hayvanlar

Sokakta dolaşırken mutlu bir arkadaş görünce ne hoş.

Bu arkadaş ise bir şeylere baya sinirlenmiş.

Fotoğraftaki tüm parçalar bağımsız görünsede, pozu oluşturmada kendi rollerini çok iyi oynuyor.

Kedicik bu eskimiş sığınakta cenneti yaşar gibi.

Gerçekten ilginç.

Gecenin ortasında sessiz ve yalnız bir kedi.

Sığınmak istediğim yer çok yakın. Sinsi bir şekilde oraya yaklaşmalıyım.

En tepe noktalardan birindeyiz. Kanatlarımızı açıp gösterme zamanıdır.

Bu büyük ve güvenli gözükten yerde benim içinde sığınacak bir yer olmalı.

Siyah ve beyaz karakteristiği ortaya çıkarmış.

Kedinin biri diğeri keserken.

Yaşam çok hızlı. Bu hızlı yaşamı yakalamalıyım.

Dinlenmek benim de hakkım lütfen elleşmeyin.

Sakın bu anı bozma.

Soru şu yansımam mı yoksa gözlerim mi daha etkileyici.

Beni bu sakinliğimle burak.

Renkli ya da renksiz. Burası hayatın tam orta yeri.

Siyah ve beyaz tonların fotoğrafın karakersizliğini değiştirdiği bir gerçek. Bu gerçeği kedinin yüzünden okuyabilirsiniz.

Bu yaşam formunun olduğu gibi önemli hayatlarımız olsa da unutmamalym ki hepimizi bir yerde sıradanız.

Farklı renk temaları görselliğe kişilik kazandırır.

Gerçekten çok yakın. Belki de Tanırının işidir. Kim bilir?

Bu ortamın kralı benim. Tacımı getirin.

Ekmek hayatın tam orasında. Bu benim için böylesi bir hayatta güzel bir ayrıntı.

Yollar kesişir. Güvenrcinler yoluna gider.

Renkler farklı olsa da türler aynı.

Bir arada uyumlu bir yaşam..

Bu muhteşem yaratıkların sevimliliği göz alıyor.

Daha yakondan bakılası ve küçük dünyalarrın farkına varılası.

Bu kuşun bir süre daha buralarda takılma niyetinin olduğu çok açık.

Sadece takılıyor ve vakit öldürüyorlar.

Köpek sonsuzluğa gidiyor.

Kuşlar bir arada ne yapması gerekiyorsa onu yapıyor..

Martı geçici bir sürede tatmin olmuş. Öyle duruyor.

Aslında farklı görünüyorlar ama hepsi aynı.

Bir küçük dünya daha. Kesinlikle yok sayılmıyacak harikalıkta.

Duygusallık ve yorgunluk. İşte ben..

Kendimi tanıtayım. Ben BÖCÜK.

3.1.5 Deneysel

Sıradan bir gece işte böyle renkli anları barındırır.

Gecenin sırları ışık oyunları ile gün yüzüne çıkar.

Gizemin ardındaki gerçeklik tam olarak nefes kesiyor.

Karanlık ve aydınlığın beraberliğinde oluşn bir sihir. Tanık olmak lazım.

Her anlamda bu kedi için rahatlama anı.

Gölge sürreal mi? Öylese bile bu bbakışma gerçek.

Kedi bu kadar güzel şeye rağmen uykusunda. Belki rüyasında daha güzel şeyler vardır.

Gecenin ortasında ki kedi ışıklardan sıyrılmış orada duruyor..

Tadı şahane. Görüntüsü ise fevkalade.

Hayatın felsefesine dalmak isteyenler için boş bir cadde.

Eski arabalar sevilesi ve hayran olunasıdır..

Karanlık temada muhteşem ağaçlar gözlerinizi alıyor..

Sonsuz bir mavilik. Nefes kesen bir görsellik.

Bir zamanda karşılaşılan öylesi bir görsel. Belki de bir amaca binayen oraya iliştirilmiş.

Tamamıyla manipulasyonç Görmek gereken anlar. Doğal gelmese de işin doğasındaki anlar.

Mimarinin güzelliğiyle ışığın büyüyle daha görünür.

Köpek şehrin ışığına huuru bulmuş gibi.

Sinir bozucu bir an. Bu yavaş trafiğin içinde.

Kendinden emin iki adam, güneşin ve bulutların altında duruyor.

Gecenin bir yarısı bir koleksiyoncu tarafından parçaları alınmış ve paramparça edilmiş bir motosiklet gördüm.

Rokfor - ısır ve kendingen geç.

Çözülmei ekleyen bir bulmaca gib..

Her şey her ne kadar belli belirsiz olsa da kendini anlatan bir durumu yaşıyor ve gözlemliyoruz

Adam durur çocuk oynar. Adam bir yere bakar çocuksa umursamadan keyfine bakar.

Hoş bir gökyüzünü ve sakinliğin derin rahatlığı bir arada.

Işık sayesinde yaşıyoruz, sonra sonsuz gecede kayboluyoruz.

Her şeyin ilhamı ve sebebi pozun sakladığı o anda saklıdır.

Farkı renkler, farklı anlamlar. Yine de yaşam, elbette yaşam.

Doğanın yargılaması bazen çok sert ve acımasızdır.

Paranın iki yüzü. YAZI.

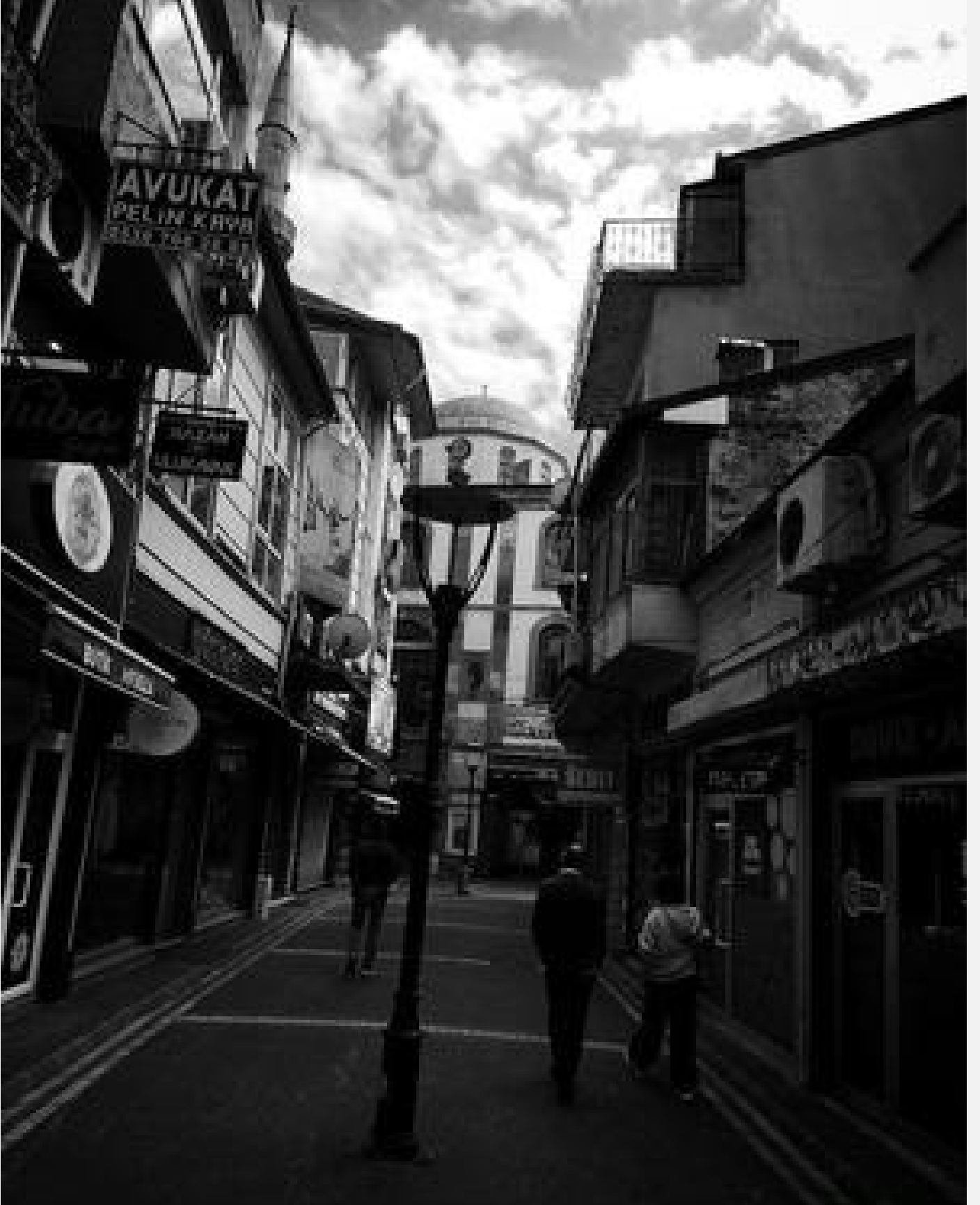
Paranın iki yüzü. TURA

Eski zamanları hatırlatan bir görsel.

Sessizliği avlayan bir görsel.

BARTIN'dan bir görsel.

Hayat ona bakışınıza göre kendini değerlendirir.

Saksağan karga, kuzgun, Jays ile en zeki varlıklardan biridir.

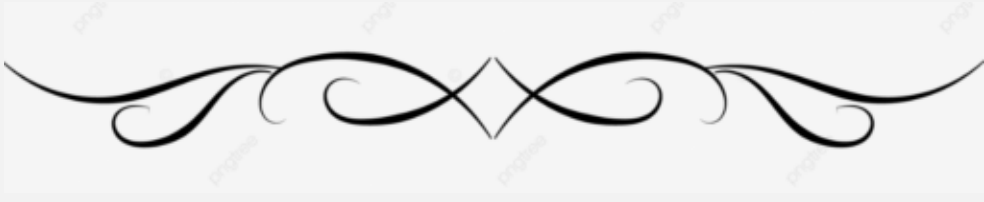
Evet, “Yukarı baktığınızda dünyayı yepyeni bir ışıık altında görürsünüz.

Keskin silüet, göler meraktan ne önünde saklanır.

Bölüm 4

Spontane Anlar - Deneysel

Yaratıcılığın sınır tanımadığı bir dünyaya adım attığınızı hayal edin ve kameranın her tıklaması bir olasılıklar dalgasını serbest bırakıyor.. İşte bu beim tabirimle deneysel fotoğrafçılık gerçekliğe meydan okuyup, gerçeliğin içinde surreal durumların oluştuğu yerler oluyor. Bu kısım meydan okumayı içinde barındırıyor.

Bu kitapta, sizi dünyanın kalbine doğru bir yolculuğa çıkarmaya çalışacağım. Tutkunun yenilikle buluştuğu deneysel fotoğrafçılık ve her görüntüde bir hikaye anlatır. Belki de daha fazlası. Burada sıradan bir gerçeklikten çok daha fazlası var. Gene de bunlarında gerçeklik olduğunu farketmeliyiz. Hayatın gerçek yorumu bakışın kıvamında saklı.

Bu sayfaları çevirirken, görsel hikayeciliğin büyüsunü keşfedeceksiniz. Sıradan sahneleri farklı fotoğrafik gösterilere dönüştüren manipülasyonlar barındırıyor. Bu tekniklerin görüntülere nasıl hayat verdiğini, nasıl katmanlar eklediğini göreceksiniz. Dünyayı görme biçimimize meydan okuyan anlam ve derinlikler bu bölümde.

Hayal kurmaya cesaret eden fotoğrafçıların hikayeleri aracılığıyla, deneysel fotoğrafçılığın ruhuna dair deneyimler kazanacaksınız. Nasıl olduğunu göreceksiniz.sadece anları yakalamak değil. Duyguları ve fikirleri de yakalamaktır asıl hedef.

Ve bu sayfalarda yolculuk ederken, farklı bir dünyayı görmeyi tadacaksınız.

Bu yüzden bu harika dünyayı keşfederken bize katılın. Sınırları zorlayalım, beklentilere meydan okuyalım ve bakalım yolculuk bizi nereye götürecektir. Sonuçta, deneysel dünyada fotoğrafçılıkta tek sınır hayal gücünüzdür.

4.0.1 Tamamıyla Özel ve Hayattan Bir Kare

a

^aBu adam sahnede bir canavar. Aurası fena..

4.0.2 Hayatımda ki özel kareler.

a

^aKüreklerle asılmak için her an orada olacağız. Bu bir sözdür..

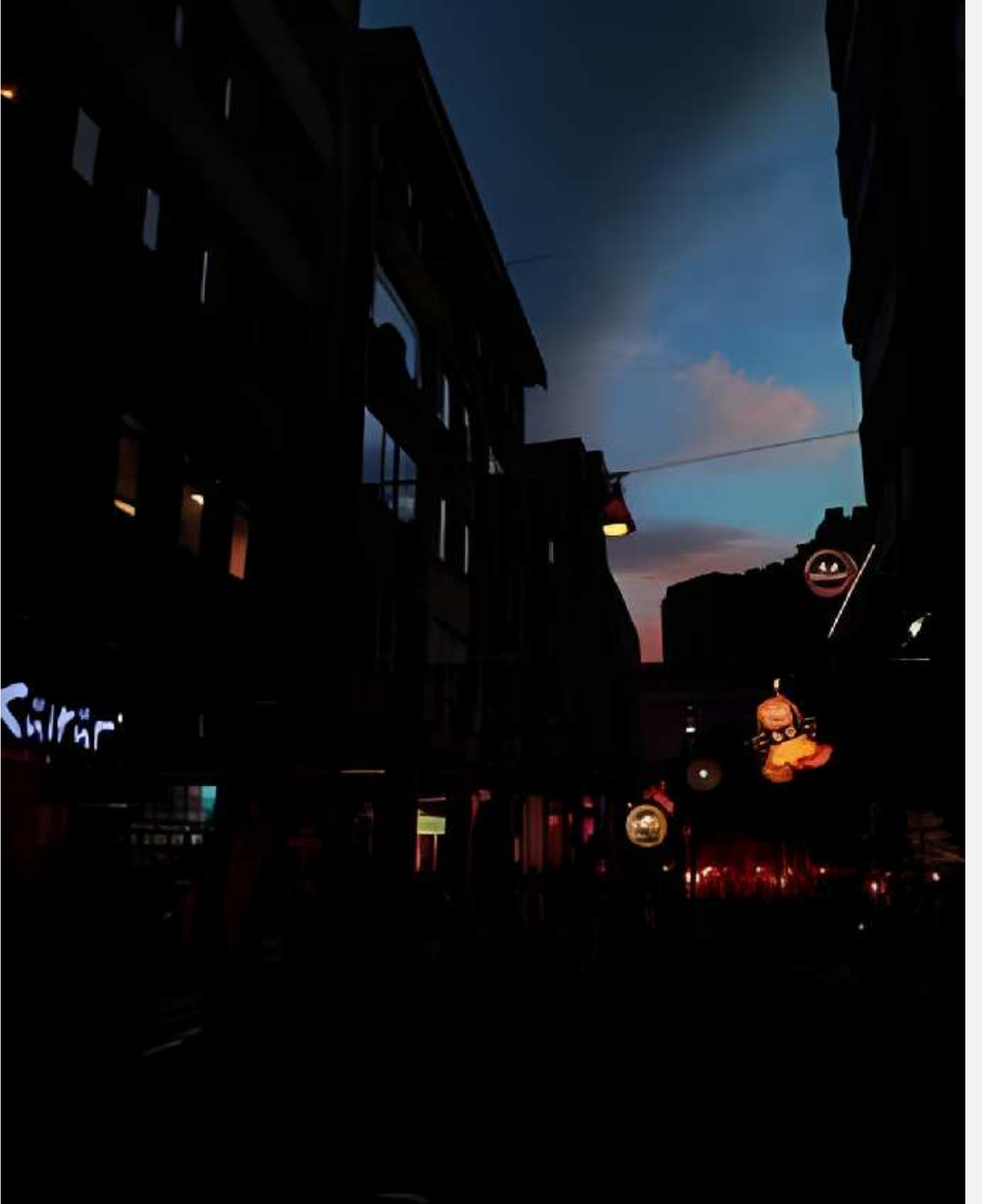

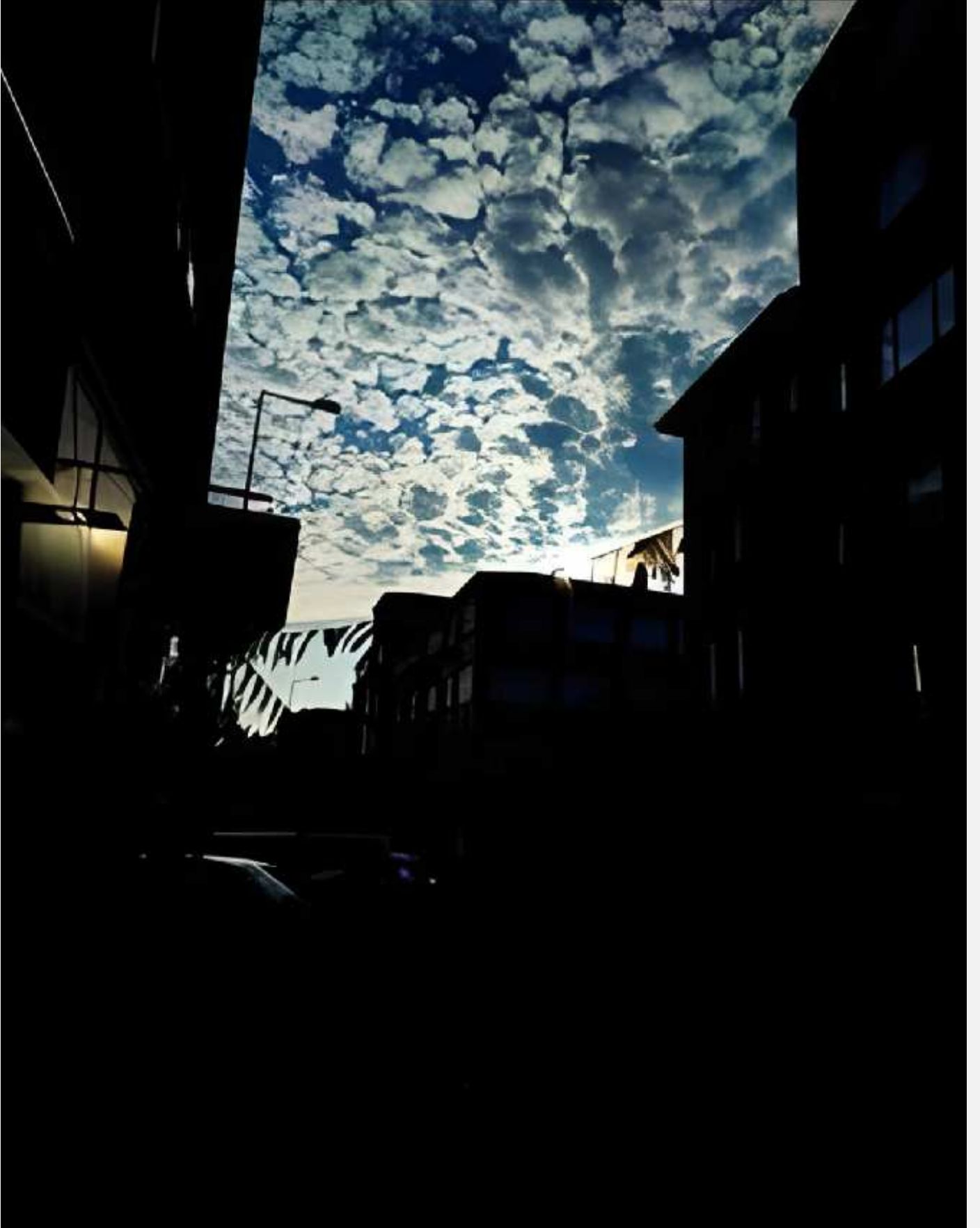

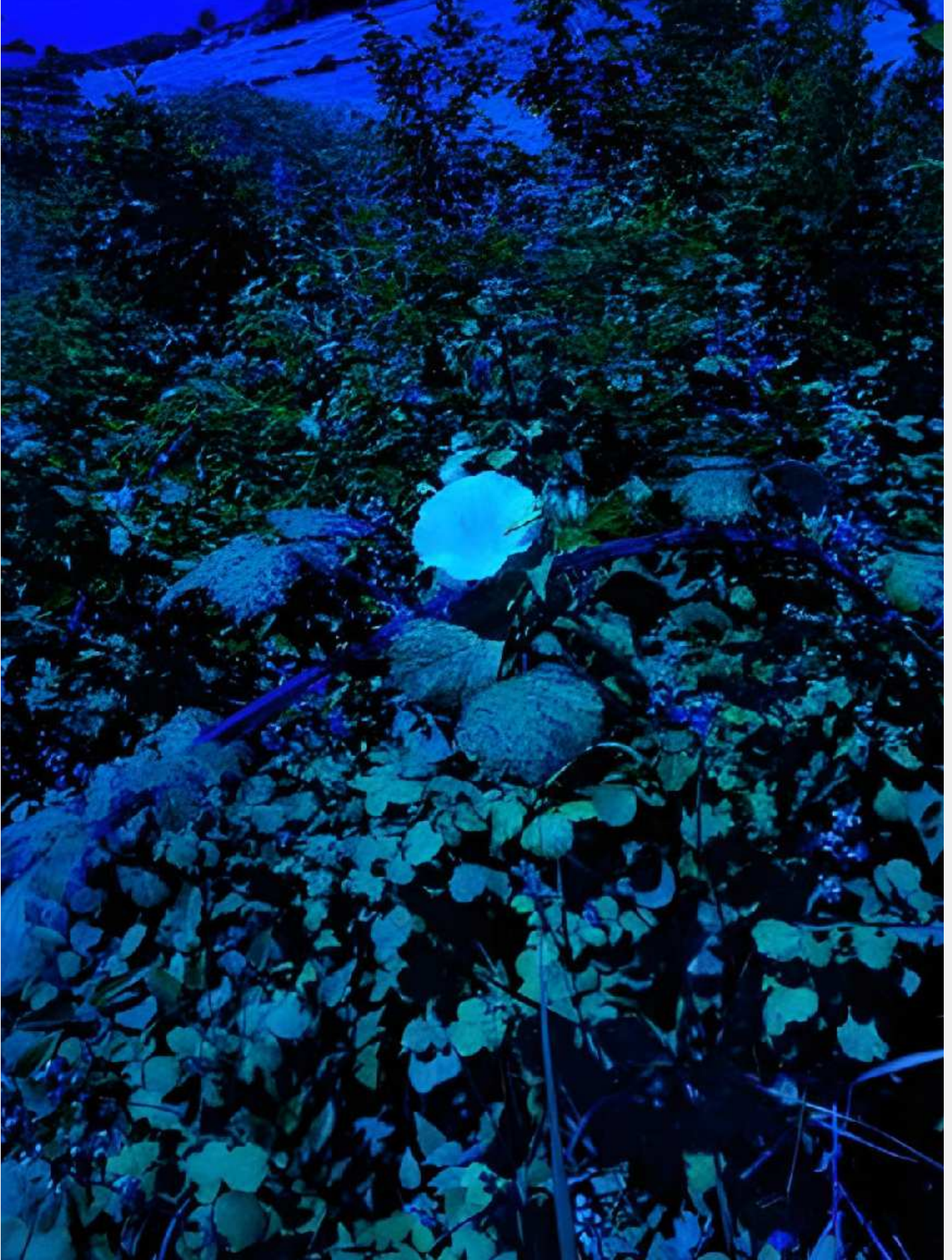
¹Renklerin ve müziğin beraber harmanlanma şekli gerçekten enteresan..

a

^aDoğal güzellik gerçekten harika..

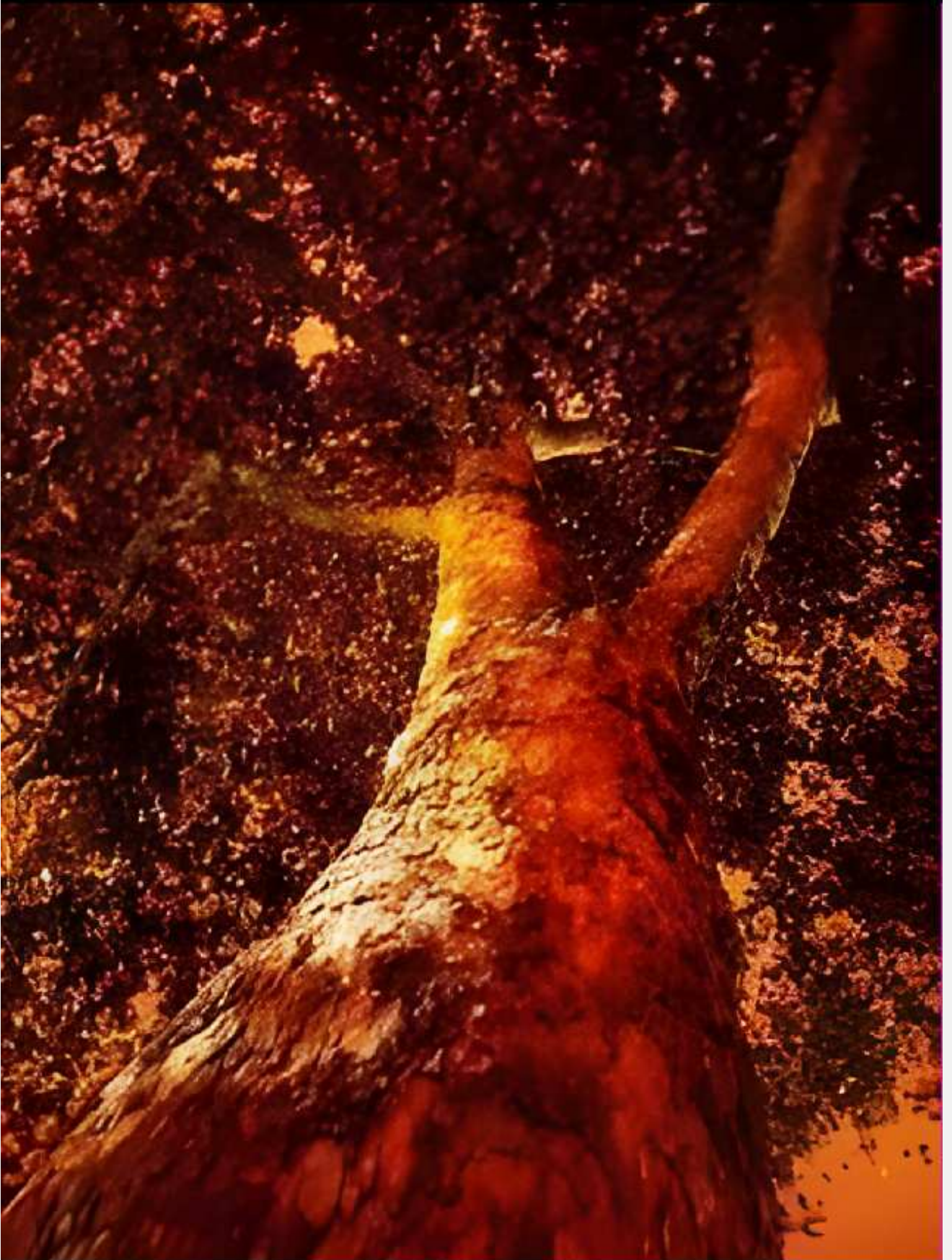

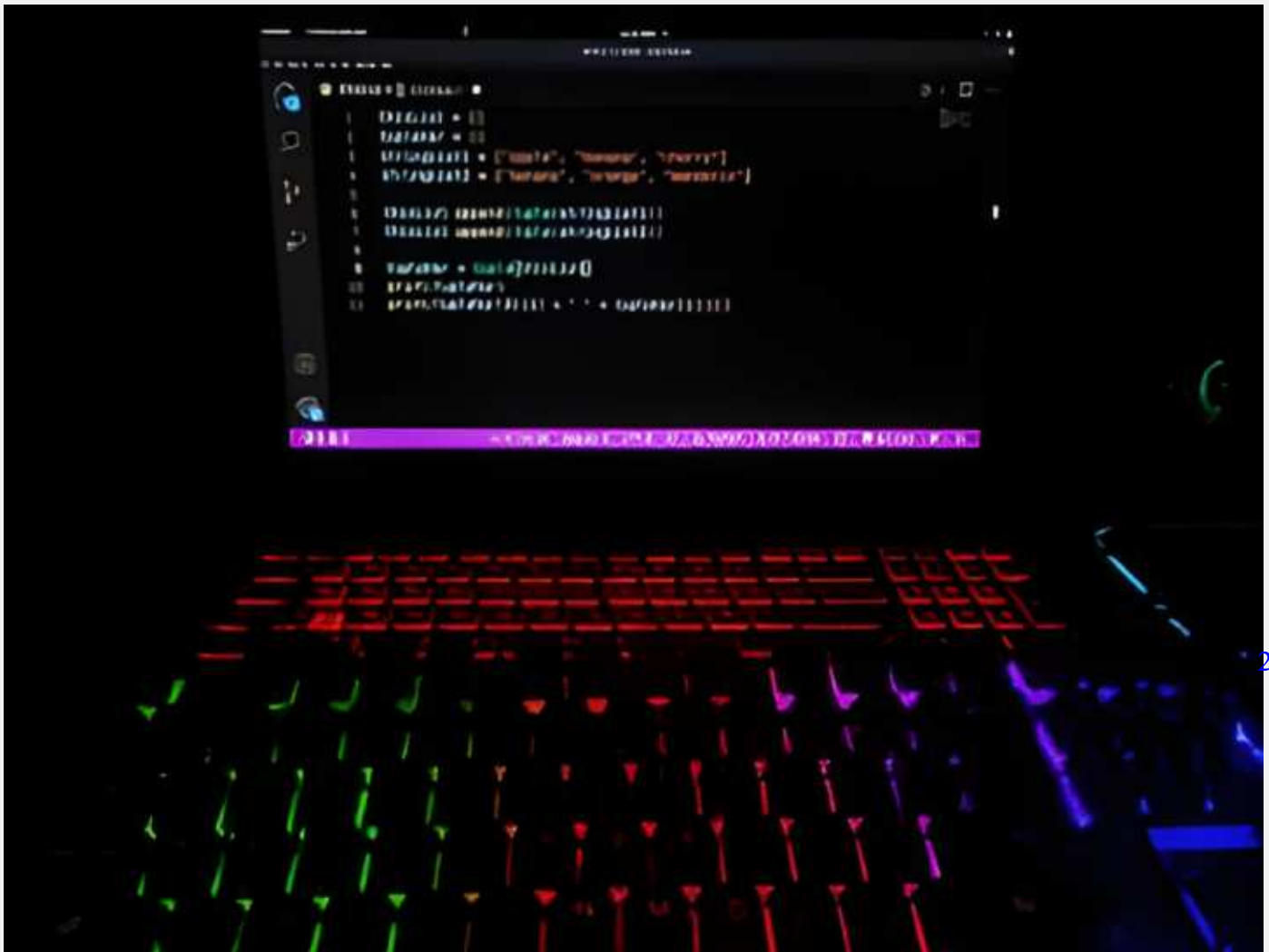

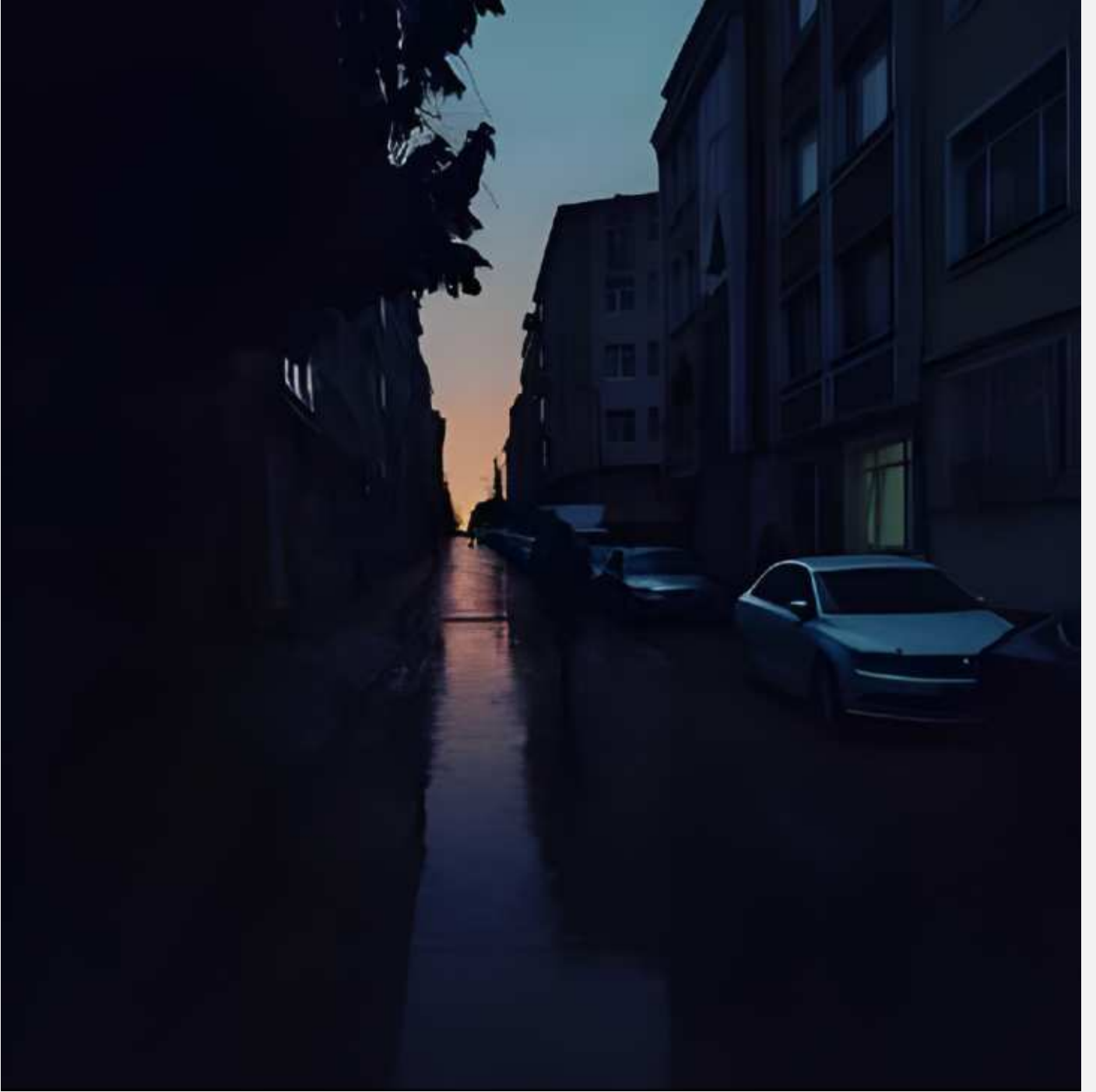

²ifelseswitchwhilecase => 101000100011110110111101111

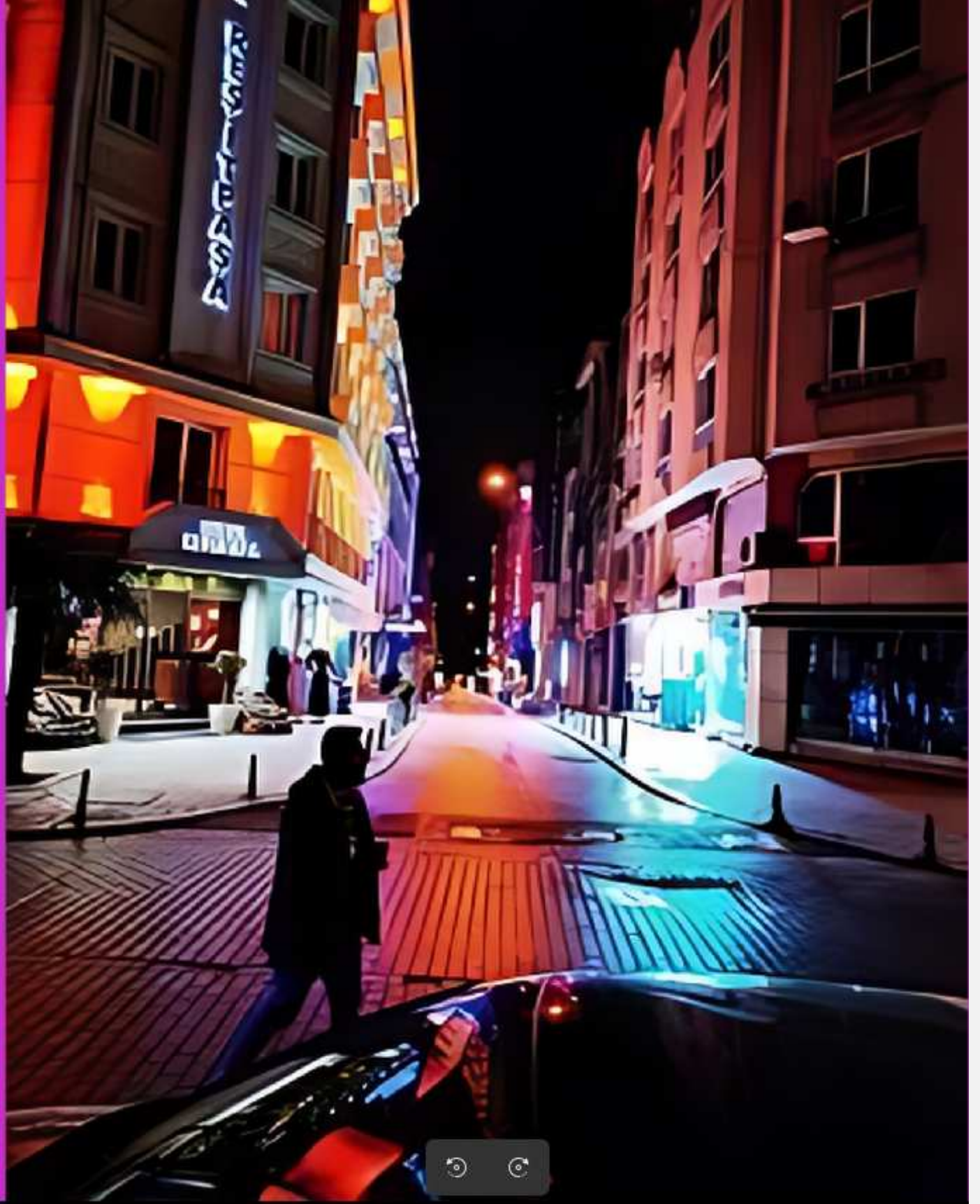

³Görsellik duruma göre farklılık gösterebilir. Bazen başka şekillerde vücut bulur.

a

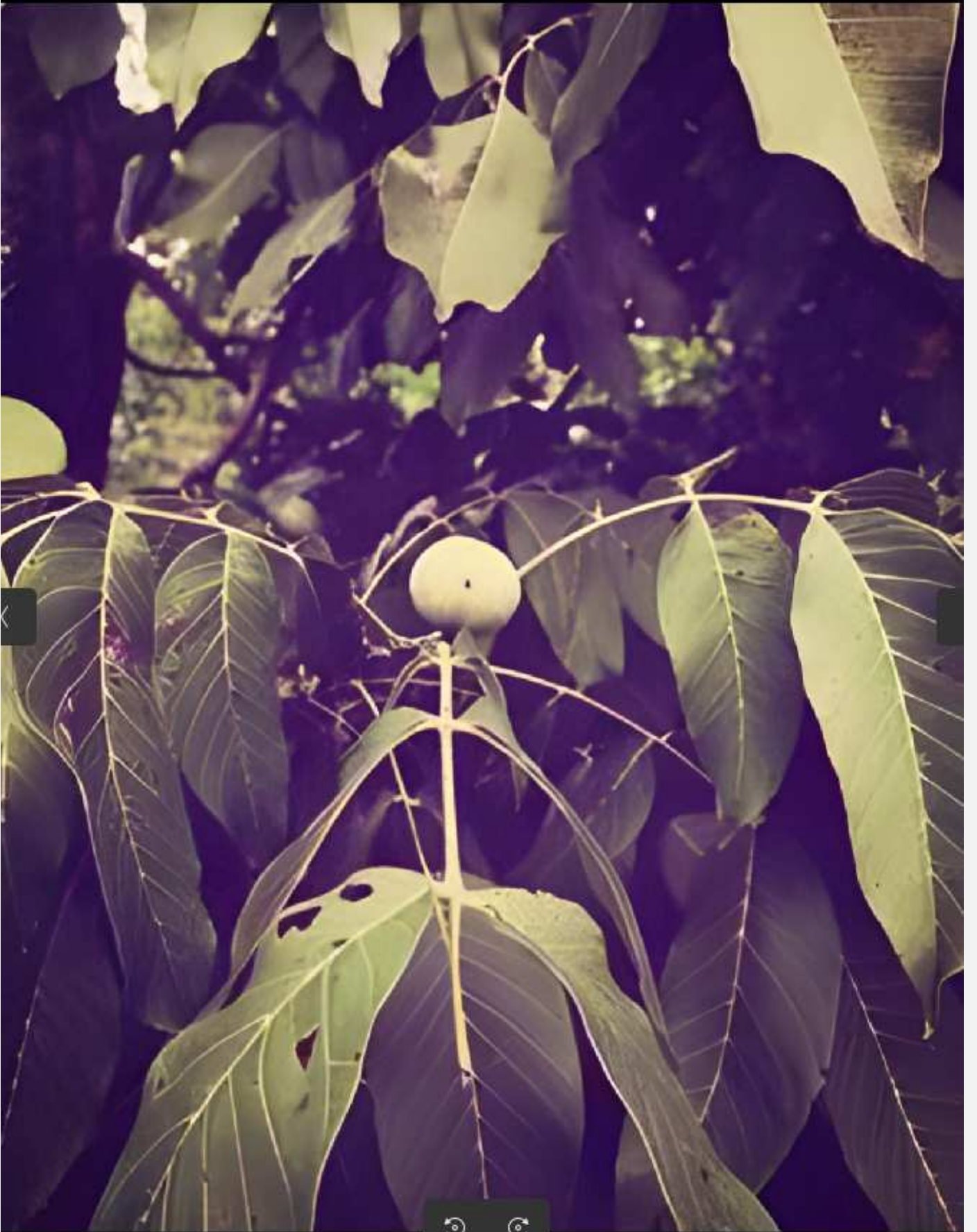
^aGecenin görselliği - 1.

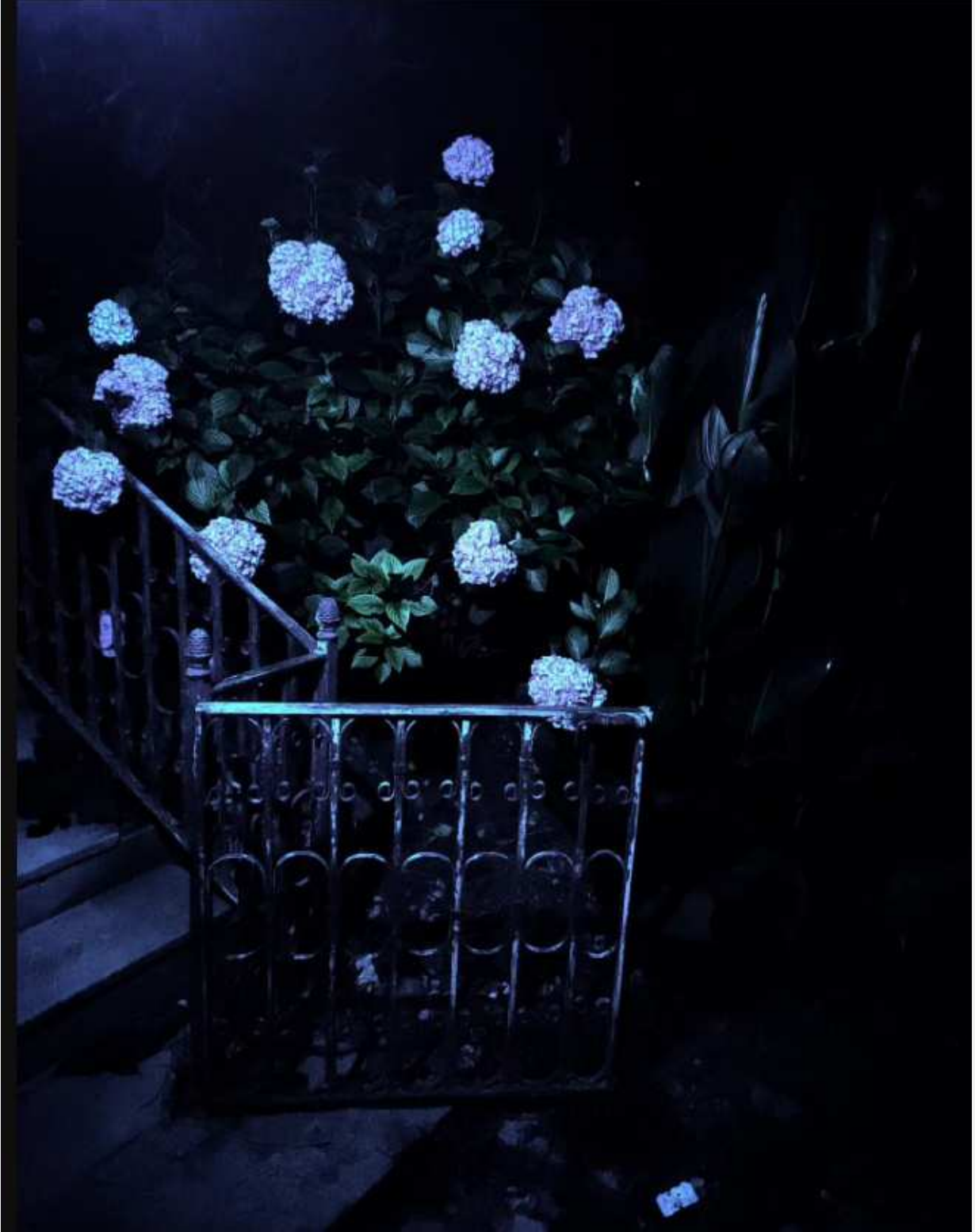

a

^aGecenin görselliği - 2.

4

⁴Gecenin geç saatlerinde karşılaşacağınız güzellik..

5

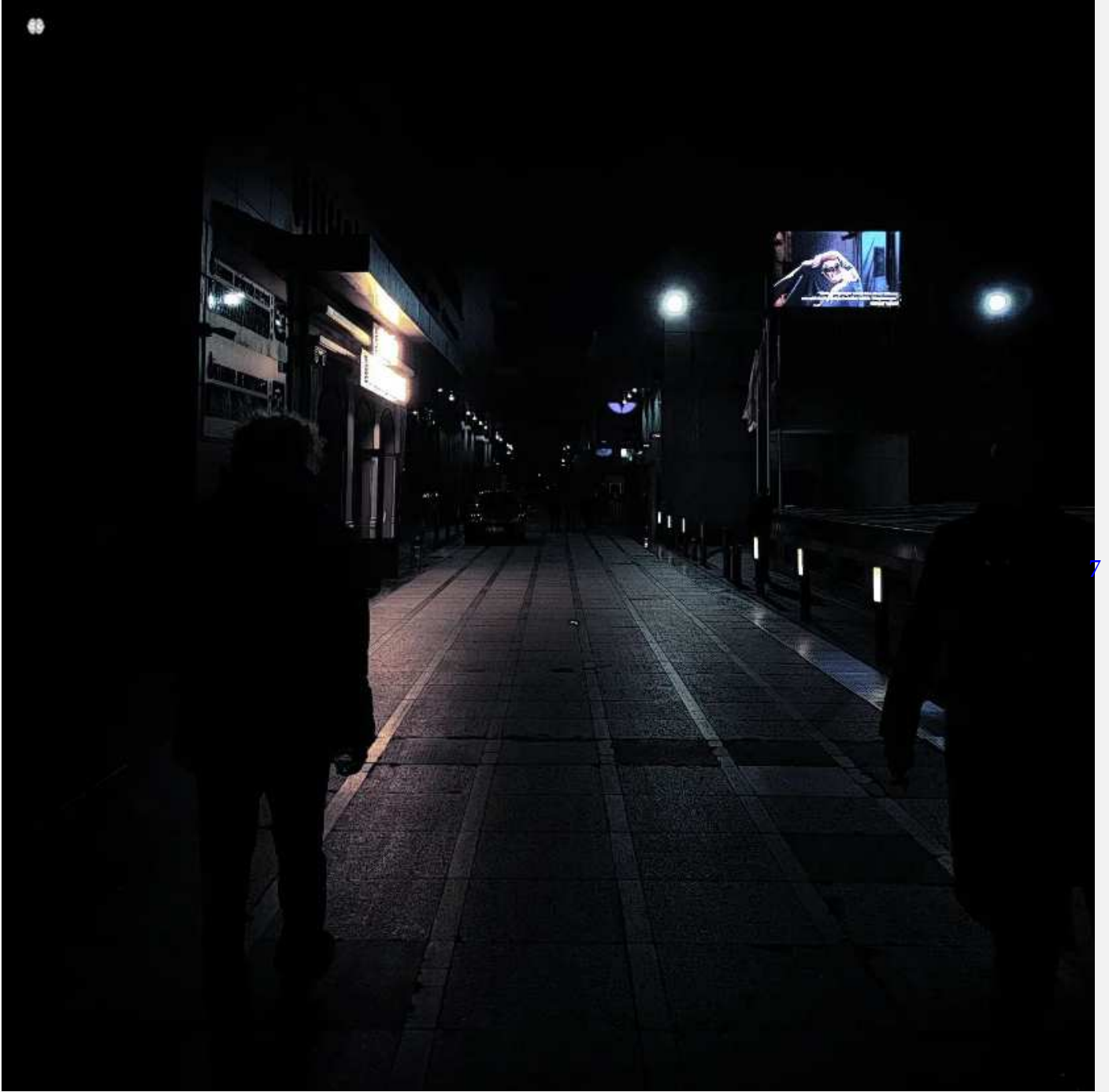

6

⁷Karanlıkta yürüyenler.

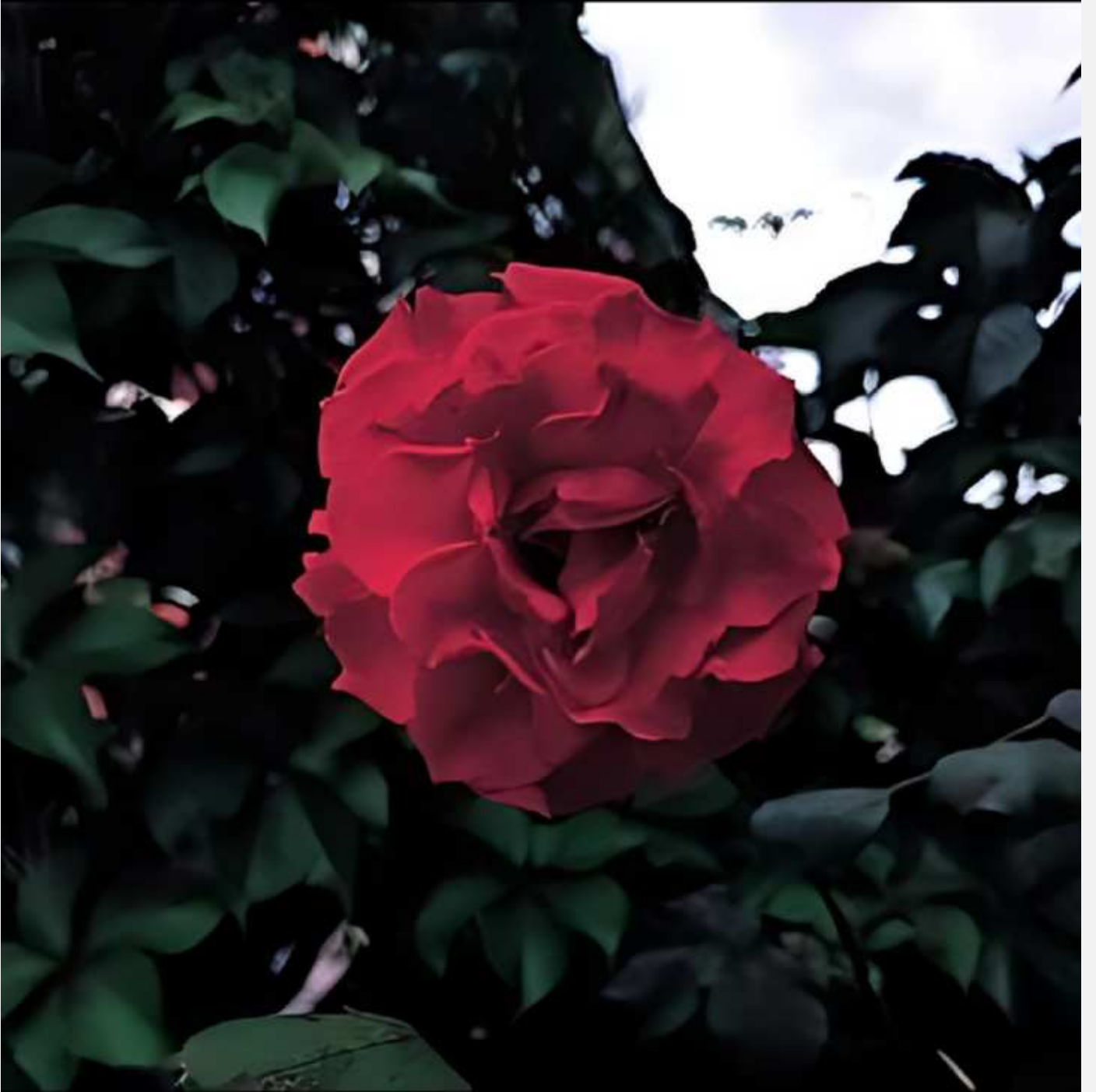

⁸Gotik bir manzara..

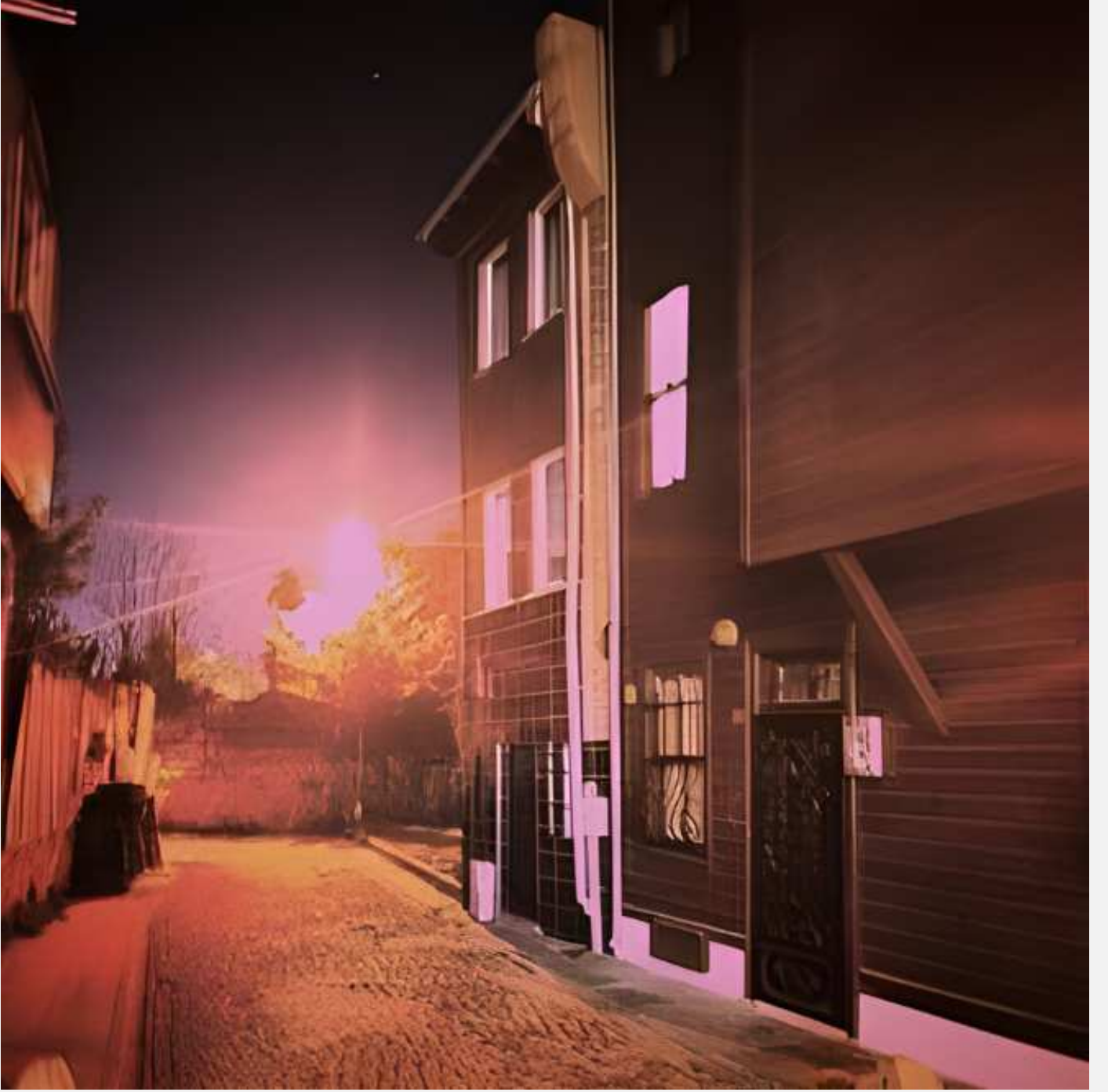

⁹Kedi yalnızlığın kendisini bitirdiğini içten içten gösteriyor. Duyabilmene !.

Bölüm 5

Geleceğe dair planlar.

Geleceğe giden yolumu çizerken, kendime verdiğim sözler yolumu aydınlatan ışıklar haline geliyor. Bu sözler, özveriyi besliyor ve yolculuğumu şekillendiriyor. Hayatım, her biri kendi hikayesini fısıldayan iki bölümden oluşan bir masal gibi. Algı pencereyden, yolculuğum boyunca keşfedilmeyi bekleyen engin bir ufka bakıyorum. İşte hedeflerimden bazılarına bir bakış:

5.1 Fotoğraf tabletleri

15-20 sayfalık kitaplar.

1 2

¹Fiziksel çıktı - 1

²Fiziksel çıktı - 2

5.2 Dijital Sergi - 2D

Heyecanla duyuruyorum ki ilk dijital sergim yayında! Bu, yeni dijital sergiler ve heyecan verici konseptlerle dolu bir yolculuğun sadece başlangıcı. İkinci sergim, "Siyah Beyaz" adını taşıyacak ve yaratıcı sınırlarımı zorlamaya devam edeceğim. Bu serüvenin beni nereye götüreceğini sabırsızlıkla bekliyorum!

5.3 Duvar Sergisi

Fiziksel çıktıları alınmış fotoğraflarla duvar sergisi.

5.4 Dijital Sergi - Kişisel uygulama IOS, Android

Kişisel bir mobil uygulama yapmayı planlıyorum. Bu girişimle,³ insanlar benim özel bir uygulamada dijital sergiler.

Bu uygulama için kullanmayı planladığım teknoloji CapacitorJS.

5.5 Dijital Sergi Kitabı - Dijital

Yukarıda da bahsettiğim gibi, dijital sergiler tekrar tekrar gerçekleştirilecek. Ve bu tekrarlanan etkinlikler bana büyük miktarda malzeme sağlıyor. Zamanı geldiğinde, tüm materyallerimi bir araya getiren bir kitap olacak.

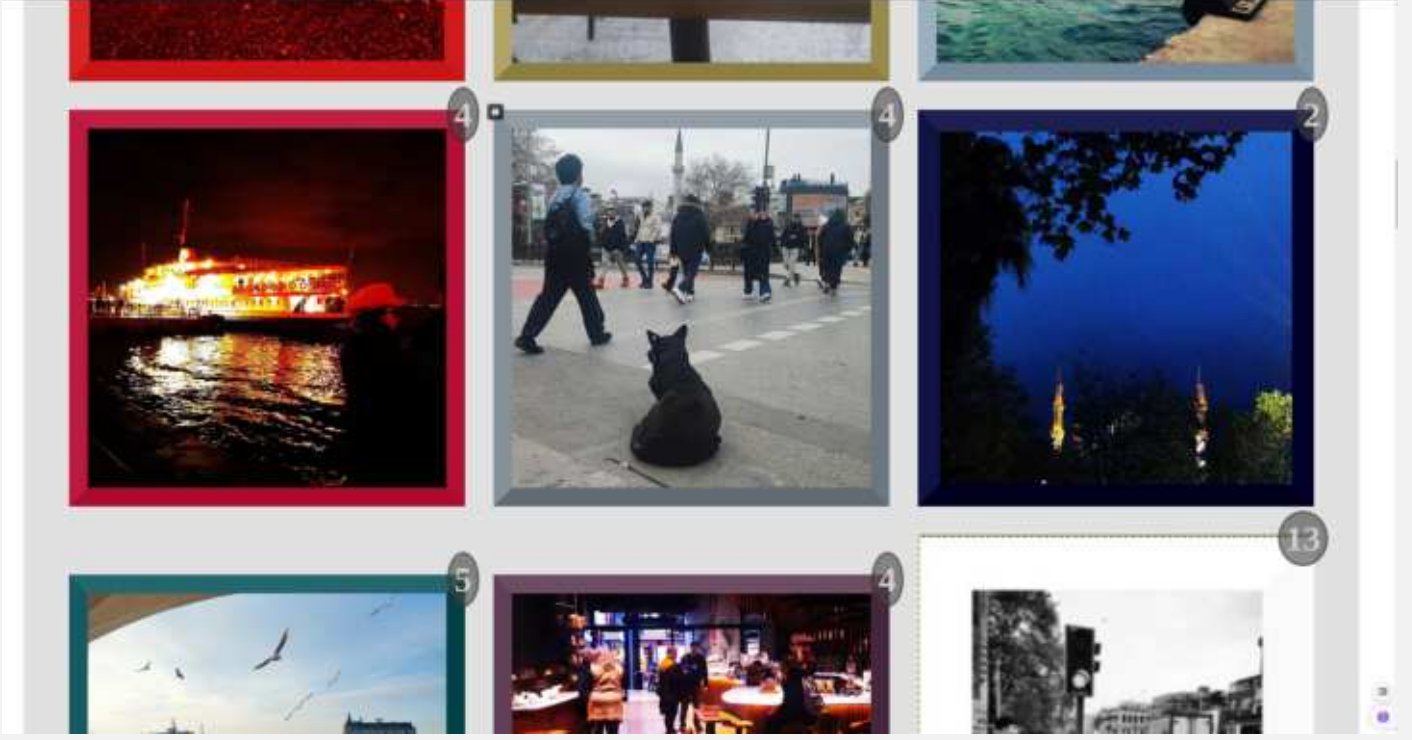
5.6 Dijital Sergi Kitabı - Fiziksel

Fiziksel formu da yapılabilir.

³Dijital Sergi

5.7 Çerçevenilmiş Fotoğraf Sergi Kitabı

Çerçevelerini kendi yaptığım resimlerden oluşan bir sergi kitabı.

5.8 3D Sergi

Üç boyutlu sanat alanına girerek, bir heykel yapıyorum. Blender ve Unity kullanarak sanal sergi. Dijital karşılığı gibi, farklı konseptlerle gelişecek ve izleyicileri sürükleyici deneyimlere davet edecek. İzleyicileri yaratıcılığın yeni boyutlarına davet etmek.

Bu uygulama için kullanmayı planladığım teknoloji Blender, Unity, Godot veya Babylon.js. İncelemem gereken bazı seçenekler var. Daha sonra, bunu bir mobil uygulama yapmak için CapacitorJS ve bir masaüstü uygulaması yapmak için ElectronJS kullanmayı planlıyorum. Windows, Linux ve macOS'ta çalıştırılabilir.

5.9 Anılar El Kitabı

örsel uğraşlarıma ek olarak, bir almanak hazırlamayı hayal ediyorum - bir koleksiyon dokunaklı hikayelerle eşleştirilmiş eşsiz fotoğraflar. Yüzlerce enstantane ile kısacık anları yakalayan her sayfa bir hikaye anlatacak, duyguları uyandıracak ve anılar.

5.10 Anlatı Çabaları

Görselliğin ötesinde, hikâye anlatma dünyasına ilgi duyuyorum. Düşünüyorum da kısa hikayelerle dolu bir hikaye kitabı hazırlıyor, her biri büyüleyici ilgi çekici karakterler ve zengin ortamlarla dolu bir anlatı.

Bu tutkularımın peşinde koşarken, sarsılmaz bir adanmışlıkla yönlendiriliyorum ve hırs, dürüstlük ve haysiyetle. Geleceğe doğru bakarken, içim Yolumun beni nereye götüreceğini görmek için sabırsızlanıyorum. Belirsizlikler oyalanıyorum, yolculuğu tutku ve amaç ile kucaklıyorum, ortaya çıkarmaya hazırım hazineler beni bekliyor.

5.11 Fotoğrafçılık Uygulaması

Genel kullanıma yönelik bir fotoğrafçılık uygulaması olacaktır. Henüz yapım aşamasındadır.

Bölüm 6

Ek

Hakkımda.

- [Github](#)
- [Linkedin](#)
- [Visuality](#)
- [Blog](#)
- [Youtube](#)
- [Instagram](#)
- [Dijital Sergi](#)
- İletişim: beratn@gmail.com

Araştırmalar ve Soruştırmalar Devam Ediyor..

Hayat, iniř çıkışlarla dolu bir yolculuk gibidir. Yirmili yaşlarımnda, bu yolculuğun farklı duraklarını, her durakta yaşadıklarımı, hissettiklerimi ve dūřündüklerimi, kurduğum hayalleri anlatan bir kitap yazmayı hayal ediyordum. Ve iřte buradayım, o hayali gerçeğe dōnūřtırmek için ilk adımı atıyorum.

Bu çalışmayı, kendime çizdiğim yol haritasında önemli bir kilometre taşı olarak gōrüyorum. Amacım, hem kendime hem de okuyucuya yeni ve özgün bir eser sunmak. Bu heyecan verici hedef, damarlarımda dolaşan bir enerji gibi beni motive ediyor.

Arka plan olarak kullandığım bu fotoğraf "IMAJ" sloganıyla örtüşüyor. Elimde tuttuğum kılıç, içimdeki savaşçı ruhu simgeliyor.

Uzun zamandır hayalini kurduğum bu kitap, beklenmedik bir anda zihnimde şekillenmeye başladı. Hayatın, beklenmedik anların bir araya gelmesiyle oluştuğunu bu kitabın o anların toplamı olmasını umdum. Bu nedenle, kitabın ismi "Araştırma ve Soruştırmalar Devam Ediyor" olarak seçildi.

Bu projeye derinlemesine bakmak ve acele etmemek gerekiyor. Bu notumla birlikte, yolculuğumuza başlayalım.